ALICIA THOMPSON

Un trandafir în deşert

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Un vultur cu aripile-i negre întinse, plutea lin, profilându-se pe albastrul cerului. Curând, un alt prădător se alătură acestui balet lent. Apoi un altul.

Paige Ruegger urmărea cu privirea această coregrafie funebră. Oare după cât timp se murea în deşert? Câteva ore? Câteva zile?

Se înfioră şi îşi îndreptă atenţia către ghemul de blană care gâfâia în cuşca de pe genunchii ei.

— O să ne descurcăm, Henry, îi spuse ea hamsterului. Nu pe noi ne pândesc păsările acelea fioroase. Şi apoi, sunt foarte departe.

Ştia însă bine că, în deşert, noţiunea de distanţă era adeseori deformată…

— Când vom ajunge în Florida, adăugă ea, grăbită să schimbe subiectul, îţi voi cumpăra unul din acele minunate palate pentru hamsteri, cu tunele şi jucării peste tot. Şi am să-ţi dau în fiecare zi brânză şi biscuiţi.

Tânăra femeie puse cu grijă cuşca pe scaunul de alături apoi se duse în partea din faţă a maşinii.

În Florida, avea o maşină în perfectă stare de funcţionare, iar aceasta îi lipsea enorm în clipa asta.

Şi totuşi, Arnold – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – crezuse că-i face un mare bine scoţând din garaj hodoroaga asta prăfuită. Crezuse probabil că astfel va ajunge în timp record la Plymonth.

Cu sprâncenele ridicate, Paige privea fumul care ieşea din radiator. Era pentru a patra oară în aceeaşi zi că se producea acest incident. Poate că era de o simplitate infantilă motivul care împiedica acest monstru să înainteze. Dacă ar fi avut măcar câteva cunoştinţe vagi de mecanică… Dar numai vărul său se îngrijea de buna funcţionare a maşinilor.

Deodată, o cuprinse îngrijorarea amintindu-şi de Waldo

Steinhauser. Dar totul se va aranja, îşi zise ea înghiţindu-şi cu greutate saliva. Nu-i spusese Maggie că, după afirmaţiile doctorului, Waldo se va restabili? Când mă voi întoarce acasă, totul va fi bine. Nu-l voi mai lăsa să facă nici cel mai mic efort.

Nu ţinuse seama de vârsta lui înaintată, îşi spuse ea, pradă unui acces de vinovăţie. Ea n-ar fi trebuit să plece niciodată la Tipilo. Dar când plecase, Waldo era plin de energie, de vitalitate. Încă mai avea această imagine a lui în minte, zâmbind şi făcându-i semn cu mâna ca să-i ureze drum bun spre California.

Acum, el se afla în Florida, pe un pat de spital, în timp ce ea se lupta cu un motor recalcitrant în fierbintele deşert Mohave.

Paige se întoarse şi se lăsă să cadă greoi pe scaun. Cu portiera deschisă, privea direct înaintea ei, simţind cum o lasă puterile. Era gata să izbucnească în plâns. Ceea ce n-ar rezolva nimic, fireşte, dar măcar s-ar mai uşura.

Îi reveniră atunci în minte sumbrele siluete ale vulturilor. Într-o asemenea situaţie, orice picătură de apă era preţioasă. Aşa că n-avea dreptul să plângă.

Hamsterul maro cu pete albe continua să gâfâie de cald în cuşca lui.

— Ţine-te tare, Henry, murmură ea cu o voce gâtuită. Puse uşurel cuşca afară în zona de umbră lăsată de maşină.

Nici locul acesta nu era prea plăcut, dar era tot ce putea să facă pentru bietul animal. Luă din maşină harta şi începu să-i facă vânt.

— Aşa-i mai bine? întrebă încet fără să-l piardă din ochi. De îndată ce radiatorul se va mai răci puţin, o să mai pun apă şi vom putea porni din nou la drum.

Până când maşina se va supraîncălzi iarăşi...

***

Cooper Angelsmith, căpitan în infanteria marină, privea cu furie spre indicatorul de benzină al maşinii sale închiriate. Dacă ar fi fost maşina lui personală, cu siguranţă că aceasta ar fi funcţionat. Dar maşina lui se afla, făcută bucăţi, la Sim’s Automotive din Oceanside.

Se gândise să-şi petreacă săptămâna reconstruind motorul maşinii, un Morgan Plus 4 care data din 1964. În momentul acela, bineînţeles că nu bănuise că va trebui să traverseze ţara de la vest la est. După cum nu-şi imaginase nici că îşi va găsi mai multe conturi bancare complet rase.

Nathan. Cu siguranţă, Nathan era vinovat. Numai fratele lui mai mic avea o procură în acest sens. Erau doar asociaţi la Cooper’s Classics, atelierul de reparat maşini vechi, pe care el îl înfiinţase. Dacă lui Cooper i s-ar fi întâmplat ceva, Nathan ar fi avut astfel posibilitatea să se folosească de conturile fratelui său mai mare. Lucrurile însă evoluaseră evident invers. Lui Nathan i se întâmplase ceva, lăsându-l aproape lefter pe Cooper. Şi, în mod misterios, Nathan era de negăsit.

Cooper nu va uita prea curând umilinţa de care avusese parte când, la ghişeul de la aeroport, casiera nu-i acceptase cartea decredit pentru a-şi cumpăra biletul de avion spre Jacksonville, în Carolina de Nord. Slavă Domnului, următoarea carte de credit pe care o prezentase ca să plătească maşina închiriată, avusese o soartă mai fericită.

Şi, la volanul acestei mici bijuterii, pornise spre Jacksonville, grăbit să afle ce sinistră glumă făcuse Nathan. Cooper se hotărâse să traverseze deşertul, sperând că astfel va evita traficul aglomerat de pe autostradă, vineri.

Norocul însă îl abandonase, şi se trezise în mijlocul unui deşert de nisip fierbinte în care se zăreau ici-colo câţiva cactuşi. Bineînţeles, circulaţia era considerabil redusă faţă de cea de pe autostradă… Redusă la zero, chiar. Cu o jumătate de oră în urmă, fusese obligat să se oprească şi de atunci nu văzuse trecând nicio maşină.

Zări cu coada ochiului undeva, sus, o mişcare lentă şi înălţă capul. În depărtare, trei vulturi survolau deşertul.

— Salut, băieţi, mormăi el. Aţi găsit cumva vreun automobilist apetisant?

Urmări un timp plutirea lentă a păsărilor de pradă, apoi deschise brusc portiera şi verifică încă o dată starea rezervorului de benzină.

Trebuia să ajungă cât mai repede la Jacksonville, înainte ca întreprinderea şi toate bunurile lui să dispară, în urma acţiunilor fratelui său.

***

Paige, cu inima bătându-i nebuneşte, văzu venind din depărtare o maşină strălucitoare. Când aceasta opri alături de maşina ei, tânăra se ridică încet şi-şi scutură nisipul de pe blugi. Ar fi trebuit să fie uşurată, chiar încântată. Cu siguranţă, n-ar trebui să fie bănuitoare faţă de cineva, care avea amabilitatea să oprească în plin deşert. Dar auzise atâtea poveşti despre indivizi suspecţi pe care s-ar putea să-i întâlneşti pe aceste şosele toride.

Apoi, chiar şi cel ce oprise îşi asuma riscuri. La urma urmei, în spatele acestui vehicul imobilizat s-ar fi putut ascunde foarte bine o hoardă de bandiţi.

Cu preţul unui mare efort, Paige reuşi să zâmbească. Zâmbetul ei deveni mai sigur când remarcă faptul că scaunele din faţă erau ocupate de un cuplu între două vârste.

— Bună ziua, fetiţo, spuse femeia întinzându-i mâna. Eu mă numesc Edna Butterworth, iar el este soţul meu, Stan. Se pare că ai necazuri mecanice?

Paige le strânse mâna, prezentându-se la rândul ei.

— Într-adevăr, maşina mea se supraîncălzeşte după câţiva ki…

Cuvintele îi muriră pe buze când văzu ieşind din maşină

un bărbat tânăr, cu o expresie severă pe faţă. Edna urmări privirea feţei.

— Cooper, vino încoace, dragule. Paige, ţi-l prezint pe Cooper Angelsmith. Prietenul nostru a făcut o pană de benzină şi acum noi îl ducem la Indio.

Pană de benzină? Doar un cretin poate face o pană de benzină în plin deşert Mohave! Paige observă că bărbatul roşise. Nici ea n-ar fi fost atât de stupidă.

— Indicatorul de benzină nu-mi funcţionează, spuse el pe un ton sec, ca şi cum i-ar fi fost penibil să-i dea explicaţii acestei necunoscute.

Paige încuviinţă politicos.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Cooper se îndreptă spre capota deschisă a maşinii şi se aplecă să examineze motorul. Înăbuşindu-şi o înjurătură, răsuci dopul radiatorului, din care ţâşni imediat un jet de vapori. Se retrase rapid, aşteptă până ce aerul se limpezi, apoi se apropie de Paige.

— Se întâmplă cumva să ai apă? întrebă el răstit.

— Da. Tocmai voiam să…

— Avem şi noi apă, interveni Stan, care deschisese deja portbagajul din care scoase un bidon de plastic.

Turnă jumătate din el în radiator. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi Cooper se apropie de Paige, care discuta cu Edna.

— Radiatorul dumitale este într-o stare jalnică.

Tânăra femeie oftă adânc. Cu alte cuvinte, repararea lui o va costa şi timp şi bani, lucruri de care ducea mare lipsă în momentul de faţă.

— Maşina dumitale are un motor cu răcire cu apă. Aerul care trece prin radiator răceşte apa, ceea ce împiedică în mod normal ca motorul să se supraîncălzească. Dar radiatorul dumitale este sudat în atâtea locuri încât aerul pătrunde cu greutate, ceea ce explică fenomenul supraîncălzirii.

— Şi… de ce or fi fost făcute atâtea suduri? întrebă ea, gata să înceapă să plângă.

— Probabil pentru că era găurit, îi explică Stan. Maşina dumitale are pe puţin vreo cincisprezece ani, şi se pare că radiatorul este cel original. Persoana care l-a sudat voia să-l ţină în viaţă cât mai mult timp posibil.

Dragul de Arnold…

— Dacă vei conduce prudent şi vei avea mereu apă suficientă la dumneata, îl vei putea păstra încă un timp, spuse Cooper.

— Şi… dacă n-am să conduc prea încet?

Trebuia să ajungă în Florida cât mai repede cu putinţă. Dacă starea de sănătate a lui Waldo se înrăutăţea? Dacă o chema la căpătâiul lui? Nu, n-avea timp suficient ca să-şi permită să conducă încet!

— Ei bine, în cazul acesta te vei confrunta din nou cu o problemă de supraîncălzire.

Paige îşi plecă ochii, stăpânindu-şi lacrimile care-i ardeau pleoapele.

— Şi cât… cât costă un radiator nou? întrebă cu o voce gâtuită. Cooper îşi plimbă privirea peste peisajul deşertic.

— Pe aici? Poate să ajungă la un preţ astronomic. Văzând expresia abătută a feţei, Edna o mângâie uşor pe braţ.

— Pari extenuată, copila mea. De ce n-ai veni după noi până la Idio? Este acolo un han încântător unde se servesc prăjituri de casă. Permite-ne să te invităm. Şi după aceea, Cooper va avea poate amabilitatea să mai verifice o dată starea motorului înainte să porneşti din nou la drum.

În timp ce vorbea, Edna pândea asentimentul lui Cooper, care se mulţumi cu o scurtă înclinare a capului în loc de răspuns.

— Bine, vezi? reluă ea adresându-i-se din nou feţei. Totul se va aranja.

Paige era pe punctul de a protesta, invocând faptul că deja făcuseră prea mult pentru ea. Dar perspectiva de a nu

continua singură drumul era atât de liniştitoare încât nu rezistă propunerii.

— Vă mulţumesc nespus, doamnă Butterworth.

— Haide, fără prea mult protocol între noi. Spune-mi simplu Edna.

Când porniră pe drumul spre Indio, Paige răsuflă uşurată. Slavă Domnului că nimeni nu sugerase ca tânărul s-o însoţească. Omul ăsta avea ceva care o făcea să se simtă… stânjenită. Când se afla lângă ea, parcă spaţiul dintre ei doi era străbătut de un straniu curent electric. El era înalt, suplu, iar părul şaten cu nuanţe aurii te îndemna parcă să-ţi rătăceşti degetele prin el. Ochii aveau aceeaşi nuanţă de ambră ca şi coniacul de Kentucky. Nişte ochi care, atunci când sclipeau veseli, aveau probabil un efect devastator asupra femeilor…

Paige se aşează mai bine pe scaun.

— Hotărât lucru, căldura asta nu-mi prea prieşte, Henry, mormăi ea.

Încetini când Stan îi făcu semn cu mâna prin geamul portierei ca să-l lase să treacă în faţă. Câteva minute mai târziu, opreau în faţa unui mic han al cărui nume, Norma, scânteia pe o firmă din neon roz. Tânăra coborî din maşină fără să-şi uite hamsterul. Cooper privi cu o intensă curiozitate cuşca, ferindu-se însă să facă vreun comentariu.

— Ce văd aici? exclamă Stan.

— Henry nu poate să rămână singur în maşină. Este prea cald.

Edna se aplecă puţin ca să examineze mai îndeaproape micul ghem de blană pitit într-un cuib de talaş.

— Henry?… Păi… De fapt, despre ce este vorba?

— Este un hamster, răspunse Paige. Edna îşi ridică repede capul.

— Un… hamster… este un fel de şoarece, nu-i aşa?

— Mai degrabă un şobolan! zise zeflemitor Cooper.

— Nicidecum! protestă Paige.

Henry nu putea fi comparat cu acele animale urâte şi viclene care erau şobolanii.

Cooper făcu o mutră dubitativă, iar Stan îşi luă soţia pe după umeri, îndepărtând-o de cuşca aceea care se pare că nu-i inspira prea multă încredere.

— Edna, spuse el, hamsterii sunt nişte animale total inofensive. Apoi se întoarse spre Paige, cu un zâmbet pe buze.

— Nu cred totuşi că Norma va aprecia prezenţa lui Henry în restaurantul său. De ce nu-l laşi alături, la staţia de benzină? Spune-i lui Larry că vii din partea mea. Are în birou aer condiţionat, şi sunt sigur că n-o să se supere dacă va ţine la el vreo oră un hamster drăgălaş. Condu-o pe tânăra noastră prietenă, Cooper!

— Nu, nu este nevoie, se grăbi să spună Paige. Vin şi eu într-o clipă la restaurant.

Paige se îndreptă spre staţia de benzină şi bătu la uşa biroului, al cărui geam era aburit. O voce bărbătească o invită să intre şi pătrunse într-o încăpere în care domnea o delicioasă răcoare.

Paige se prezentă proprietarului şi, în câteva cuvinte, îi expuse situaţia.

Omul o ascultă, uluit.

— Este chiar pentru prima oară când mi se încredinţează spre păstrare un hamster!

— Vă rog să credeţi că îmi faceţi un imens serviciu, domnule Jones. Căldura deşertului este foarte greu de suportat de Henry.

Lăsă cuşca şi se îndreptă spre uşă, resemnată să înfrunte iarăşi cuptorul de afară. Cu mâna pe clanţă, se întoarse spre domnul Jones.

— Vă rog să nu deschideţi în niciun caz uşa cuştii. Hamsterii sunt nişte fugari redutabili.

Omul dădu din cap că înţelesese mesajul.

— Nicio grijă. Oricum am altceva de făcut decât să mă

distrez cu animalul acesta!

Paige îşi găsi salvatorii instalaţi într-un separeu, în capătul sălii. Nu mai rămăsese decât un loc liber, lângă Angelsmith, şi ea se aşeză având grijă să nu cumva să se atingă.

Apoi oftă mulţumită şi se lăsă cuprinsă de plăcerea clipei. Micul restaurant era cochet, răcoros şi, după orele lungi de drum în compania lui Henry, aprecia acum prezenţa noilor ei cunoştinţe.

Aruncă o privire înspre vecinul său. Avea un profil superb… Un nas drept, pomeţi înalţi…

Henry avea însă o calitate inegalabilă: nimeni n-o asculta pe fată cu atâta atenţie.

Stan puse meniul pe care-l citise pe masă şi o privi pe Paige.

— Ia spune-mi, doar te plimbi pe aici, prin sud-vest, sau eşti în trecere prin această regiune spre un loc anume? întrebă el.

— Sunt doar în trecere.

Edna parcă i-ar fi simţit reticenţele în a-şi dezvălui proiectele unor străini, aşa că zâmbi şi spuse:

— Noi locuim la Indio de vreo cinci ani. Înainte ca Stan să se pensioneze, locuiam în Atlantic City.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre Cooper.

— Dumneata parcă mi-ai spus că eşti căpitan în infanteria marină, nu-i aşa? Şi încotro te îndreptai, prietene?

Chelneriţa apăru înainte ca el să apuce să răspundă. Aceasta, ale cărei şolduri masive erau strânse într-un şorţ alb, notă comanda şi dispăru.

— Te pregăteai să ne spui încotro mergeai, Cooper, continuă Edna.

Acesta îşi făcu de lucru o clipă cu şerveţelul de hârtie înainte să răspundă.

— În Carolina de Nord. Mai exact, la Jacksonville.

— Jacksonville, repetă îngândurat Stan. Acesta nu se află din întâmplare lângă Camp Lyenne?

— Într-adevăr, baza este foarte aproape de acolo.

— Fratele meu era acolo pe vremea când era în marină. De altfel, cel mai mare dintre nepoţii mei s-a născut chiar acolo. Şi unde locuieşti?

— Acum nu mai stau acolo. Unitatea mea s-a mutat la Camp Pendleton.

Cum Edna şi Stan îl priveau cam uluiţi, Cooper consideră util să precizeze:

— Se află lângă Oceanside, în California.

— Aha, la nord de San Diego.

Chelneriţa le aduse comanda, nişte porţii copioase de tartă cu mere care degaja o delicioasă aromă de scorţişoară.

— Paige, eşti cumva studentă? întrebă Edna după ce luă o primă înghiţitură.

Paige avea douăzeci şi cinci de ani, dar părea mult mai tânără decât vârsta ei; i se spusese adeseori asta…

— Nu, sunt horticultor şi mă ocup în special de cultura orhideelor.

Edna bătu din palme, entuziasmată.

— Oh, este formidabil! Orhideele sunt flori atât de frumoase, atât de exotice…

Stan schiţă un zâmbet ironic şi tandru în acelaşi timp.

— Edna nu prea are noroc cu florile ei. Singura ei tentativă de a îmblânzi orhideele s-a soldat cu un eşec usturător!

— Ce varietate aţi ales?

— Sim… dim… Din păcate n-am memoria numelor.

— Cymbidium?

— Exact! Era superbă când am cumpărat-o, la San Francisco. Când m-am întors în Indio, am pus-o la fereastra bucătăriei, şi a început să se usuce. Aveam grijă s-o ud frecvent, dar degeaba.

— Nu mă surprinde. Specia aceasta suportă greu temperaturile peste şaptesprezece grade. La acest climat, s-ar adapta mai bine o orhidee phalaenopsis.

Edna o fixă cu ochii mari, rotunzi.

— Este o orhidee nocturnă, adăugă Paige.

— Aha… mulţumesc mult, copila mea. Voi încerca să-mi amintesc ce mi-ai spus.

Paige îşi promise că-i trimite Ednei Butterworth două asemenea plante de îndată ce va ajunge în Florida. După douăzeci de minute, avea adresa acestui cuplu simpatic trecută în agenda ei.

Le mulţumi cu căldură Ednei şi lui Stan, apoi îşi luă la revedere. Angelsmith se mulţumi s-o salute scurt cu capul.

Ieşi din restaurant şi se îndreptă spre staţia de benzină ca să-l recupereze pe Henry. Proprietarul era aplecat peste un motor cu capota deschisă. Ridică privirea spre faţă.

— Ai venit să-ţi iei micul monstru? Cunoşti drumul.

— Mulţumesc mult, domnule Jones. Vă deranjez dacă folosesc puţin telefonul dumneavoastră?

— Nicidecum, poţi să-l foloseşti.

Paige intră în încăperea răcoroasă şi închise uşa în urma ei. Cuşca hamsterului se afla exact acolo unde o lăsase. Formă numărul vecinei sale, Maggie Umstead, care ridică receptorul chiar la prima sonerie.

— Ah, în sfârşit te-ai gândit să suni! exclamă doamna Umstead, o femeie la şaptezeci şi unu de ani. Să nu fii îngrijorată din cauza lui Waldo. Este tot la terapie intensivă, dar îi merge din ce în ce mai bine. În schimb… ăăă… există o altă problemă.

Maggie făcu o pauză, apoi continuă:

— Tocmai am găsit o înştiinţare de la Trezorerie trimisă în urmă cu câteva săptămâni. Se pare că impozitele pentru Orhideele fermecate n-au mai fost plătite de vreo doi ani. Casă, biroul, sera… toate vor fi vândute la licitaţie peste nouă zile.

Încăperea începu să se învârtească în jurul feţei. Întinse reflex o mână spre braţul unui fotoliu şi se lăsă să cadă. Era oare posibil ca Waldo să nu fi plătit impozitele? Aşadar, toate bunurile lor vor fi scoase la licitaţie. Buimăcită, privea peretele fără să-l vadă.

— Paige? strigă Maggie în receptor. Ştiu că şi aşa ai destule griji. Am intrat în biroul lui Waldo cu gândul să găsesc ceva care să-mi permită să plătesc această datorie, vreun carnet de cecuri, ceva... N-am găsit însă decât două mandate poştale. Unul era adresat către Florida Power Corporation, celălalt către compania de telefoane.

Mandate poştale? De ce ar folosi Waldo mandate poştale?

— Mai caută Maggie, strigă ea, recăpătându-şi în sfârşit glasul. Trebuie să existe undeva un carnet de cecuri. Cu siguranţă că Waldo nu foloseşte întotdeauna mandate poştale. Probabil că a avut ceva probleme cu banca dacă a recurs la această modalitate de plată.

Waldo insistase întotdeauna ca el să se ocupe de toate plăţile şi administrarea banilor. Trăise criza din 1929, şi-şi pierduse toţi banii şi ferma când banca lui dăduse faliment. Acum acorda o importanţă aproape exagerată datoriilor sub orice formă. Cunoscându-i povestea, Paige cedase când el îşi manifestase dorinţa de a se ocupa de contabilitatea lor. Dar poate că acum această sarcină fusese prea grea pentru el...

— Am căutat peste tot, Paige. Peste tot. N-am găsit nici urmă de carnet de cecuri, nici cel mai mic document bancar. Doar patruzeci de dolari într-o cutie veche de cafea. Vrei să ţi-i trimit?

— Nu, păstrează-i ca să plăteşti convorbirile pe care le vom mai avea, cu taxă inversă.

— Ştii, Paige, aş fi plătit cu dragă inimă aceste impozite dacă aş fi avut bani suficienţi.

Vocea lui Maggie vibra de sinceritate.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta. Dar nu-ţi face griji, o să ne descurcăm cumva. Waldo o să se facă bine şi o să-ţi spună unde a ascuns carnetul de cecuri. În ceea ce mă priveşte, fac tot ce pot ca să ajung cât mai curând posibil, dar am mici necazuri mecanice cu maşina. Nimic grav, cred. Dacă aş fi măcar alături de dumneata ca să te pot ajuta…

— Lasă, lasă! Ţi-am spus deja să nu-ţi faci griji. Mă ocup eu de tot până soseşti tu. Şi te rog foarte mult să fii prudentă. Să nu conduci cu viteză.

De îndată ce închise telefonul, tânăra oftă prelung. Risca să piardă totul, pe Waldo, casă, afacerea, înainte să ajungă la Plymonth. Gândul acesta îl simţi ca pe un pumn primit în stomac. Cu capul dat pe spate, izbucni în lacrimi dând în sfârşit frâu liber îngrijorării care pusese stăpânire pe ea. Găsi totuşi puterea să se apropie de cuşca lui Henry. Vederea micului animal şi mirosul lui familiar îi mai alină suferinţa. Îl privi căţărându-se pe roata aceea mişcătoare şi-l auzi chiţăind.

— Chiar dacă în biroul acesta este cam întunecos, încă nu s-a înnoptat, Henry. Dacă te joci acum vei fi prea obosit ca să faci mai târziu exerciţiile tale obişnuite.

Hamsterul se apropie de marginea cuştii legănându-se şi muşcă din bucăţica de tartă pe care ea i-o întinsese printre gratii. Apoi o înghiţi şi o aşează ca rezervă în buzunarul fălcuţelor lui.

— Îmi pare rău că nu ţi-am oprit şi o feliuţă de măr, murmură ea. De altfel, nu sunt prea sigură că este recomandată hamsterilor.

Îşi scoase din buzunar o batistă, îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul înainte de a lua cuşca de mâner.

— Vino. Nu putem rămâne aici la nesfârşit.

Când se pregătea să iasă din birou, auzi dinspre atelier o voce. O voce cu accente cunoscute.

— Larry Jones? Bună ziua, sunt Cooper Angelsmith. N-ai

nevoie din întâmplare de un mecanic...?

Dintr-un motiv nedefinit, Paige rămase în birou şi ascultă urmarea conversaţiei. Se aşeză din nou liniştită în fotoliu, ştiind că nu putea fi văzută prin geam.

Din locul în care stătea, îl văzu pe Larry ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Am deja unul, răspunse el. Eu. Şi mai este un tip care mai vine de trei ori pe săptămână ca să-mi dea o mână de ajutor. Veniturile mele nu-mi permit să mai angajez pe cineva. Mai ales în acest moment. Îmi pare rău.

— Poate ştii pe cineva care caută un lucrător?

— Ai sculele dumitale? întrebă Larry. Cooper făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu.

— În cazul acesta, nu pot să te ajut.

Se pare că avea totuşi nevoie de cineva, dar care să aibă propriile-i materiale.

Urmă o altă pauză, în care Paige şi-l imagină pe Cooper dând din cap, cum îi era obiceiul.

— Ei bine, mulţumesc totuşi.

Fata ridică sprâncenele, perplexă. De ce naiba îi cerea Angelsmith de lucru lui Larry Jones? Parcă spusese că este în drum spre Jacksonville. I se păruse chiar că era foarte grăbit să ajungă.

Numără până la cincizeci, lăsându-i astfel timp să iasă din atelier dar să nu se îndepărteze totuşi prea mult, pentru că voia să-l roage să-i mai verifice o dată starea radiatorului.

Ducând în mână cuşca lui Henry, ieşi din birou şi porni pe urmele lui Cooper, neuitând să-i mulţumească în trecere lui Larry.

— Aşteaptă puţin! strigă ea, grăbind pasul ca să-l ajungă din urmă. Eşti amabil să-mi acorzi un minut? Atât cât să-ţi mai arunci un ochi la motorul meu...

El privi mai întâi cuşca hamsterului, apoi pe

interlocutoarea lui. Bănuia oare că auzise toată discuţia lui cu mecanicul?

— Doar un minut, într-adevăr, răspunse el.

Se îndreptară spre locul unde era parcată maşina, şi Paige săltă capota.

— Porneşte motorul.

Fata avu impresia că intră într-un cuptor când se aşeză la volan.

— Dacă se poate, astăzi! adăugă el, nerăbdător. Paige strânse din buze.

— Ce personaj simpatic, mormăi ea adresându-i-se lui Henry.

Răsuci cheia şi apăsă pedala de acceleraţie. Nimic. Mai făcu o tentativă care se soldă cu un bâzâit, iarăşi nimic.

Cu mâinile umede de transpiraţie, se agăţă de volan. De ce se înverşuna astfel soarta împotriva ei? în ritmul acesta, nu va mai ajunge niciodată la Plymonth.

Se aplecă peste portiera deschisă.

— Nu vrea să pornească.

— Mulţumesc, am observat şi eu.

Stăpânindu-şi cu greu furia, se apropie de Cooper, care meşterea la ceva piese din motor.

— Care poate fi cauza problemei? întrebă ea, distrusă.

— Sunt mai multe posibilităţi. Aş da vina mai întâi pe starter, dar nu-l pot repara fără scule adecvate.

Cu dosul palmei, îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Dacă ar fi avut aici sculele lui... Dar acestea erau aranjate cu grijă într-o cutie la Sim’s, în Oceanside. Şi, de altfel, nu asta îi lipsea cel mai mult. Dacă ar fi avut maşina lui, şi-ar fi putut folosi carnetul de cecuri, cărţile de credit... Dar chiar şi ultima carte de credit îi fusese refuzată când o prezentase ca să închirieze o altă maşină.

Îşi înăbuşi o înjurătură, strângând din dinţi. În clipa aceasta, ar fi putut foarte uşor să distrugă orice cu mâinile goale. Să-i frângă gâtul fratelui său, de exemplu...

Nathan putea să se considere un om mort. Nu-i vor rămâne de trăit decât câteva minute din clipa când Cooper va intra în Jacksonville.

Ceea ce însă, ţinând cont de situaţie, putea să dureze un timp…

— Am eu nişte scule, spuse atunci Paige. Cel puţin, ştiu că se aflau în portbagaj când am luat maşina asta. Bineînţeles, nu sunt grozave, dar la nevoie…

— Probabil că sunt asemeni maşinii!

Paige deschise gura ca să protesteze, apoi se răzgândi. La ce bun să mintă? Maşina n-o fi fost ea într-o stare excelentă, dar decât nimic, era bună şi hodoroaga asta.

Nu era însă dispusă să-şi povestească necazurile lui Cooper.

— Doamne, cât regret că n-am cumpărat Cadillac-ul acela! exclamă ea, zeflemitor.

Preţ de o clipă, el păru buimăcit, dar îşi recăpătă repede controlul.

— Dar eu!

Fata simţi cum încep să-i ardă obrajii sun privirea lui ironică.

— Bun, aşadar eşti în stare să repari maşina asta, da sau nu? Cât ar fi vrut să nu fie nevoită să-i ceară ceva, dar soarta hotărâse altfel.

Cooper îşi pierdu răbdarea. El însuşi avea de rezolvat câteva probleme. În primul rând, să facă rost de suficienţi bani ca să-şi poată continua drumul. Avea urgentă nevoie de un mijloc de transport.

Brusc, îi trecu prin minte o idee. O examină fără tragere de inimă pe toate feţele, apoi ocoli încet maşina. Monstrul acesta era la fel de impunător ca un crucişător de luptă. Din păcate, un crucişător ruginit. Dar dacă reuşea să-l pornească, putea să fie şi acesta un mijloc de locomoţie. Măcar îl va scoate din deşertul acesta blestemat. După aceea, va reuşi cu siguranţă să găsească un vehicul mai

rapid şi mai confortabil.

Îi aruncă o privire fugară feţei. Cum era îmbrăcată într-un tricou şi blugi, se vedea bine că Paige Ruegger nu era o bogătaşă. Probabil că nu era în stare să suporte nici cheltuielile pentru diversele reparaţii pe care le-ar necesita maşina ca să ajungă la destinaţie. Avea şi ea nevoie de cineva care să cârpească motorul îmbătrânit.

Avea nevoie de el.

Capitolul 2

— Arată-mi unde sunt sculele acelea, zise el.

Paige scoase imediat cheile din contact şi se duse la portbagaj. Acesta se deschise cu un scârţâit sinistru.

Se aplecă şi scoase o cutie de carton pe care o deschise. Înăuntru se aflau două şurubelniţe vechi, câteva chei ruginite, nişte garnituri şi alte nimicuri.

Cooper privi cu dispreţ conţinutul. Toate erau nişte lucruri fără niciun folos. Cele câteva scule de care s-ar fi putut folosi păreau într-o stare atât de jalnică încât nici nu îndrăznea să le atingă.

Paige îl privea cu atâta speranţă încât preferă să-şi ferească privirea. Nu, era clar, nu putea să-i mai acorde niciun minut acestei fete şi maşinii ei afurisite!

— Ce mai faceţi voi, copii? Ce meşteriţi aici? se auzi atunci vocea lui Stan care, însoţit de Edna, se îndrepta spre maşina lor. Vă credeam deja departe.

Îl privi pe Cooper, uşor încruntat.

— Ia să vedem, dă-mi voie să ghicesc… Iarăşi vreo problemă cu radiatorul!

— Nu, acum este vorba despre demaror.

— Poate că s-a terminat bateria. Am eu cabluri să vă dau curent.

Cooper scrâşni din dinţi. Era convins că pana nu provenea de la baterie. N-avea însă dreptul să se înfurie pe Stan, care nu era cu nimic vinovat de situaţie şi pe deasupra fusese de o extremă amabilitate.

— La urma urmei, de ce n-am încerca? răspunse el ridicând din umeri.

Dar şi tentativa aceasta se soldă printr-un eşec.

— Bun, reluă Cooper, este vorba deci ori despre demaror, ori despre alternator, sau poate generatorul.

Edna părea îngândurată. Pe toată durata discuţiei, ea observase pe rând maşina, apoi pe Paige, apoi pe Cooper.

Remarcă nervozitatea lui Paige, aşa că se duse la ea, o luă de braţ şi, cu paşi mici, se îndepărtară de cei doi bărbaţi care continuau să stea cu nasul în motor.

— Unde trebuie să ajungi, copila mea? o întrebă ea cu un aer grijuliu.

— În Florida.

Simpla pronunţare a acestui cuvânt trezi din nou instantaneu îngrijorarea lui Paige.

— Trebuie să ajung, Edna, adăugă ea pe un ton disperat. Vărul meu are o criză cardiacă şi este internat în spital. El este singura mea rudă.

Paige nu vorbi despre impozitele neplătite. Această ultimă nenorocire era încă prea proaspătă, prea dureroasă încât să găsească puterea să vorbească despre ea.

— Şi… el mă are doar pe mine. Trebuie să ajung cât mai curând posibil la căpătâiul lui. Are nevoie de mine!

Edna îşi trecu braţul pe după umerii feţei într-un gest reconfortant.

— Ei bine, ca să vezi! Prietenul nostru Cooper pare şi el foarte grăbit să ajungă la Jacksonville. N-ai observat? Omul acesta are nevoie de tine, Paige. Ia gândeşte-te. Dacă îl iei cu maşina ta, în schimb îţi va supraveghea îndeaproape motorul. Şi, pe de altă parte, pe vremurile astea, este totuşi mai sigur să călătoreşti însoţită.

— Aha! Şi de el cine mă va proteja? Un marinar?

— Bine, sunt de acord că unii bărbaţi nu se bucură de o prea bună reputaţie în rândul femeilor. Cooper însă mi-a făcut o foarte bună impresie. După părerea mea, este chiar prea serios, dar asta nu-i rău. Totuşi, hotărârea o poţi lua doar tu, draga mea.

Paige îl examină pe Cooper. Sigur, era cam ursuz şi exasperant dar nu părea să fie un criminal periculos. Un astfel de criminal periculos ar fi avut de altfel tendinţa să fie excesiv de amabil cu viitoarea lui victimă, cu scopul de a-i adormi vigilenţa! Presupunând deci că Angelsmith n-

avea de gând s-o ucidă, trebuia să recunoască faptul că prezenţa unui bărbat priceput în mecanică i-ar fi foarte utilă pe parcursul acestei călătorii.

— N-are la el nicio sculă de reparat maşina la nevoie, obiectă ea totuşi.

Edna dădu din cap, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— O să-i spun eu două vorbe lui Stan. El este întotdeauna bine echipat.

Cooper le privea pe cele două femei din ce în ce mai iritat. Îşi pierdea timpul, un timp pe care l-ar fi putut folosi mai degrabă să-şi caute de lucru şi astfel să câştige banii necesari cumpărării unui bilet de autobuz. Câte zile îi vor trebui ca să adune o asemenea sumă? O săptămână? Două? Strânse furios pumnii, frustrat de neputinţă. Era mult prea mult.

— Ai putea s-o ajuţi pe micuţa asta, murmură Stan. Este evident că are nevoie de dumneata. De altfel, ajutând-o, te ajuţi şi pe dumneata. Dacă-i promiţi că îi vei supraveghea motorul, sunt sigur că va accepta să te ia ca pasager.

Cooper se întoarse instinctiv spre Paige. Abia acum îi observă părul până la umeri de un brun cald, ochii migdalaţi albaştri spre verzi şi o siluetă care... nu corespundea deloc termenului de micuţă. Una peste alta, n-ar fi fost o companie neplăcută!

— N-am niciun fel de scule ca să repar grămada asta de fier vechi.

Stan ezită o clipă.

— O să ţi le împrumut pe ale mele. Şi contez pe buna dumitale credinţă să mi le trimiţi de îndată ce ajungi la Jacksonville.

O trusă de scule ca a lui Stan reprezenta o sumă deloc neglijabilă.

— De ce faceţi asta? întrebă Cooper. Stan îi zâmbi.

— Acum trei săptămâni, nepoata noastră, Sara, a fugit de acasă. Ne-a telefonat o singură dată, prea speriată ca să ne

spună unde era. Toate eforturile noastre pentru a încerca s-o găsim s-au dovedit zadarnice. Săptămâna trecută, ne-a telefonat din staţia de autobuz Farenville, din Idaho. Nişte oameni minunaţi s-au ocupat de ea şi i-au oferit un bilet de autobuz ca să ajungă acasă. De atunci, mulţumim în fiecare zi Cerului că i-au scos în cale Sarei pe acei oameni atât de generoşi. Mulţumită lor, s-a întors în sfârşit teafără şi nevătămată. Aşa că, eu şi cu Edna suntem încântaţi dacă putem să vă facem un serviciu.

Edna tocmai se îndrepta spre ei, la braţ cu Paige. Împreună cu soţul ei, discutară cu cei doi şi câteva minute mai târziu, problema era practic rezolvată.

Paige acceptă să suporte cheltuielile călătoriei, şi Cooper, să vegheze la buna funcţionare a maşinii, precum şi s-o protejeze la nevoie. Această ultimă clauză, cerută de Edna şi Stan, o făcu pe Paige să se simtă stânjenită. În schimb, Cooper nu văzu niciun inconvenient, dar zâmbetul lui superior o înfurie la culme. Ca să-i mai taie elanul, spuse pe un ton foarte serios.

— Am nevoie de referinţe în privinţa dumitale. Vreau să vorbesc mai întâi cu comandantul şef al unităţii.

— Poţi să vorbeşti cu cine vrei, dar în niciun caz cu comandantul şef, răspunse el pe un ton ferm. Dacă ţii neapărat, sună-l pe sergentul meu. Nimeni nu mă cunoaşte mai bine ca el!

— Nu!

Cooper se încruntă ameninţător şi se apropie de ea, înfruntând-o.

— Ascultă-mă bine, drăguţă. Ai la fel de multă nevoie de mine precum am şi eu de dumneata, aşa că fii amabilă şi nu întinde coarda prea mult. Nici nu se pune problema să mă umileşti telefonându-i superiorului meu. Sună-l pe sergentul meu şi să terminăm discuţia.

— Nu. El s-ar putea să mă mintă de teama represaliilor.

— El mă cunoaşte mult mai bine decât comandantul. Şi

crede-mă, sergentul Candill nu este genul de om care să facă daruri. Eu n-am nimic de ascuns.

Înfruntându-l cu privirea pe Cooper, ea scuturǎ din cap.

— De ce aş avea încredere în acest sergent Candill? Ori vorbesc cu comandantul, ori cu nimeni!

Paige ar fi dorit să-l poată încuraja în acest demers, să-i râdă în nas şi să-i întoarcă spatele. Dar voia înainte de toate să ajungă acasă cât mai curând posibil.

Îl privi câteva clipe, înăbuşindu-şi furia. „Gândeşte-te la Waldo, la Maggie…”

— Foarte bine, spuse ea pe un ton glacial. Care este numărul de telefon al sergentului dumitale?

Începea să se înnopteze când Cooper termină de montat demarorul de ocazie pe care Paige îl cumpărase de la Larry Jones.

Feţei îi era cald şi se plictisea de moarte. Rolul ei consta în a-i da coechipierului ei sculele de care acesta avea nevoie, a-i aduce apă şi a-l mângâia pe Henry. Obţinuse totuşi câteva informaţii de la locuitorii din Indio, şi ştia acum unde îşi vor petrece noaptea. Se ferea să-i spună lui Cooper suma ridicolă de care dispunea pentru această călătorie.

După ce puse la loc sculele în trusa lor, Cooper se şterse pe mâini şi pe braţe cu cârpa curată pe care i-o întinsese ea. Apoi oftă prelung.

— Uf! Acum visez să fac un duş, să mănânc şi să mă instalez într-o cameră climatizată.

Paige se retrase instinctiv un pas, prefăcându-se brusc interesată de soarta hamsterului. Ceea ce urma, cu siguranţă nu va fi pe placul lui Cooper. Ar fi trebuit să-i spună mai din timp la ce restricţii o obliga bugetul ei subţire. Doar disperarea o îndemnase să tacă în privinţa acestui subiect.

— Ai rezervat camerele? întrebă el. Aş vrea să mă spăl înainte de masă. Cârpa asta nu face decât să întindă şi mai

mult unsoarea.

— Păi… am găsit un loc unde să înnoptăm.

Cooper rămase nemişcat şi o privi, cu o expresie sumbră pe fată.

— Ce fel de loc? Are aer condiţionat?

Dacă vor lăsa deschise geamurile maşinii, va pătrunde aerul, „doar” călduţ de peste noapte din deşertul Mohave.

— Oarecum.

El aruncă în portbagaj cârpa murdară fără să-şi ia ochii de la interlocutoarea sa.

— Dar apă curentă? insistă el.

Paige încuviinţă neconvingător. Fără nicio îndoială că aici trebuia să existe şi cabine de toaletă.

— Fii mai explicită. Unde te-ai gândit mai exact să ne petrecem noaptea?

Paige mormăi ceva neinteligibil.

— Vorbeşte mai tare!

— Pe… un teren de camping situat la marginea oraşului. Cooper făcu ochii mari, stupefiat. Nu promisese ea că va finanţa călătoria? El îşi plătise datoria pierzând mai bine de trei ore, sub un soare de plumb, ca să repare monstrul acesta care le servea de mijloc de transport!

— Un teren de camping! repetă el ridicând tonul. Eu am trudit din greu la rabla asta ca s-o fac să pornească, şi acum ai de gând să mă duci să dorm pe un teren de camping? Ascultă, frumoaso, am depăşit vârsta când gustam plăcerile campingului. Şi în plus, chiar nu mi-a plăcut niciodată să stau într-un camping. Haide, grăbeşte-te şi telefonează de la restaurant ca să contramandezi această eroare regretabilă.

Paige privea fix micul ghem de blană pitit într-un colţ al cuştii. Simţea nevoia să-l ţină în palme, să-l mângâie. Găsi totuşi curajul să înfrunte privirea lui Cooper.

— Bugetul meu nu-mi permite să-mi ofer o cameră într-un motel, şi nicio cină la restaurant. Am promis că voi

suporta cheltuielile acestei călătorii, şi o voi face. Dar va trebui să dormim în maşină şi să cumpărăm provizii de mâncare din magazine. Altfel n-o să ne ajungă banii pentru benzină, nici pentru eventualele reparaţii ale maşinii. Şi asta... în speranţa că nu vom fi confruntaţi cu vreo problemă gravă. Îşi muşcă buzele apoi continuă imediat:

— Îmi pare rău. Regret sincer că nu-ţi pot face această călătorie mai plăcută.

Amuţit de ce auzise, Cooper continua s-o privească. Se întoarse brusc spre maşină şi-şi trecu nervos mâinile prin păr.

— Bun. Acum, haide să descoperim acest minunat camping! Dar mai întâi vreau să-ţi spun ce gândesc, drăguţă: la plecare, n-ai fost chiar atât de limpede, şi eu nu apreciez prea mult o astfel de atitudine.

Paige îşi strânse buzele. Avea şi aşa destule griji ca să mai asculte şi capriciile acestui marinar!

— Sigur, ţi-am spus că voi suporta cheltuielile acestei călătorii, dar nu ţi-am promis niciodată că vom poposi la hoteluri de cinci stele! Dacă n-aş fi avut probleme financiare, nu te-aş fi ales cu siguranţă.

Prin ochii lui de culoarea ambrei trecu o străfulgerare ciudată.

— Aha... Va să zică m-ai ales ca tovarăş de drum? Atunci cred că, până la urmă, călătoria aceasta s-ar putea să nu fie chiar atât de dezagreabilă... drăguţă!

***

— Nici nu te gândi că o să te ajut să intri cu acest şobolan fără coadă în magazin!

Cooper privea drept înaintea lui, cu o expresie fermă. Paige îl observă câteva clipe în tăcere.

— Şi totuşi, va trebui să accepţi să-mi fii complice. Nu luăm hamsterul cu noi, nu cumpărăm mâncare!

— Chestia asta n-are dreptul să treacă pragul magazinului. Este absolut ilegal.

— Ilegal este un cuvânt prea mare. Că anumite reguli de igienă o interzic, sunt de acord. Dar după câte ştiu eu, nu scrie nicăieri în constituţie că hamsterii n-au drept la viaţă! Or, dacă îl lăsăm pe Henry în maşină, va muri.

— N-ar fi o pierdere prea mare, bombăni el.

— Poate pentru dumneata.

— Temperatura a mai scăzut puţin.

— Nu suficient, replică ea hotărâtă să nu cedeze. Cooper ridică ochii spre cer.

— Bine, de acord, mă predau. Numai asta îmi mai lipsea, o isterică pe cap!

Coborî din maşină şi aşteptă ca Paige să-şi ia poşeta şi cuşca hamsterului.

— Acum, spuse ea, mergi înaintea mea, cât mai aproape, şi eu o să ascund cuşca sub poşetă. De îndată ce intrăm, ia un cărucior şi mergi direct spre raionul de gustări. Două pungi de chipsuri ar trebui să fie de ajuns ca să-l ascundă pe Henry.

— Mie nu-mi plac chipsurile!

— Ei bine, alege-ţi ce vrei, orice... numai mişcă-te mai repede! Cooper ridică o sprânceană, dezaprobator, după care se execută.

Formau amândoi un convoi ciudat, Paige era conştientă de asta, dar de îndată ce trecură de uşile magazinului şi atmosfera răcoroasă îi învălui, uită de toate, bucurându-se de plăcerea de a scăpa de căldura sufocantă.

— Suntem absolut ridicoli, mormăi el. Parcă am fi doi siamezi legaţi printr-o poşetă mare roşie! De parcă n-ar fi fost de ajuns că eu sunt plin de unsoare...

— Dacă asta te poate linişti, să ştii că nici mie nu-mi place situaţia. Şi fii amabil, nu te îndepărta în niciun caz de mine!

De îndată ce ajunseră la raionul de aperitive, Paige luă

două pungi de chipsuri pe care le puse peste cuşca animalului – care trona acum pe partea de cărucior care folosea de obicei drept scăunel pentru copii. Cooper înlocui repede una dintre pungi cu un pachet de biscuiţi săraţi.

Pe măsură ce traversau aleile magazinului, Paige umplea căruciorul cu fructe, apă minerală, şi diferite produse necesare pentru sandvişuri.

Pentru ca să treacă de casă fără să atragă atenţia, începură să se mişte într-un balet demn de coregrafia cea mai sofisticată. Spre uimirea lui Paige, Cooper se pretă cu plăcere acestui joc şi dădu dovadă chiar de un umor deosebit faţă de casieră, ceea ce o obligă pe Paige să-şi reconsidere părerea asupra comportamentului lui de până acum.

***

Ajunseră fără probleme pe terenul de camping. Administratorul îi însoţi până la un amplasament aflat nu departe de lavabouri, lucru care o bucură pe Paige.

— Du-te să te răcoreşti, eu rămân în maşină, îi propuse Cooper.

Paige însă se îndoia că ar fi prudent să-l lase pe Cooper Angelsmith singur în maşină. De unde ştia că nu va profita de absenţa ei şi va fugi cu maşina? La urma urmei, nu-l cunoştea pe bărbatul acesta – de altfel foarte incomod – decât de vreo câteva ore.

— Nu, ştiu că eşti nerăbdător să scapi de unsoarea aceea de pe mâini, îi răspunse ea cu un zâmbet larg. Du-te dumneata primul.

Cooper îşi privi braţele şi mâinile murdare.

— Poate ţi-e frică să nu cumva s-o şterg englezeşte cu superba dumitale limuzină? lansă el, zeflemitor. Haide, gândeşte-te un pic. Dacă m-aş hotărî să fur o maşină, aş alege un model ceva mai performant.

Ea îl privi scrutător.

— Te crezi foarte inteligent, nu-i aşa?

— Sunt foarte inteligent. În fine… de obicei!

Paige deschise torpedoul şi scoase o lanternă pe care Arnold i-o strecurase chiar înainte să plece. Dacă şi asta funcţiona la fel de bine ca maşina, drumul dus-întors prin întuneric risca să fie cel puţin periculos!

Raza palidă de lumină căzu peste hamster cu o expresie morocănoasă. Paige apăsă imediat butonul ca s-o stingă.

— Mai ai şi altă lanternă? întrebă Cooper.

— Păi… nu.

— Perfect. Nu-mi rămâne deci decât să te aştept într-un întuneric absolut.

— Pot să-mi permit să-ţi amintesc că după aceea va fi rândul meu să te aştept în întuneric absolut? îi replică ea pe un ton sarcastic.

În loc de răspuns, el închise ochii şi, cu braţele încrucişate, se aşeză mai comod în scaunul acoperit cu plastic.

O rază de lună îi lumina faţa, accentuându-i trăsăturile colţuroase. Paige contemplă câteva secunde acest spectacol. Nu era chiar deloc insensibilă la aerul de virilitate încrezătoare pe care-l degaja acest chip. Fără nicio îndoială că Angelsmith, „căpitanul Angelsmith” era obişnuit ca oamenii să i se supună. Şi femeile, în mod special…

Îşi luă trusa de toaletă, un prosop, şi se îndepărtă. Era mai bine să nu mai facă speculaţii în privinţa acestui bărbat, mai ales că, de obicei, avea o imaginaţie foarte bogată.

De altfel, dacă se gândea mai bine, Cooper nu-i plăcea absolut deloc.

***

Crezuse că reuşise să-l catalogheze corect, dar el o

obligă să-şi revizuiască „evaluarea” comportându-se într-un mod fermecător. La întoarcere, descoperi nu fără surprindere că el pregătise deja sandvişurile, şi împinsese galanteria până la a o aştepta ca să mănânce împreună.

După ce terminară cina, Paige simţi toată oboseala de peste zi, şi presupunea că era la fel şi pentru însoţitorul ei. Dar, fără să spună un cuvânt, acesta luă lanterna şi, înarmat cu un prosop şi trusa de toaletă, plecă spre lavabouri.

Rămasă singură, Paige aranjă proviziile rămase în răcitorul portabil, apoi scoase din portbagaj două pături din care improviză două perne, pe care le puse la capătul celor două banchete. Cea din spate fiind mai spaţioasă, i-o rezervă lui Cooper. Cât despre Henry, acesta va dormi pe podea, lângă ea.

Zgomotul unei lovituri puternice într-o pubelă de fier, urmat de o înjurătură, o trezi pe Paige. Aruncă o privire şi constată că bancheta din spate era goală.

— Cooper? strigă ea destul de reţinut.

O altă înjurătură, mai înăbuşită de data asta, rupse liniştea nopţii. Apoi se auzi:

— Paige?

— Ce faci acolo? răspunse ea încet, îngrijorată pentru somnul celorlalţi turişti din camping.

În clipa următoare, o umbră ce i se păru uriaşă se aplecă peste maşină.

— Ce fac? Încerc să găsesc blestemata asta de maşină, asta fac! Bateriile lanternei dumitale au avut bună idee să se termine exact când ieşeam de la lavabouri.

— Oh…

— Într-adevăr, oh! răcni el îndreptându-se spre scaunul pasagerului.

— Nu, nu, treci în spate!

El se supuse fără tragere de inimă. Şi, dintr-odată, lui Paige i se păru că locul pe care i-l rezervase era prea

strâmt. Chiar ridicol de mic. În orice caz, el nu părea deloc în largul lui, ghemuit astfel.

— Credeam că marinarii pot vedea şi pe întuneric! spuse ea, agasată.

Oricum, nu era vina ei că bateriile îşi aleseseră tocmai acel moment ca să nu mai funcţioneze.

— Drept cine mă iei? Mă crezi pisică?

O pisică mare… Un tigru, chiar. Cu ochii mari, aurii.

— După câte ştiu, voi vă folosiţi şi de stele ca să vă orientaţi, nu? insistă ea.

El bombăni ceva neinteligibil şi se ridică într-un cot ca să-şi aşeze mai comod pătura care-i servea de pernă.

Da, era marinar. Şi tatăl lui fusese, şi bunicul lui. În familie, tradiţia cerea ca fiul cel mare să intre la puşcaşi marini. Se îndoia însă că tatăl sau bunicul său să se fi confruntat vreodată cu o situaţie atât de ridicolă.

Tatăl său, colonelul Kenneth Angelsmith – care din fericire nu ştia nimic despre această neplăcută conjunctură – îi oferise când împlinise cinci ani un joc cu soldăţei. Îi explicase atunci că viaţa seamănă cu un câmp de luptă. Ca să-ţi atingi obiectivul trebuia să cunoşti terenul şi să-ţi desfăşori în mod inteligent forţele.

În situaţia de faţă, terenul în chestiune se „rezuma” la kilometri întregi de deşert. Iar cât priveşte forţele sale… Dumnezeule! Ce avea la dispoziţie? O maşină într-o stare jalnică, un hamster, şi o nebună.

Capitolul 3

Cooper se trezi brusc. Rămase nemişcat ca să audă mai bine zgomotul ciudat care-l trezise. Era un fel de scârţâit care nu-i era deloc familiar. Poate că erau în pericol…

Se ridică încet, foarte încet, gata să intervină dacă situaţia o cerea. Înaintând centimetru cu centimetru, se ridică la înălţimea spetezei scaunului din faţă.

Şi aici, ce să vadă? Pe podeaua scăldată de o rază de lună, îl văzu pe Henry învârtindu-şi fără încetare roata. De aici venea scârţâitul, metal pe metal…

Cooper îşi plecă privirea. Ghemuită pe banchetă, Paige dormea profund. Îşi strecurase o palmă sub obraz, evitând astfel contactul direct cu stofa aspră a păturii. Cealaltă mână se odihnea peste pieptu-i rotund, care tresălta la intervale regulate. Buzele îi erau uşor întredeschise. Păreau moi, delicioase…

Se aşeză din nou pe locul lui şi începu să se răsucească pe toate părţile, până când îşi găsi o poziţie mai confortabilă. Închise ochii şi se hotărî să nu mai acorde nicio importanţă zgomotului exasperant. Ziua de mâine va fi fără îndoială extrem de grea. Avea aşadar nevoie să fie în deplinătatea forţelor sale. Încetul cu încetul, reuşi să aţipească. Scârţ, scârţ…

Deschise ochii şi privi cerul. Blestemat rozător! Dar dacă Paige reuşea să doarmă în asemenea condiţii, va reuşi şi el.

Scârţâitul însă se accelera. Cum să facă să-l oprească pe monstrul acesta să se mai joace la ora asta nepotrivită?

Se ridică uşor, se sprijini de speteaza scaunului din faţă, se aplecă şi întinse mâna. Degeaba. Se întinse şi mai mult, fără să reuşească totuşi să ajungă la cuşcă. Henry făcu o scurtă pauză ca să observe degetele ce se îndreptau spre el, apoi îşi reluă joaca. Ceea ce avu darul să-l facă pe Cooper să turbeze. Avea impresia că hamsterul îşi bătea joc de el.

Cu multă prudenţă, se aplecă şi mai mult. Nu voia cu niciun preţ s-o trezească pe Paige; de altfel, se îndoia că ar fi putut s-o trezească ceva, dacă acest blestemat de scârţâit o lăsa imperturbabilă.

În sfârşit, degetele lui atinseră grilajul cuştii. Henry lăsă imediat roata şi se ascunse în talaşul de lemn.

— Dar ce…?

Dacă până acum lui Cooper i se păruse că scârţâitul era zgomotos, acesta nu se putea compara cu ţipătul pe care-l scoase Paige. El îi puse imediat mâna peste gură înainte să-i trezească pe vecini.

— Încerc doar să…

Ea îl împinse din toate puterile astfel că el căzu la loc pe bancheta din spate. Profitând de slăbiciunea lui pasageră, Paige luă harta rutieră cu care începu să-l lovească cu furie peste cap, peste umăr, peste ceafă.

— Cum ai îndrăznit să faci aşa ceva? urlă ea înnebunită de furie. Cu braţele ridicate, Cooper încerca să se protejeze.

— Trebuia să bănuiesc că nu eşti demn de încredere. Nu, nu te apropia! Să nu mă atingi! Ticălo…

Brusc, încetă să-l mai lovească şi-l privi fix în ochi înainte să-şi îndrepte atenţia spre hamster.

— Încercai să-l prinzi pe Henry, nu-i aşa? El încuviinţă, gata să-i explice situaţia.

— Se juca întruna cu…

— Foarte bine!

Deschise portiera din spate, îl apucă pe Cooper de umeri şi-l împinse. Ridicându-se încet, acesta se ţinu bine şi nu se clinti din loc. În ciuda eforturilor repetate ale lui Paige de a-l împinge afară, acesta rămânea impasibil.

— Ieşi! îi strigă ea, furioasă. Ieşi imediat. Nici să nu te gândeşti că voi mai călători cu o fiinţă atât de crudă care se ia de un biet hamster fără apărare!

În jurul lor începură să se aprindă lumini. Intrigaţi de această ceartă, câţiva turişti aflaţi în camping îşi scoaseră

capetele din corturi.

Cum ea se pregătea să se lanseze într-o nouă ofensivă destinată a-l expulza din maşină, Cooper simţi că răbdarea i se sfârşeşte. O prinse de umeri şi o scutură cu putere.

— Acum o să taci şi o să mă asculţi!

— Nu mă sperii! protestă ea zbătându-se.

— Foarte bine, nici n-aveam de gând să te sperii! Voiam doar să-mi acorzi câteva secunde de atenţie. N-aveam nicio intenţie răuvoitoare faţă de acest animal!

Ea îl privi sceptică.

— Atunci întindeai mâna spre cuşca lui?

— Ca să-l împiedic să mai învârtească roata aceea.

— Henry adoră să se joace în roată. Este singurul lui mod de a se distra făcând şi mişcare.

Cooper remarcă dintr-odată că apropierea feţei îl împiedica să se concentreze.

— Dar este... ăăă... este foarte zgomotoasă. Mă întreb de altfel cum reuşeşti să dormi cu un asemenea vacarm. Mie îmi este imposibil.

Pielea braţelor ei era fină sub palmele lui. Când îşi scutura capul, părul ei mătăsos îi atingea faţa.

Şi Paige se simţea cuprinsă de o tulburare ciudată. Bărbatul acesta, atât de aproape de ea, îi trezea nişte senzaţii curioase. Se surprinse imaginându-şi ce-ar simţi dacă ar strânge-o la piept.

— O să... o să te obişnuieşti, articulă ea în cele din urmă. După criteriile frumuseţii clasice, gura ei era un pic prea mare, se gândi Cooper. Dar lui îi plăcea şi aşa. Visa să afle gustul, savoare acestor buze cărnoase.

— Nu ţin să mă obişnuiesc, replică el, revenindu-şi din visare. Ceea ce vreau, este să pot dormi. Încearcă şi scoate-i roata aia din cuşcă.

În sinea ei, Paige recunoscu faptul că-i fusese de un ajutor preţios. În după-amiaza aceasta, îşi petrecuse trei ore ca să repare demarorul acela stricat, când ar fi putut

foarte bine să se posteze la marginea şoselei şi să facă autostopul.

— Roata este fixată. Dacă încerc s-o scot, se va rupe. Cooper o privea, uluit şi cucerit totodată. Lui Paige Ruegger nu-i lipsea curajul. Traversa deşertul la volanul unei maşini hodorogite, cu foarte puţini bani în buzunar, şi nici măcar o dată n-o văzuse plângând, sau n-o auzise văitându-se.

— Poate că am putea s-o ungem, propuse el.

În lumina lunii, ochii lui de culoarea ambrei erau parcă stropiţi cu paiete argintii. Imaginaţia tinerei o luă brusc razna. Şi-l imagină stând mândru la cârma unei corăbii, dându-le ordine corsarilor. În vremurile acelea, probabil că n-ar fi rezistat farmecului său.

Dar astăzi, nu era cazul.

— Cu ce? N-am nicio picătură de ulei.

Cooper remarcă schimbarea care se produsese în comportamentul ei. Şi-i plăcea. Buzele lui schiţară încet un zâmbet satisfăcut.

— De ce zâmbeşti? întrebă ea, oarecum în defensivă. El îi ignoră în mod deliberat întrebarea.

— Poate că nu ai ulei, dar avem unt.

— Margarină.

Cooper dădu uşor din cap. Feţele lor se apropiară, atrase parcă de un puternic magnetism. El îşi aplecase deja capul, gata s-o sărute. Paige, pregătită şi ea, îşi închise pleoapele.

Sârţ, scârţ...

Ea deschise brusc ochii şi-şi spuse că este nebună. Se desprinse din strânsoarea lui Cooper şi, întorcând puţin capul, văzu că vreo câţiva dintre vecinii lor, alertaţi de zgomote, se adunaseră în jurul maşinii.

— O să caut margarina aceea, spuse ea.

Frustrat, Cooper îi aruncă hamsterului o privire ucigaşă. Henry, care se vede treaba hotărâse să-şi întrerupă exerciţiile nocturne, îl fixa cu minusculii lui ochi negri. Animalul se apropie de grilajul cuştii şi, ridicat pe

picioruşele din spate îşi îndreptă boticul roz spre Cooper. Apoi strâmbă din nas în semn de nemulţumire şi-i întoarse spatele fără prea multe fasoane.

Războiul era declarat.

***

A doua zi dimineaţă, Paige se trezi foarte devreme. Când se ridică, o dureau toate oasele. Banchetele maşinilor nu erau cu siguranţă paturi prea confortabile. În orice caz, cele din maşina aceasta nu erau.

După noaptea chinuită şi agitată, era nerăbdătoare să se învioreze. Şi apoi, la ora aceasta mai mult decât matinală, probabil că la duşuri nu era înghesuială.

Cum Cooper continua să doarmă, îşi luă dreptul să-l contemple în somn. Preţ de câteva clipe, îi admiră liniile ferme ale feţei, muşchii umerilor care se reliefau sub cămaşă. O înduioşă părul lui ciufulit, şi rezistă cu greu dorinţei de a-l mângâia. Gândul acesta abia îi trecu prin minte că-l şi alungă, îngrozită. Se aplecă apoi spre clanţa portierei şi o deschise încet, după care apucă mânerul cuştii hamsterului şi coborî uşurel din maşină.

Ajunsă în sala de duşuri pentru femei, curăţă cuşca animalului şi o puse pe jos, după care începu să-şi facă propria toaletă. Tocmai îşi dădea cu apă tonică pe faţă când intră o femeie blondă de vreo treizeci de ani. Aceasta începu să-şi perie părul.

— Ah, bărbaţii… spuse ea după câteva secunde. Sunt mai năbădăioşi decât copiii!

Neştiind prea bine ce să-i răspundă, Paige îi zâmbi.

— Dumneata te speli împreună cu hamsterul? se miră blonda.

— În maşină este prea cald ca să-l las acolo.

În schimb, Cooper putea să se şi coacă! După scena ce se derulase noaptea trecută, nu se simţea deloc dispusă să-

i dea atenţie.

Femeia blondă clătină din cap şi deschise robinetul.

— Vacanţă! reluă ea ridicând privirea spre cer. Afurisită vacanţă, într-un camping! auzi! O a doua lună de miere într-un cort pentru pitici. Întotdeauna am detestat să fac camping.

Paige îi împărtăşea părerea. Dacă ar fi avut de ales, n-ar fi petrecut nici măcar o noapte pe un teren de camping. Cu capul aplecat deasupra chiuvetei, îşi spăla părul în timp ce asculta văicărelile vecinei sale.

— Şi eu care visam o cameră luxoasă de hotel, cină la lumina lumânărilor, şampanie… exact asta am! Cât priveşte toaletele pe care aveam de gând să le port, s-a terminat! Aici, ele sunt reduse la cea mai simplă expresie: un şort vechi, un tricou decolorat…

Îi întinse lui Paige prosopul pe care aceasta îl căuta pe pipăite.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Nu găsesc în fiecare zi pe cineva care să poată să mă înţeleagă. De altfel, dă-mi voie să mă prezint: Shirley Nelson.

— Încântată. Paige Ruegger.

Shirley se apropiase puţin şi observa cu atenţie mişcările lui Paige.

— Ce faci? o întrebă ea.

După ce se spălase, Paige îşi făcuse o cărare pe mijloc, după care lua câte o şuviţă, o răsucea şi o prindea apoi cu o agrafă.

— Încerc să-i dau o formă părului meu, care în general este enervant de drept.

Shirley o privi mai atent.

— Dar… da, da, mi s-a părut mie că te recunosc. Dumneata încercai aseară să-l scoţi din maşină pe soţ – sau prieten – nu-i aşa?

Paige fu cât pe ce să scape din mână agrafa.

— Păi…

— Da, acum sunt sigură!

Shirley îşi puse mâna la gură şi pufni în râs.

— Dacă aş avea un asemenea bărbat, mi-aş pune şi eu bigudiuri! exclamă ea. Şi, dacă ar trebui, aş recurge chiar la chirurgie estetică pentru a-l păstra.

Paige rămase încremenită. Bigudiurile pe care şi le punea nu erau în niciun caz destinate lui Cooper! Pur şi simplu o femeie se simţea mai bine când era aranjată, nimic în plus! Şi, din moment ce era condamnată să călătorească o vreme cu marinarul acesta arogant, avea tot interesul să se simtă cât mai bine cu putinţă!

— Nu-mi este deloc soţ, nici măcar prieten, se grăbi ea să precizeze.

Regretă imediat că nu-şi ţinuse gura. Shirley deja o privea cu ochi mari, rotunzi, sclipind de curiozitate.

— Ah, nu? Şi care o fi femeia aceea care are şansa nemaipomenită să fie aleasa inimii lui?

— Păi… el… este destul de independent, răspunse ea, fierbând de furie.

„Şi odios, pe deasupra!” adăugă în sinea ei. De altfel, bănuia că individul era nerăbdător să-şi recapete în totalitate independenţa.

Cu o privire critică, Paige se apropie de oglindă. Îşi prinsese tot părul cu o mulţime de agrafe. Arăta superb! Nu-i mai rămânea decât să spere că părul o să i se usuce repede în aerul cald şi uscat al deşertului.

— Ei bine, îţi urez noroc, surioară! îi spuse Shirley în timp ce ieşeau. Cu un asemenea tip alături, am impresia că într-adevăr o să ai nevoie…

Paige dădu din cap, tăcută, apoi zărind o cabină telefonică la câţiva metri de ea, se scuză faţă de Shirley şi se îndreptă într-acolo. O sună pe Maggie, care o asigură că Waldo se restabilea într-un ritm uimitor.

— A început iarăşi să bombăne din orice! exclamă ea

râzând. Aşa că nu-ţi mai face griji din cauza lui. Are resurse să se însănătoşească, crede-mă. În schimb, ceea ce mă preocupă mai mult este problema aceea cu impozitele. Dar bineînţeles că tu nu le poţi rezolva de la distanţă. Trebuie deci să te întorci cât mai curând posibil.

Maggie făcu o pauză.

— Waldo m-a întrebat de tine, Paige. Tot ursuz cum îl ştii, fireşte, dar sunt sigură că-i lipseşti.

Tânăra simţi o strângere de inimă. Imaginea lui Waldo întins pe un pat de spital sărăcăcios îi era insuportabilă. Ar fi trebuit să fie lângă el. Avea nevoie de ea mai mult ca niciodată.

— Fac tot ce pot, Maggie, afirmă ea cu o voce gâtuită. Deocamdată, tocmai am plecat din Indio, California. Am găsit pe cineva care a promis că îmi va supraveghea motorul în schimbul drumului pe care-l vom face împreună.

— Un străin?

— Nu chiar.

Paige îi povesti lui Maggie în ce împrejurări îl cunoscuse pe Cooper.

— Mmm, un marinar... Ăştia sunt capabili de orice, şi bune şi rele, depinde de individ.

— Ştiu foarte bine lucrul ăsta.

— Bine, ai grijă de tine, fetiţo.

— Nu-ţi fie teamă, Maggie. Şi tu să ai grijă de tine. O să te sun când ajung la Blythe.

Închise telefonul, abătută. Nu-i plăcea să fie atât de departe de casă. Waldo şi Paige erau vecinii cei mai apropiaţi ai lui Maggie. Se obişnuiseră toţi trei să conteze unul pe altul. Formau o familie. În clipa aceasta, probabil că Maggie tocmai se urca în maşina ei veche ca să se ducă la Orlando. Chiar dacă arareori mărturisea, condusul maşinii o îngrozea pur şi simplu. Dar acum trebuia să se ducă să-i facă o vizită lui Waldo.

Paige ajunse la locul unde era parcată maşina ei. Trebuia

să se întoarcă acasă cât mai repede cu putinţă, prietenii ei aveau nevoie de ea.

După ce puse la loc în portbagaj diverse lucruri, scoase şi cuşca lui Henry şi o puse pe pământ acoperind-o parţial cu prosopul ei încă umed. Când se aplecă, scoase un geamăt uşor, resimţind efectele acestei nopţi petrecută pe banchetă. De ce se înverşuna atât de tare soarta împotriva ei? învinsă până la urmă de oboseală şi disperare, Paige aţipi.

***

Când deschise ochii, ceasul arăta ora douăsprezece şi douăzeci de minute. Trebuia să-l trezească neapărat pe Cooper. Trebuia să pornească neîntârziat la drum.

Se aplecă peste speteaza scaunului tocmai când el se întindea şi căsca.

— Oh, ce viziune ciudată! exclamă el clipind des din pleoape. Cred că, până la urmă, te preferam cu păr…

— Cu păr sau nu, avem altceva de făcut decât să lenevim toată ziua!

— Mmm, constat într-adevăr că eşti foarte grăbită… replică el, arătând cu degetul spre mulţimea de agrafe din capul ei.

Fără să spună un cuvânt, Paige se îndreptă spre portbagajul maşinii, deschise răcitorul şi, cu gesturi repezite, începu să pregătească sandvişurile pentru micul dejun.

În niciun caz nu-şi va scoate agrafele decât când părul va fi complet uscat! Şi nu ironiile lui Cooper Angelsmith o vor face să se răzgândească.

Când el se întoarse de la duşuri, proaspăt ras, îmbrăcat într-o cămaşă bleu pal căreia îi suflecase mânecile, Paige îi întinse un sandviş fără să scoată o vorbă.

Înainte să muşte dintr-al său, se aşeză pe jos lângă cuşca

lui Henry, şi puse între gratii o bucăţică de pâine.

Detesta efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei. În faţa lui, se simţea descumpănită. Chiar dezarmată. Cu siguranţă, nu era vorba decât despre o reacţie fizică. O reacţie pe care orice femeie normală ar fi avut-o în faţa unui asemenea specimen masculin.

Orice ar fi însă, era ferm hotărâtă să rămână insensibilă la farmecul lui. Ei nu i se păreau demni de interes, decât bărbaţii delicaţi, amabili, atenţi. Un bădăran care avea îndrăzneala să-şi bată joc de ea nu merita în niciun caz să-i acorde cea mai mică atenţie!

Cooper ocoli maşina şi se aşeză alături de ea.

— Raţiile noastre de mâncare ne-ar permite încă un sandviş la micul dejun? întrebă el cu o amabilitate exagerată.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, îşi unse cu unt încă două felii de pâine între care puse feliuţe de salam apoi, muşcând cu poftă, se îndreptă către micul magazin din incinta campingului.

— Unde te duci? strigă ea.

— Să-ţi cumpăr o duzină de trandafiri.

Zâmbind, îi adresă un salut cu mâna. Ea sări în picioare.

— Foarte bine, voi pleca fără tine.

— M-aş mira.

— Ah, da?

Cum el îşi continua liniştit drumul, Paige puse în grabă proviziile la loc în răcitor şi închise portbagajul. După ce aşeză cu grijă cuşca lui Henry în maşină, scoase valiza lui Cooper şi o puse jos.

Se săturase de comportamentul lui de macho încăpăţânat, şi o să i-o dovedească. Plină de demnitate, se aşeză la volan şi-şi deschise poşeta ca să-şi caute cheile. Nimic. Exasperată, scutură geanta dar nu auzi nici cel mai mic clinchet metalic.

Cooper i le luase!

***

— Au trecut trei ani de când ţi-am împrumutat aceşti bani, Rudy. Poate că ar fi timpul să mi-i înapoiezi.

— Ştiu, Coop, ştiu, răspunse la telefon vocea prefăcut umilă. Dar din păcate, în acest moment sunt cam lefter.

Impunându-şi să fie calm, Cooper se agăţă de aparatul telefonic, strângându-l cu putere. Îi era cald şi se simţea epuizat după ce-şi petrecuse noaptea pe banchetă, ghemuit ca un acordeon. În alte împrejurări s-ar fi purtat fără îndoială mai îngăduitor cu Rudy, dar perspectiva de a dormi în continuare în această maşină şi de a se hrăni exclusiv cu sandvişuri până la sfârşitul călătoriei nu-l îndemna deloc la clemenţă.

— Tu eşti întotdeauna „cam lefter”, Rudy. Am nevoie de aceşti bani, şi cât mai repede!

— Dar nu-i am, bătrâne.

— Ei bine, împrumută. Trebuia să mi-i dai de câteva luni.

— Calmează-te, n-am de gând să te jecmănesc.

— Trimite-i la banca Western Union din Blythe.

— Un virament costă scump, Coop. Ca să nu mai spun că, iată, şi acum mă suni cu taxă inversă…

Cooper privea fără să vadă o mamă şi un copil care tocmai intraseră în micul magazin.

— Poţi să te consideri încă fericit că nu-ţi cer dobândă, Rudy. Vreau ca aceşti bani să ajungă până la ora patru la Blythe, în California. Ai înţeles?

— Până la patru? repetă interlocutorul său, speriat.

— Până la patru. Şi încearcă doar să-ţi imaginezi reacţia mea dacă n-o să-i găsesc acolo…

Rudy lăsă să-i scape un geamăt.

— Prefer să nu-mi imaginez. Vor fi acolo, Coop.

După ce închise, Cooper se întoarse la maşină, jucând în palmă cheile. Cu siguranţă, Paige va fi furioasă că i-a jucat

o asemenea festă, dar vestea bună pe care se pregătea să i-o dea o să-i învingă proasta dispoziţie. Deja îşi imagina expresia ei încântată.

Îşi încetini mersul. De îndată ce vor ajunge la Blythe, va avea o sumă suficientă ca să-şi poată cumpăra un bilet de autobuz până la Jacksonville. Nu va mai avea nevoie de Paige.

Degetele i se strânseră peste metalul cheilor. Nu va mai fi obligat să suporte acel blestemat rozător de care era atât de ataşată. Se va instala confortabil într-un autobuz climatizat şi va uita de orice grijă de ordin mecanic.

Îi apăru atunci în minte chipul lui Paige. O văzu dezamăgită, speriată la gândul că va trebui să-şi continue singură drumul.

— Ei bine, călătorie sprâncenată! îi va spune ea probabil. O să ne descurcăm cumva şi fără tine, eu şi cu Henry!

Şi puţin mai târziu, oprită pe marginea şoselei din cauza maşinii defecte, va fi la mâna primului cretin venit. Apropiindu-se, zări rabla care le servea drept mijloc de locomoţie. Dar avea şi aşa destule probleme, fără să mai trebuiască să-şi facă griji şi pentru Paige.

Primul lucru pe care-l remarcă atunci când ajunse în apropierea maşinii fu acela că îşi scosese agrafele. Părul negru îi cădea acum pe umeri în bucle suple. Ţinea cuşca lui Henry pe genunchi, ceea ce nu era neobişnuit. Dar degetele îi tremurau.

— Cum ai îndrăznit să pleci cu cheile mele? strigă ea cu o voce ascuţită. Drept cine te crezi?

El regretă imediat că acţionase astfel, dar la drept vorbind, nu avusese de ales. Dacă nu i-ar fi luat cheile, la ora asta Paige ar fi fost departe…

— Fără maşină, n-aş fi ajuns prea departe, nu-i aşa? încercă el să fie împăciuitor.

Ea încuviinţă, şi Cooper avu impresia că furia i se mai potolise.

— N-ai fi ezitat să porneşti la drum fără mine, continuă el. Îşi văzu atunci valiza pusă pe jos, la doi metri de maşină.

Fără să facă nici cel mai mic comentariu, o puse în portbagaj şi se aşeză alături de ea. Luă apoi cuşca lui Henry şi o aşeză delicat pe bancheta din spate. Îi întinse cheile feţei; aceasta le luă oftând şi-şi dădu capul pe spate.

Cooper o privea. Ar fi trebuit să spună ceva, să-i dea de înţeles că remarcase noua ei coafură.

— Îmi place mai mult când ai părul drept, declară el brusc. Acesta era adevărul. Îi plăcea părul acela neted şi strălucitor ca o eşarfă de mătase. Obrajii ei se înroşiră.

— Perfect. Voi nota cu siguranţă asta în jurnalul meu intim, nu cumva să uit!

— Ai un jurnal?

Nu. Paige ducea o viaţă liniştită şi deci n-avea nimic deosebit de notat într-un jurnal. De altfel, îi convenea de minune calmul acesta actual. Viaţa ei fusese destul de agitată…

Îşi muşcă buzele la amintirea acelei perioade. Acum însă, era timpul să abordeze un subiect mai important decât acest jurnal inexistent. S-ar fi lipsit cu dragă inimă de această conversaţie, dar trebuia să clarifice unele puncte dintre ei.

— După incidentul de aseară, începu ea pe un ton ferm, mi se pare că trebuie să stabilim unele reguli privind această călătorie.

Cooper continua s-o privească, dar nu-i răspunse.

— Află că… eu sunt într-un voiaj de plăcere.

El ridică o sprânceană şi arătând cu mâna spre terenul de camping, replică:

— Ei bine, fără îndoială că, în acest caz, eşti pe deplin satisfăcută de priveliştea împrejurimilor!

— Ştii prea bine la ce mă refer…

— Nu sunt sigur.

Paige îl privi scrutător. Cooper era încăpăţânat, dar nu

prost. Îi îngreuna cu bună ştiinţă situaţia. Fie, dacă ţinea să-i spună adevărul în faţă, nu-l va dezamăgi.

— N-am niciun gând să am o aventură cu tine, Angelsmith! Acest ultim cuvânt aproape că-i rămase în gât. Îşi şterse de blugi mâinile umede.

Cooper o privea în continuare, imperturbabil.

— Ah?

Ea se străduia să-i susţină privirea pătrunzătoare.

— Nu mă interesează relaţiile de o noapte…

— Ca să ajungem în Florida, avem nevoie de mai mult de o noapte.

— …mai ales cu un marinar, continuă ea, fără să ţină seama de această remarcă.

Cooper se întunecă imediat.

— Ce ai împotriva marinarilor?

— Tatăl meu lucra în marină, şi viaţa pe care a dus-o mama nu mă tentează deloc. Nu este nicio bucurie să te căsătoreşti şi să trăieşti în cea mai mare parte a timpului singură. Pleca şi ne lăsa singure săptămâni întregi, uneori luni… Şi viaţa puşcaşilor marini nu-i mai bună.

Zâmbetul de pe buzele lui Cooper nu era unul de bucurie.

— N-aveam de gând să te cer în căsătorie… Simţi cum Paige se crispează.

— Într-adevăr. Propunerea ta era alta, dar nici aceasta nu mă interesează. M-am angajat să-ţi finanţez această călătorie, nimic mai mult! Sper că am fost suficient de explicită…

El dădu încet din cap, apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi îndreptă privirea spre aleea din camping.

— Absolut. Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, adăugă el, sarcastic.

Grăbită să plece, Paige porni motorul şi ieşi din camping. Următoarea oprire, Blythe, California. Cu puţin noroc, vor ajunge în Arizona înainte să se înnopteze.

— Unde ai fost? îl întrebă ea pe un ton lejer, căutând

astfel să atenueze tensiunea ce se instalase între ei.

— Trebuia să dau un telefon.

— Şi ai reuşit?

El se întoarse spre ea.

— Ce să reuşesc?

— Să vorbeşti cu acea persoană, răspunse ea cu un zâmbet forţat.

— Da, drăguţă. La Blythe, ne aşteaptă o surpriză, adăugă Cooper învăluind-o într-o privire ciudată.

Capitolul 4

Un vânt cald şi uscat intra prin ferestre în timp ce rulau pe autostradă. Paige visa să apese până la podea pedala de acceleraţie şi să vadă maşina înghiţind kilometri. Avea impresia că înaintează cu viteza melcului.

Buclele cărora le acordase atâta atenţie îi gâdilau faţa, şi-şi puse în gând că, de îndată ce vor ajunge la Blythe, îşi va lega părul în coadă de cal.

Îi aruncă o privire piezişă lui Cooper. Nu deschisese gura de când plecaseră din Indio, în urmă cu o oră. Ţinea ochii închişi şi picotea.

Paige se mişcă puţin pe scaunul ei şi-şi şterse cu o cârpă mâinile umede de pe volan. Cooper era cu siguranţă mult mai uşor de suportat când dormea.

Ce surpriză s-o fi gândit să-i facă la Blythe? De altfel, nu era prea dornică de surprize. Avusese în viaţa ei doar două, dar bune! Prima avusese loc în ziua când Waldo sunase la uşă, spunându-i că este vărul ei. A doua fusese Henry, hamsterul pe care el i-l oferise cu dragoste.

Se îndoia că surpriza despre care pomenise Cooper ar fi într-un fel sau altul legată de dragoste.

Avea oare de gând s-o şteargă de îndată ce vor ajunge la Blythe? Paige îşi simţi gura uscată la acest gând. Evident însă că trebuia să se aştepte la asta. Şi nu-i va putea reproşa lui Cooper că nu respectase înţelegerea. Schiţă un zâmbet amar. După ce-i oferise doar sandvişuri şi o noapte pe bancheta unei maşini hodorogite, nu trebuia să se aştepte la mare lucru din partea lui.

Se imagină atunci pe marginea unei şosele, cu motorul care iarăşi îi juca feste, şi avu impresia că aerul se rarefiază, că nu mai respiră în voie. Nu. Nu trebuia să-şi imagineze scenariile cele mai extreme. La urma urmei, poate că maşina nu va mai rămâne în pană până la destinaţie. Dacă avea grijă să nu depăşească o anumită

viteză, dacă se va aproviziona cu apă, şi dacă…

Şi dacă ar avea găinile dinţi!

Fireşte, ar putea încerca să facă autostopul. Dar abia îi încolţi în minte această idee că o şi respinse. Nu uitase nici acum ce i se întâmplase lui Emily Pearson, o colegă de facultate.

Nu-i mai rămânea decât să-şi continue drumul şi să spere că totul va merge bine… ştiind în acelaşi timp că se putea aştepta şi la ce-i mai rău.

Cooper se întinse leneş şi se aşeză mai comod în scaunul său.

— Uimitor, murmură el. Monstrul acesta încă merge… Paige nu răspunse.

— Ai observat cumva semne prevestitoare ale unei următoare defecţiuni? insistă el frecându-şi ochii.

— Nu.

El se uită apoi cu atenţie la diferitele indicatoare de la bord, după care ridică ochii spre ea. Ce naiba păţise? Părea bine dispusă când plecaseră din camping, şi iată că acum nu-i mai răspundea decât monosilabic.

— Am sforăit cumva azi-noapte? întrebă Cooper, agasat de tăcerea ei persistentă. Sau, poate, acum?

— N-am remarcat.

Bun… Tot un răspuns rece.

— Şi ce ai remarcat? Ai remarcat cumva că mergi cu peste optzeci la oră? Hotărâsem parcă împreună că n-ar trebui să depăşeşti această viteză, pare-mi-se.

Optzeci de kilometri la oră! în ritmul acesta, nici peste zece ani nu vor traversa regiunea!

— Am… am uitat, murmură ea ridicând piciorul de pe acceleraţie.

Acul ceasului se dădu înapoi şi se opri pe cifra optzeci.

— Dacă te încăpăţânezi să mai „uiţi”, riscăm să ne trezim blocaţi pe marginea drumului. Or, eu personal am şi alte ambiţii în viaţă.

— Voi încerca să-mi amintesc, replică ea, rece.

— Sper.

Paige îi aruncă o privire piezişă.

Ceva o preocupa dar, cum refuza să vorbească, lui îi era imposibil să ghicească sursa acestei proaste dispoziţii. Mai făcu o încercare:

— De cât timp am plecat din Indio?

Nu-şi amintea să fi ajuns la autostradă. Cu siguranţă, adormise mai înainte de asta.

— De vreo oră.

El desfăşură harta. Dacă nu va interveni nimic neprevăzut, vor ajunge la Blythe într-o oră. Şi dacă, aşa cum se înţeleseseră, Rudy îi trimisese banii în bancă, datoraţi din vremuri imemoriale, îşi vor putea permite o masă decentă.

Se aşeză iarăşi comod pe scaun şi închise ochii. Să doarmă. În felul acesta va înceta să-şi mai pună întrebări despre manevrele lui Nathan. Şi va uita de asemenea şi plăcerea pe care o simţise aseară, când fusese pe punctul s-o sărute pe Paige…

— Ce surpriză? întrebă brusc fata. Cooper clipi, nedumerit.

Ea se întoarse puţin spre el.

— Voiam să ştiu la ce făceai aluzie mai devreme, când mi-ai spus că la Blythe ne aşteaptă o surpriză. Până acum, astfel de evenimente nu mi-au fost niciodată prea benefice. Cred că îmi datorezi un minimum de sinceritate.

Iată aşadar, de ce amuţise Paige.

— Mmm… înţeleg. Poate că ar trebui să am aceeaşi atitudine ca şi tine, atunci când ai promis că vei finanţa această călătorie?

O văzu că păleşte şi îşi reproşă imediat această remarcă perfidă. Paige nu răspunse şi el o simţi stânjenită.

— Ei bine? insistă totuşi el ne putând suporta tăcerea feţei.

— Ai de gând să pleci, nu-i aşa? murmură ea în sfârşit, cu privirea aţintită pe panglica de asfalt care se desfăşura în faţa lor.

— Paige, ţi-am spus că voi rămâne cu tine până la Plymonth. Ţi-am dat cuvântul meu de ofiţer şi de gentleman.

Pentru o clipă, ea îşi cufundă privirea în ochii lui aurii, care nu se feriră. Mai existau oare pe lume oameni încă legaţi de noţiunea de onoare?

***

Nu mai schimbară nicio vorbă tot restul drumului. La intrarea în Blythe, se opriră la o benzinărie. Cooper umplu rezervorul în timp ce Paige punea întrebări despre direcţia în care trebuia să pornească pentru a ajunge la birourile lui Wester Union.

Aici li se spuse că banii sosiseră şi Paige primi vestea cu un amestec de bucurie şi teamă. Banii aceştia le vor permite să ajungă la destinaţie fără probleme, dar de asemenea ar putea să-i dea lui Cooper ideea să opteze pentru un alt mijloc de locomoţie mai rapid şi mai sigur. Ea îşi promise că îi va restitui banii până la ultima centimă dacă, printr-o minune, el se va hotărî să rămână cu ea.

— Vino, îi spuse el îndreptându-se spre ieşirea din bancă. Haide să schimbăm banii aceştia în cecuri de călătorie. Nu vreau în niciun caz să risc să-i pierd.

Ea încuviinţă, neîndrăznind să-l întrebe câţi bani erau.

— Şi de îndată ce vom ieşi din bancă, adăugă el pe un ton jovial, ne vom cumpăra două bilete spre Est. Gata cu toanele acestui blestemat radiator! Autobuzul ne aşteaptă!

Autobuzul? El îi va lua un bilet de autobuz? Este adevărat că astfel ar ajunge mai repede şi într-un mod mai confortabil la Waldo şi la… inspectorul de impozite.

— Eu… Este imposibil, spuse ea în sfârşit. El se opri

brusc.

— Imposibil? Ce vrei să spui? Plătesc eu biletele! Am destui bani ca, astă seară, să dormim într-un motel, să cinăm decent şi să cumpărăm bilete de autobuz.

— Nu-i vorba despre mine, Cooper. Aş fi încântată să pot accepta şi-ţi mulţumesc pentru generozitatea ta, dar... compania de autobuze nu l-ar lăsa niciodată pe Henry să călătorească împreună cu noi. Nu pot să... Nu pot să plec fără Henry, încheie ea fraza dintr-o suflare.

Cooper o va abandona cu siguranţă şi vina va fi doar a ei.

— O să-ţi cumperi un alt hamster când vei ajunge în Florida. De altfel, acesta pare cam... obosit. Nici n-ar suporta probabil o călătorie atât de lungă.

Ea nu-i răspunse. Ce putea să-i spună? rămase tăcută, teribil de nefericită, privind cu duioşie cuşca animalului.

Cooper înjură furios şi ridică braţele spre cer, apoi începu să se învârtă preocupat în jurul ei. Preţ de câteva minute, aceasta nici nu îndrăzni să-l privească. El se opri la un moment dat cam la un metru de ea şi îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Este ridicol! bombăni el. Absolut ridicol!

După tonul vocii lui, bănui că el încerca să-i înţeleagă atitudinea.

— Tot tărăboiul ăsta din cauza unui hamster, reluă el evident uluit. Un şobolan nenorocit!

Oftă adânc şi se apropie de ea, cu un deget acuzator îndreptat spre cuşcă.

— Sper doar că rozătorul acesta nu va avea impertinenţa să moară înainte să ajungem la Plymonth!

Spunând acestea, se îndreptă spre maşină. Nu va lua nici el autobuzul! Va renunţa la o călătorie plăcută, într-un vehicul climatizat, ca să rămână împreună cu ea!

De ce? De ce?

Paige se grăbi să se ţină după el. Nu era momentul să pună întrebări.

***

Când ieşiră din bancă, Cooper îi întinse şapte sute de dolari în cecuri de călătorie. Ea îl privi nedumerită. Văzându-i expresia feţei, Cooper fu sigur că nu se înşelase făcând acest gest. Zări în depărtare un autobuz care se pregătea să părăsească oraşul. Poate că nu optase pentru soluţia cea mai inteligentă, dar, la urma urmei, nu era foarte grav. Paige ezită, apoi încercă să-i înapoieze cecurile.

— Nu, replică el ferm. De la începutul acestei aventuri, tu ţi-ai asumat rolul de trezorier, şi nu există niciun motiv ca acest lucru să se schimbe. Aici sunt şapte sute de dolari cu care putem să plătim o cameră într-un motel mai ca lumea, precum şi câteva mese cu mâncare gătită. Restul îl vom folosi pentru cheltuielile cu benzina şi altele.

Paige îşi privi mâinile, apoi pe cele ale lui Cooper. Aşadar, n-o va părăsi. Îşi va ţine promisiunea. Fu cuprinsă de o bruscă dorinţă de a plânge. Uşurarea intensă pe care o resimţea dintr-odată o făcea vulnerabilă. Doar orgoliul o împiedica să se refugieze în braţele lui şi să-i inunde cămaşa cu lacrimi de recunoştinţă.

Putea totuşi să-i mulţumească măcar.

— Cooper, eu…

Se întrerupse, dându-şi seama brusc de înţelesul vorbelor lui de adineauri.

— O cameră? articulă ea. O singură cameră pentru… amândoi?

Pe buzele lui apăru un zâmbet uşor.

— Tu gestionezi bugetul, Paige. Deci, tu decizi. Dacă eşti sigură că nu vom mai avea probleme mecanice pe drum, luăm două camere.

Ea făcu un scurt calcul mental şi dădu din cap fără tragere de inimă. Suporta greu ca el să aibă dreptate.

— Foarte bine, luăm doar o cameră.

Cooper se aşează la volan şi ieşiră din oraş. Nu parcurseseră decât vreo zece kilometri când motorul dădu primele semne de supraîncălzire. Cooper aruncă o privire ucigaşă indicatorului de la bord care arăta roşu. Se opriră şi el săltă capota; dinăuntru ţâşni un jet de aburi alburii.

Paige se apropie şi rămase alături de el.

— Iarăşi radiatorul? întrebă ea. El răspunse, râzând ironic:

— Câtă perspicacitate! Bravo!

— Dar... de ce s-a supraîncălzit? Mergeam doar cu optzeci la oră.

— Poate pentru că este cald afară? Sau poate că n-am lăsat motorul să se răcească suficient. Sau poate pur şi simplu pentru că ne urăşte!

Văzând expresia posacă de pe faţa ei, adăugă:

— Sau poate că este defectat mai grav decât credeam. Paige avu impresia că inima încetează să-i mai bată.

— Cu alte cuvinte...?

— Cu alte cuvinte, va trebui să mergem şi mai încet. Încearcă să mergi doar cu şaptezeci la oră.

În ritmul acesta, nu va mai ajunge niciodată la Plymonth.

Aşteptară ca motorul să se răcească, apoi Cooper puse apă în radiator şi-şi reluară drumul. Paige, aşezată pe scaunul pasagerului, îşi lăsă capul pe spate şi încercă să aţipească. În zadar. Nu se putea abţine să-şi privească însoţitorul cu coada ochiului. Fără îndoială, bărbatul acesta era foarte atrăgător constată ea o dată în plus... dar trebuia să nu uite că, înainte de toate, era marinar!

Când în sfârşit aţipi, Cooper, care până atunci se simţise supravegheat, întoarse uşor capul spre fată. Genele lungi îi lăsau nişte umbre delicate pe obrajii presăraţi cu pistrui. Respira liniştită printre buzele-i întredeschise.

Strânse volanul mai cu putere şi se strădui să-şi îndrepte gândurile către Nathan şi către Cooper’s Classics. Câteva clipe mai târziu, dorinţa pe care i-o inspirase tânăra cedase

locul furiei şi îngrijorării. La ce glumă sinistră s-o fi pretat fratele lui?

***

Paige se trezi când ajunseră în dreptul postului de control care semnala intrarea în Arizona. Se grăbi să ascundă cuşca lui Henry sub bancheta din spate, ceea ce-i atrase o privire dezaprobatoare din partea lui Cooper.

— Controalele practicate la frontierele dintre State sunt în principal destinate să împiedice intrarea ilicită de droguri, de plante, de…

— Rozătoare! încheie ea în locului.

— Mă rog, de animale în general. Dar m-aş mira să-ţi caute nod în papură pentru un şobolan de apartament!

— Henry nu este şobolan de apartament! ripostă ea înăbuşindu-şi furia pentru a nu atrage atenţia ofiţerilor de poliţie. Şi vreau să nu risc nimic în ceea ce-l priveşte.

Spre marea uşurare a lui Paige, trecerea frontierei se petrecu fără probleme.

— De ce ţii atât de mult la animalul acesta? o întrebă dintr-odată Cooper, după ce străbătuseră vreo câteva sute de metri. Aş înţelege dacă ai fi la fel de ataşată de un câine, sau de o pisică… dar de un hamster?

Ea făcu o pauză înainte să-i răspundă.

— Tatăl meu era în marină, spuse în sfârşit. Ne mutam adeseori şi autorităţile din locul unde era numit cereau uneori ca animalele să fie ţinute în carantină. În plus, mama considera că zilele îi erau îndeajuns de ocupate cu un soţ şi un copil.

Tăcu brusc, amintindu-şi cât de mult îşi dorise un frate sau o soră. Apoi, dându-şi seama că nu va avea câştig de cauză în această privinţă, şi-a dorit un animal. Cineva care să-i ţină companie. Ceva care să fie „al ei”. Un prieten, un confident pe care să nu fie obligată să-l părăsească de

fiecare dată când tatăl său era mutat cu serviciul.

— Henry este singurul animal domestic pe care l-am avut vreodată. Waldo mi l-a oferit.

Pentru Waldo, prietenia era o legătură preţioasă care nu era rezervată neapărat fiinţelor umane. Şi Waldo considerase că Paige avusese adeseori parte de singurătate.

Zâmbi, cuprinsă de un val de tandreţe pentru vărul său.

Acum însă, acesta era izolat într-o cameră de spital. Avea nevoie de ea, iar ea se afla la sute de kilometri de el. Lacrimile îi umplură ochii şi-şi întoarse capul, prefăcându-se interesată de peisaj.

— Cine este Waldo? întrebă Cooper, apăsând pe acceleraţie pentru a depăşi un camion.

— Un prieten. O rudă.

— O rudă? repetă el, intrigat.

— De fapt, un văr.

Un văr îndepărtat, care-i ţinea loc de bunic şi de cel mai bun prieten.

— Ai o familie numeroasă?

— Nu. Dar tu?

— Nimic deosebit: o mamă, un tată, şi… un frate. Paige îi zâmbi larg.

— Un frate… eu mi-aş fi dorit atât de mult unul…

— Ţi-l pot ceda cu plăcere pe al meu.

Se exprimase pe un ton atât de aspru încât ea izbucni în râs.

— Eşti amabil, dar nu sunt sigură că aş putea accepta. Poate că fraţii nu sunt întotdeauna fiinţe atât de minunate cum mi-am imaginat eu mereu…

— Presupun că depinde de frate. Ea îl privi cu atenţie.

— Pun pariu că tu erai cuminte ca un mieluşel! îl ironiză ea. Întotdeauna bine dispus şi gata să împarţi totul cu fratele tău.

Cum el rămase tăcut, ea se întrebă dacă nu cumva îl

rănise.

— Nimeni nu este perfect, răspunse el, îngândurat, după câteva clipe.

Nu părea dispus să continue conversaţia. Paige, nedorind să-l deranjeze mai mult, se sprijini de speteaza scaunului şi privi deşertul care se perinda prin faţa ochilor.

***

După vreo două ore şi jumătate, Cooper se opri pe marginea drumului şi examină harta.

— Ne-am rătăcit cumva? întrebă Paige.

El scutură uşor din cap şi, cu vârful degetului, încercui un punct pe hartă unde era înscris numele de Phoenix.

— Mă tem că maşina ar suporta greu traficul din oraş. Dacă am lua-o pe aici, spuse el arătând o intersecţie pe autostradă, am putea evita să trecem prin Phoenix.

— Asta ar prelungi mult drumul?

El urmări cu degetul traseul unei şosele.

— Nu, nu prea mult. Şi în plus, drumul acesta ar avea meritul să menajeze blestematul acesta de motor.

Sugestia lui părea rezonabilă, dar Paige ar fi preferat totuşi să rămână pe şosele mai circulate, în caz că maşina le-ar fi jucat iarăşi feste.

Încuviinţă, însă fără tragere de inimă.

Cooper strânse harta şi i-o dădu s-o pună în torpedo. Apoi demară şi intră în traficul de pe autostradă.

— Îţi este foame? Ce-ar fi să mâncăm ceva?

Răcitorul se afla pe bancheta din spate, lângă cuşca lui Henry. Paige fu pe punctul să-i propună lui Cooper să-şi acorde o pauză, cât să mănânce. Ar fi mult mai plăcut să mănânce şi să bea liniştiţi. Dar se abţinu, conştientă că aceasta i-ar întârzia şi mai mult.

Se sui aşadar cu genunchii pe scaun şi, cu spatele spre autostradă, deschise răcitorul. Nu era lucru mai uşor să

pregăteşti sandvişuri în poziţia asta, dar reuşi totuşi. Trebuia însă să renunţe la limonada pe care ea o preparase de dimineaţă; răcitorul fiind plin, pusese bidonaşul cu limonadă în portbagaj. Perspectiva de a mânca iarăşi sandvişuri fără măcar să bea ceva nu era deloc ispititoare.

În clipa aceea, Cooper trase o înjurătură şi opri pe marginea drumului.

Paige, făcând ochii mari, se aplecă spre tabloul de bord. Indicatorul motorului era de un roşu scânteietor, aproape, incandescent!

Capitolul 5

Cooper îşi încrucişă braţele pe volan şi-şi ascunse faţa.

— Oh, nu… gemu el.

Părea teribil de abătut, şi Paige nu îndrăzni să-i amintească faptul că el avusese geniala idee să meargă pe şoseaua aceasta pustie. În loc de orice comentariu, îi întinse un sandviş.

El ridică un pic capul, privi pierdut sandvişul, apoi zâmbi uşor şi-l luă. Coborî din maşină cu el în mână, fără să muşte. Lăsă portiera deschisă, şi o deschise şi pe cea din spate pentru ca aerul, oricât de cald ar fi fost, să circule prin maşină. Paige îl imită, apoi se asigură că Henry nu se sufocase încă, după care coborî şi ea.

Cu sandvişul între dinţi, Cooper săltă capota şi constată ceea ce ştia practic aproape sigur: apa din radiator fierbea şi şuiera.

Descurajată total, Paige veni lângă el.

— Acum vom fi obligaţi să mergem cu şaizeci pe oră? întrebă ea cu o voce abia auzită.

Cooper muşcă în sfârşit din sandviş şi mestecă îndelung dumicatul.

— Într-adevăr, se pare că va trebui să reducem şi mai mult viteza, răspunse el cu un oftat după câteva secunde.

Ei îi venea să plângă. Starea radiatorului nu făcea decât să se înrăutăţească. Următoarea pană s-ar putea să le fie fatală.

Simţi o mână punându-se uşor pe umărul ei, ridică ochii şi-l privi întrebător pe Cooper.

În sfârşit, după câteva secunde, piuliţa cedă şi i se păru că zăreşte o sclipire de regret în ochii ca ambra. Aceiaşi ochi care, până acum, îi mângâiaseră sânii, şoldurile, picioarele, în timp ce ea sărea de-i ieşea sufletul. Trebui să repete aceeaşi operaţie şi pentru celelalte trei piuliţe; îi curgea sudoarea pe frunte când în sfârşit şi ultima piuliţă

consimţi să cedeze.

Fără un cuvânt, Cooper îi mulţumi cu un zâmbet ciudat, şi începu să schimbe roata.

Paige se aşeză atunci lângă cuşca lui Henry. Luă harta din torpedou şi, cu gesturi mecanice, începu să-i facă vânt animalului.

Era imposibil ca „pasagerul” ei să-i placă... Un bărbat atât de încăpăţânat, de sarcastic... de irezistibil precum Cooper, n-avea dreptul să-i placă. Totuşi, cum să nege atracţia fizică pe care o exercita asupra ei? O atracţie care de altfel era dublată de ceva nedefinit, inexplicabil.

Refuza să fie sensibilă la şarmul lui Cooper, dar era totuşi. Pe deasupra, şi marinar!

Mă rog, marinar, dar şi un om cu numeroase calităţi... Era deci normal să-i placă. În schimb, nici nu se punea problema să se îndrăgostească de el. De altfel, erau puţine şanse ca acest lucru să se producă. Nu, erau amândoi doar victimele unei atracţii reciproce, un fel de magnetism.

— Paige, dă-mi o sticlă cu apă, te rog, auzi ea.

Trezită din visare, sări atât de brusc încât se lovi cu capul de capota maşinii. Înjură în gând, luă o sticlă şi i-o duse lui Cooper, care acum era aplecat peste motor. Se opri la un metru de el, fascinată de spatele acesta musculos strălucind de sudoare.

— Paige? repetă el, nerăbdător de această dată.

— Da, iată sticla.

El mormăi un mulţumesc, goli sticla în radiator şi se îndreptă.

— Bun, am aranjat totul în portbagaj. Acum putem să pornim la...

Tăcu brusc şi adulmecă aerul. Încruntat, se aplecă din nou peste radiator. Grimasa de furie i se accentuă când luă de jos sticla goală şi o duse la nas.

Paige îi privea toate mişcările, cu ochii măriţi.

— Ce... se întâmplă? întrebă ea, retrăgându-se instinctiv

un pas.

— Nimic! Doar că mi-ai dat limonadă în loc de apă, şi acum este în radiator!

Paige rămase cu gura căscată de mirare în timp ce privea, îngrozită, sticla goală. Limonadă!

Cooper îi întoarse spatele şi se îndreptă spre portbagaj, îl deschise, luă o sticlă, o mirosi, apoi o alta, şi în sfârşit o a treia.

— Bun, strigă el cu o voce vibrând de furie reţinută, acum dă-mi apa, toată apa de care dispunem. Şi, de data asta, doar apă!

Paige nu-şi aminti să-i mai fi fost vreodată atât de ruşine de ea însăşi ca acum. Fără să scoată un cuvânt, făcu tot ce-i ceruse Cooper. Apoi se duse la locul ei lângă Henry în timp ce Cooper spăla radiatorul într-o linişte încordată.

— Am fi fost mult mai fericiţi dacă te-ai fi priceput şi tu la mecanică, îi şopti ea hamsterului.

Fără îndoială, el regreta acum accesul de generozitate care-l îndemnase să nu se urce într-un autobuz climatizat.

În mintea ei încolţi brusc o idee. Puse harta evantai la locul ei şi se repezi la portbagaj. Aici, turnă puţină apă pe o cârpă, apoi se duse la nefericitul ei coechipier.

— Aşteaptă o clipă, îl reţinu ea, cum el se pregătea să urce în maşină.

Cu braţele întinse, ea îi puse atunci cârpa udă pe frunte. Cum el nu protestă, îndrăzni să-i răcorească obrajii, apoi bărbia, atingându-i în treacăt buzele. Privirea îi rămase aţintită pe ele, reamintindu-şi înfiorată clipa când fusese cât pe ce s-o sărute. Şovăi o secundă, apoi, ascultându-şi doar instinctul, făcu să alunece cârpa umedă de-a lungul gâtului.

Când simţi această atingere insinuantă, Cooper o prinse de mână şi o strânse cu fermitate. Cu siguranţă, ea nu era conştientă de efectul pe care-l avea asupra lui. Nici măcar nu bănuia ce chinuri îl făcea să îndure!

— Urcă în maşină, îi spuse el pe un ton sec.

În clipa când ea se îndepărta, el remarcă faptul că obrajii i se îmbujoraseră. În sfârşit, probabil că înţelesese consecinţele gestului ei.

El se şterse cu cârpa pe braţe şi pe spate, apoi se aşeză încet la volan.

Paige îşi drese glasul şi spuse:

— Cooper, eu nu... în fine, vreau să spun că nu... Cuvintele i se stinseră pe buze, când îşi dădu seama că tot ceea ce se pregătea să înşire n-ar face decât s-o cufunde şi mai mult în încurcătură.

Cooper îi adresă un fel de zâmbet liniştitor.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, spuse el. Acum, mă simt... mai curat.

De fapt, avea impresia că temperatura mai crescuse cu câteva grade. Că îşi simte şi braţele şi creierul amorţite. Îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă.

***

În maşină răsunau cântece mexicane. Radioul nu prindea decât astfel de muzică, întreruptă din când în când de comentarii mexicane – din care Cooper nu înţelegea o iotă. Cântecele acestea care i se păruseră antrenante în prima oră, începeau acum să-l exaspereze.

Cufundată în gândurile ei, Paige privea şoseaua care i se desfăşura sub ochi. Cooper însuşi rumega pentru a mia oară enigma Nathan, luând în calcul toate ipotezele posibile.

Ce s-o fi putut întâmpla? Când forma numărul personal al fratelui său, auzea sistematic mesajul de pe robot, iar când suna la Cooper’s Classics, nu răspundea nimeni. Ce i s-o fi întâmplat lui Nathan? Era oare bolnav? Avea probleme? De ce nu răspundea nimeni la Classics?

Neputinţa lui în faţa acestei situaţii îl înnebunea. Ar fi trebuit să ia autobuzul. Ar fi trebuit s-o părăsească pe Paige

şi blestematul ei de şobolan de apartament. I-ar fi ordonat să rămână la Blythe până când i-ar fi trimis bani din Jacksonville. Dar, cu siguranţă, ea ar fi refuzat să-l asculte. Era grăbită să ajungă la Plymonth, unde, se vede treaba, o aştepta o problemă de cea mai mare importanţă.

Cooper îşi stăpâni un oftat de nemulţumire. Fie, ea nu voia să-şi abandoneze hamsterul, dar asta era problema ei la urma urmei. Era alegerea ei, nu a lui Cooper.

Nu era însă atât de simplu. Îi era insuportabil să şi-o imagineze singură pe marginea drumului. O tânără atât de frumoasă ca Paige ar atrage atenţia a tot felul de indivizi fără scrupule. Şi el n-ar putea trăi cu o asemenea povară pe conştiinţă.

Se strădui să-şi ocupe mintea cu gânduri mai constructive. Radiatorul. Nu era o idee prea bună să-l înlocuiască. Sculele pe care i le împrumutase Stan erau bune să facă mici reparaţii care ar fi necesare pe timpul călătoriei, dar cu siguranţă insuficiente ca să schimbe o piesă atât de grea. Ar avea nevoie de un loc potrivit ca să facă această operaţie, care ar dura pe puţin o jumătate de zi. Or, timpul lor era drămuit. Banii la fel. Preţul unui radiator se ridică la cel puţin o sută de dolari. Va trebui de asemenea să cumpere furtunuri ca să le înlocuiască pe cele care vor ceda de îndată ce va umbla cu el.

Nu, va înlocui acest radiator doar dacă starea lui va deveni într-adevăr alarmantă.

***

Era deja ora nouă când se opriră să înnopteze. Paige rămase în maşină, în timp ce Cooper se duse să rezerve o cameră. Cu câteva minute în urmă, se simţise epuizată şi-i era cumplit de greu să ţină ochii deschişi. Acum când privea firma de neon verde care făcea să apară intermitent cuvântul Motel, orice urmă de oboseală dispăruse.

Luă cuşca lui Henry şi şi-o puse pe genunchi. Hamsterul îşi abandonă roata şi o scrută cu ochii lui mici şi negri. Îşi încreţi botul, ca şi cum încerca să ghicească ce anume o preocupa.

— Astă seară, va trebui să încerci să fii puţin mai cuminte, Henry. Cooper are nevoie să se odihnească. Să doarmă toată noaptea.

Spera ca el să adoarmă de îndată ce se va culca şi să nu se trezească decât dimineaţă. Spera de asemenea ca şi ea să poată face la fel.

El se întoarse cu o cheie şi se aşeză la volan ca să ducă maşina la celălalt capăt al clădirii. Îşi scoaseră apoi lucrurile din portbagaj şi luară răcitorul precum şi cuşca hamsterului.

Cooper închise uşa camerei în urma lor. Aşadar, clipa de care se temuse Paige de când plecaseră din Blythe sosise. Cu poşeta în mână, îşi plimbă privirea prin cameră. Era o încăpere mică, al cărui spaţiu era aproape în întregime ocupat de cele două paturi. Paturi despărţite doar de câţiva centimetri…

— Cred că poţi să-ţi laşi geanta jos, îi spuse el cu un zâmbet ironic. Cu mână nesigură, ea făcu să alunece cureaua de pe umăr.

Cooper se îndreptă spre ea, dar se opri.

— Mai întâi doamnele, spuse el arătând uşa de la baie.

— Mulţumesc…

Îşi luă un tricou larg pe care-l folosea drept cămaşă de noapte, lucrurile de toaletă, şi dispăru.

Când auzi zgomotul făcut de închiderea zăvorului, Cooper avu un sentiment de uşurare. Nu va fi prea uşor să-şi petreacă noaptea în aceeaşi cameră cu ea, în paturi atât de apropiate. Proximitatea aceasta îl va împiedica să aprecieze la justa valoare plăcerea aerului condiţionat.

Auzi apoi zgomotul duşului, şi rămase nemişcat, imaginându-şi trupul ei gol pe care şiroia apa…

Îşi trecu o mână prin păr şi începu să-şi facă ordine în

geanta de voiaj; ar fi făcut orice numai să-şi poată alunga din minte această viziune cel puţin tulburătoare.

Câteva minute mai târziu, Paige ieşi de la duş şi se înfăşură într-un prosop. Îşi puse apoi tricoul imens care-i ajungea până la genunchi. Era o ţinută prea puţin provocatoare la urma urmei, îşi zise ea privindu-se în oglindă.

Îşi pieptănă părul şi, înarmându-se cu curaj, intră în cameră, cu braţele încrucişate pe piept.

— Eu... am terminat. Dacă vrei, poţi să te duci. În fine... dacă vrei să foloseşti sala de baie.

Cooper ridică încet ochii spre ea. Îi văzu obrajii roşii, mirosea bine a săpun, şi trebui să facă un efort imens să nu atingă pielea aceasta încă uşor umedă.

Remarcă apoi zâmbetul ei crispat. Părea că este în defensivă. De ce? Nu-i demonstrase suficient că n-avea de ce s-o sperie prezenţa lui? La rândul ei, Paige îi arătase fără ocolişuri că n-o interesează persoana lui, şi de atunci el păstrase o atitudine foarte corectă.

Simţi un val de orgoliu. Dacă, după părerea lui, toate erau bune şi frumoase, atunci ea de ce se temea? Că va profita de ea cu forţa? Fir-ar să fie, el nu obligase niciodată o femeie să-i aparţină! Fireşte, niciuna nu-l atrăsese atât de tare ca Paige, dar asta nu însemna că îşi pusese în gând s-o violeze!

Şi la urma urmei, pe cine încerca ea să păcălească? Paige îl dorea la fel de mult ca el. Acum îl privea cu ochii măriţi de spaimă, dar el văzuse şi o altfel de flacără scânteind în ochii ei. Chiar de mai multe ori.

Era însă conştient de faptul că gradul lui de căpitan la puşcaşii marini era un greu handicap. Aşa hotărâse soarta. Înainte chiar de a învăţa să meargă, fusese sortit să intre în marină. Şi la drept vorbind, nu-şi pusese niciodată întrebări asupra acestui subiect până acum.

Îşi scoase din geanta de voiaj nişte blugi şi se îndreptă cu

un pas ferm spre baie. Trânti uşa în urma lui şi se sprijini cu spatele de ea, strângând pumnii. O femeie care dovedea lipsă de respect pentru tradiţie – ceea ce era cazul lui Paige – nu-l interesa! Se născuse şi crescuse într-o comunitate militară, pe care acum o respingea. Cum îl respingea şi pe el.

Deci, n-avea nevoie de ea.

***

Când Cooper ieşi din baie, Paige era întinsă în pat, cu cearşaful tras până la bărbie. Ridică instinctiv ochii spre el, şi-şi dădu seama că-i era imposibil să-şi mai desprindă privirea. Bărbatul avea părul ud, ciufulit, era îmbrăcat doar în blugi şi, o dată în plus, fu fascinată de pielea aceasta bronzată sub care se desenau muşchii alungiţi.

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, Cooper intră pe intervalul îngust care despărţea cele două paturi şi aprinse veioza. Un parfum de săpun proaspăt – acelaşi săpun pe care-l folosise şi ea – o învălui şi-şi simţi inima bătând cu putere.

El dădu la o parte cuvertura şi cearşaful, apoi se aşeză pe marginea patului şi stinse lumina. Paige simţi imediat o senzaţie de uşurare. Această bruscă obscuritate o liniştea. Cooper n-o vedea, şi mai ales, ea nu putea să-l vadă.

Oftă adânc, îşi cufundă capul în pernă şi închise ochii. Doar zumzetul aerului condiţionat tulbura liniştea din încăpere.

În ciuda oboselii datorate călătoriei şi a căldurii copleşitoare, mintea ei nu înceta să hoinărească. Ştia că în seara asta, somnul va veni cu greutate…

Nu-şi putea lua gândul de la bărbatul întins la doar câţiva centimetri de ea. Un bărbat cu care îşi petrecuse tot timpul de două zile încoace, dar despre care nu ştia mai nimic.

— Cooper? şopti ea după un timp care i se păruse

nesfârşit.

— Da?

— Cooper, de ce eşti atât de grăbit să ajungi la Jacksonville? El nu-i răspunse imediat şi Paige, stânjenită, bănui că depăşise linia unei limite invizibile. Câteva clipe mai târziu, cum el nu scosese nici cel mai mic sunet, deduse că nu era deloc dispus să-i satisfacă accesul de curiozitate, şi-şi promise să nu-i mai pună niciodată vreo întrebare personală.

— Acolo locuieşte fratele meu, Nathan, zise el atunci. El este cel care gestionează afacerea noastră, şi… cred că în acest moment are ceva probleme.

Aceste câteva cuvinte îi unseră sufletul.

— Vrei să vorbeşti despre asta? îi propuse ea cu o voce blândă.

— Nu-i mare lucru de spus. Cineva s-a folosit foarte generos de contul meu… sau mai bine zis, l-a golit complet! Singura persoană care are o procură în acest sens, este fratele meu, şi nu reuşesc să dau de el. Suntem asociaţi de mai bine de trei ani, şi până acum nu s-a mai întâmplat ceva asemănător.

— Nu poţi suna pe altcineva? Pe părinţii tăi, de exemplu?

— Ei locuiesc la Okinawa. Tata are baza militară acolo.

— Poate că fratele tău i-o fi sunat ca să le ceară ajutorul. Poate că nu îndrăzneşte să ţi se adreseze direct ţie.

— Nu, Nathan nu l-ar suna pe tata. Acum suntem băieţi mari, şi deci capabili să ne descurcăm fără să recurgem la susţinerea părinţilor, de orice natură ar fi aceasta.

— Un fel de lege nescrisă?

— Într-adevăr. Îmi voi încerca norocul din nou mâine, controlându-mi robotul.

— Dar la biroul tău? Poate că Nathan a lăsat vreun mesaj?

— Până acum n-a făcut-o niciodată.

În încăpere se făcu linişte preţ de câteva clipe.

— Cooper?

— Mmm?

— Aş vrea… să ştii că apreciez mult purtarea ta faţă de mine. El nu-i răspunse şi Paige îşi simţi obrajii roşind în întuneric.

— Nici nu speram să fie altfel, răspunse el în sfârşit, râzând. Râsul acesta avea un sunet minunat pentru urechile lui Paige…

— Bănuiam că o tânără atât de delicioasă ca tine va şti să aprecieze comportamentul unui gentleman, adăugă el ironic.

— Nici tu nu eşti întotdeauna uşor de suportat.

— Sunt de acord. Dar tu de ce eşti atât de grăbită să ajungi la Plymonth… parcă aşa-i spune?

— Vărul meu Waldo – cel care mi l-a oferit pe Henry – a avut o criză cardiacă. În momentul acesta este spitalizat, şi vreau să ajung lângă el cât mai curând posibil.

— Ce vârstă are?

— Optzeci şi patru de ani, este un văr mai îndepărtat. N-ar fi trebuit să mă duc niciodată la Arnold.

— La Arnold?

— Arnold este un prieten de-al lui Waldo. Împreună cu fiul său, Jeff, cultivă şi el orhidee.

O rază de lună se strecură prin perdele, luminând umărul lui Cooper. Cufundată în contemplarea acestui umăr musculos, ea pierdu şirul discuţiei.

— Ăăă… poftim?

— Te întrebam de ce, din moment ce-i este prieten, Arnold nu s-a dus să-i facă o vizită?

— A preferat să profit şi eu de această ocazie. De fapt, Arnold şi fiul său au inventat o nouă metodă de creştere a orhideelor, şi voia să vin şi eu acolo ca să mă informez.

Paige se ridică puţin, se sprijini de speteaza patului, într-o poziţie mai comodă.

— Aşa că am fost până la Tipilo să aflu noua lor tehnică.

— În ce constă aceasta, mai exact?

— Printr-o investiţie destul de mică, permite creşterea producţiei la specia de orhidee fermecate. Într-adevăr, vânzările noastre au crescut considerabil de când suntem furnizorii tuturor florăriilor din regiune. Şi n-am de gând să mă opresc aici, mă tentează mult ideea de a exporta, încheie ea, cu o notă de orgoliu în glas.

— Aşadar, Waldo a fost victima unei crize cardiace tocmai acum, ceea ce te-a obligat să-ţi scurtezi vizita la Arnold.

— Da.

Paige ezită o clipă. Era oare prudent să-i vorbească lui Cooper despre problema impozitelor neplătite? îşi dorea foarte mult s-o facă. Dar el o considera deja o „originală” – din cauza lui Henry – şi prefera să nu-şi agraveze situaţia.

— Waldo este asociatul tău? o întrebă el.

— Ei bine… da şi nu.

— Înţeleg.

— De fapt, afacerea aceasta este a mea. Când Waldo a apărut în viaţa mea, eu deschisesem deja pepiniera. Cumpărasem şi terenul pe care se află, precum şi casa. Waldo a contribuit totuşi foarte mult la succesul acestei afaceri. Dar când i-am propus să devină, în mod legal, asociatul meu, a refuzat. Spune că trebuie să păstrez ce-mi aparţine, şi pretinde că este destul de fericit şi aşa cu un acoperiş deasupra capului şi cu o „familie”.

— Cu o familie, repetă el, sceptic.

— Waldo este vărul meu, ţi-am mai spus.

— Un văr de opzeci şi patru de ani? Henry începuse să se agite în cuşca lui.

— Fie, un văr mai îndepărtat.

— Cred şi eu!

— Familia este ceva sfânt, orice ar fi! replică ea pe un ton ferm.

— Mda… un lucru sfânt de care te poţi lipsi uneori foarte

uşor.

Remarca aceasta fu urmată de foşnetul cearşafului, apoi se făcu linişte.

— Noapte bună, Cooper, murmură ea după câteva clipe.

— Noapte bu... Scârţ, scârţ...

Capitolul 6

Stelele păleau pe cer când Paige şi Cooper îşi încărcară portbagajul şi părăsiră motelul, în căutarea unui loc unde să poată lua micul dejun.

— Când am venit încoace, mi se pare că am văzut un asemenea loc deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, remarcă fata în timp ce Cooper ieşea pe autostradă.

El nu-i răspunse, ceea ce n-o surprinse deloc. De când sunase ceasul deşteptător, el nu scosese o vorbă, şi se afla într-o oarecare letargie proprie oamenilor cărora le trebuie un oarecare timp să se trezească dimineaţa.

După câteva minute de mers, în depărtare se profila silueta restaurantului în chestiune.

— Ia-o la stânga, îi spuse Paige.

Cooper se execută şi parcă maşina în faţa restaurantului. Cum el nu dădea semne că vrea să coboare, Paige îi luă cheile din mână. Doi ochi încă somnoroşi o priviră tulbure, şi ea fu cât pe ce să pufnească în râs.

— Să intrăm, Cooper, murmură ea pe un ton alintător. Cafeaua, puiule.

El mormăi ceva neînţeles, apoi spuse:

— Nu sunt deloc debil mintal! Ştiu foarte bine că aici se serveşte cafea!

— În cazul acesta, urmează-mă.

El coborî şi ocoli maşina ca să-i deschidă portiera. Pentru această desfăşurare de curtoazie, fu răsplătit cu un zâmbet ironic.

— Şi şobolanul, ce ai de gând să faci cu el?

— Să-l ascund bine, ca de obicei.

— De asta mă temeam şi eu!

Intrară în sala restaurantului şi se aşezară într-un separeu. Aici, Paige puse cuşca la capătul mesei şi, sub privirea dispreţuitoare a lui Cooper, o ascunse cu ajutorul

unui fular şi al genţii.

Citiră în linişte meniul. Când ridică privirea, observă că însoţitorul ei avea ochii încercănaţi. Aşadar, avusese o noapte la fel de agitată ca a ei, se gândi ea, reprimându-şi o expresie de satisfacţie.

Cooper închise cu un gest sec meniul şi, cu un aer ursuz, îşi puse mâinile încrucişate pe masă. În clipa aceea sosi chelneriţa. Le puse în faţă vasul cu cafea, apoi îşi scoase din buzunar un carneţel, gata să ia comanda.

Paige umplu cele două căni cu cafea şi, zâmbind, bău dintr-a ei cu înghiţituri mici, fără să-şi ia ochii de la Cooper. Transformarea pe care o pândea nu începu să se manifeste decât după a doua ceaşcă. Se accentuă la apariţia omletei, şi atinse faza finală când Cooper înghiţi ultima bucăţică de plăcintă.

Tovarăşul ei de călătorie nu se trezise atât de morocănos ieri dimineaţă, după o noapte agitată. Acum, se presupunea că dormise mai mult şi mai bine, şi totuşi... Doar dacă nu cumva abia acum apar consecinţele a doua nopţi agitate consecutiv, adăugate unei zile obositoare de drum. O să se lămurească ea mâine despre ce-i vorba. Dar până atunci, vor mai trebui să petreacă o noapte împreună.

Simţi un nod în gât. De ce naiba se temea? Cooper se purtase ca un adevărat gentleman. Ştia însă prea bine răspunsul la această întrebare, şi nu-i plăcea deloc.

Îşi termină cafeaua şi împinse ceaşca din faţa ei.

— Eşti gata de drum? îl întrebă, cu o voce care i se păru chiar ei prea autoritară.

Cooper ridică uşor sprâncenele.

— Nu te aştept decât pe tine, sufleţelule, dar păreai pierdută în gânduri.

Ea plăti nota şi se ridică.

— Să mergem, Anghelsmith.

Când urcară în maşină, ea îi aminti că vor trebui să se oprească la un magazin ca să umple răcitorul cu provizii.

— Tucson este la vreo şaizeci de kilometri de aici, îi răspunse Cooper. O să ne oprim să facem cumpărături, ceea ce-i va lăsa radiatorului timp să se răcească.

Paige încuviinţă. O s-o sune pe Maggie din Tucson, şi poate că vor cumpăra şi un alt radiator.

***

Soarta însă, hotărî altfel. Parcurseseră doar vreo douăzeci de kilometri când cureaua de ventilator le făcu figura. Şi şoseaua aceasta nefiind prea circulată, trebuiră să meargă până la cătunul cel mai apropiat, unde un localnic avu bunăvoinţa să-i conducă până la un garaj, care era închis. Proprietarul nu apăru decât după vreo două ore, şi după-amiaza era pe sfârşite când fură în măsură să pornească din nou la drum spre Tucson.

— Sunt moartă de foame, declară Paige cu o voce stinsă, în vreme ce se apropiau de oraş.

— Nu-i de mirare. Ultima noastră masă a fost azi-dimineaţă, şi acum soarele este gata să apună.

— Ascultă, suntem amândoi istoviţi. Propun să ne oprim peste noapte la Tucson.

Se gândi la Waldo, la Maggie, la afacerea ei, la impozitele neplătite. Pierduseră o zi întreagă.

Îşi dădu seama cât de obosit era Cooper când acesta îi acceptă propunerea fără să protesteze.

— De acord. Să mâncăm mai întâi, apoi să căutăm un motel.

— Aşadar, ne oprim mai întâi la un magazin alimentar?

— Nu, asta poate să aştepte până mâine dimineaţă. În momentul acesta, nu mă simt în stare să introduc ilegal un şobolan într-o băcănie decentă.

— Henry nu este şobolan, protestă ea slab.

— Ce-ai zice de un hamburgher cu cartofi prăjiţi şi o îngheţată de ciocolată?

— Dumnezeule, ce să zic, este excelent!

— Bugetul ne permite un asemenea festin? întrebă el, aprinzând farurile.

— Da, dar va trebui să nu devină obişnuinţă.

— De mâine, ne reluăm regimul cu sandvişuri şi limonadă. Când ajunseră în Tucson, Cooper o luă pe Speedway Boulevard, unde găsiră curând un Burger Prince. Paige reperă un telefon în timp ce Cooper făcea comanda, şi se duse s-o sune pe Maggie.

— Ah, în sfârşit! Unde ai dispărut, frumoaso? lansă bătrâna doamnă cu o voce în care se ghicea îngrijorarea. Totul este în regulă?

— Da. Sunt teafără şi nevătămată şi tocmai am ajuns în Tucson, Arizona.

— Tucson? Ce naiba…

Un foşnet de hârtie se auzi în receptor.

— După harta mea, n-aţi parcurs prea mulţi kilometri. Aţi avut necazuri mecanice?

— Evident! Cureaua de ventilator s-a rupt pe drum, şi ne-a luat o groază de timp s-o reparăm. Ce face prietenul nostru, Maggie? Dar tu?

— Waldo se simte excelent, răspunse Maggie râzând. Chiar le face o viaţă infernală bietelor infirmiere. Vrea neapărat să plece acasă, dar doctorii consideră că n-ar fi prudent să-l lase să iasă atât de repede. Preferă să-l mai ţină sub observaţie. Dar spune-mi, fetiţo, cum decurge călătoria cu însoţitorul acela al tău?

Paige făcu o pauză, apoi răspunse scurt:

— Bine.

***

Aşezat pe patul lui în camera de motel, Cooper asculta zgomotul duşului care răsuna în întreaga încăpere, tulburându-i mintea înfierbântată. Doar un perete subţire îl

despărţea de tânăra femeie. Perete în spatele căruia Paige lăsa şi ea frâu liber fantasmelor sale. Ar fi atât de uşor să împingă această uşă, să se refugieze în braţele lui Cooper Angelsmith. Atât de uşor să se abandoneze în braţele lui, să-l iubească…

Un marinar. Cum să iubească o fantomă? Pe cineva care, pe deasupra, va dispărea din viaţa ei de îndată ce vor ajunge în est.

Era totuşi conştientă de multiplele calităţi ale lui Cooper. Va mai întâlni oare în drumul ei o fiinţă atât de apropiată, atât de excepţională?

Cooper se întoarse brusc când auzi uşa deschizându-se. Cu o expresie încordată pe faţă, Paige trecu pe lângă el fără să-l privească.

— Baia este liberă, mormăi ea.

El se încruntă. Ceva o preocupa pe Paige.

— Paige?

În picioare în faţa oglinzii, ea nu reacţionă.

— Paige? insistă el, străbătând distanţa care îi despărţea. Cum ea se încăpăţâna să-i evite privirea, îi ridică uşor bărbia.

— Ce ţi s-a întâmplat, Paige? Spune-mi ce te tracasează?

— Nu… nu este nimic de spus, răspunse ea încet.

Era foarte aproape de el, răspândind un parfum de prospeţime. El îi îndepărtă cu vârful degetelor o şuviţă umedă ce i se lipise de obraz, apoi se aplecă spre ea şi-i atinse uşor buzele cu un sărut.

Paige închise ochii. Ar fi trebuit să se îndepărteze de el, să-l respingă, să fugă de această tandreţe pe care o simţea încolţind în el. Dar deja Cooper o trase mai aproape de el, gura lui lacomă o căuta pe a ei… iar Paige simţi că nu mai are nicio putere.

Când buzele li se contopiră, o inundă un val de pasiune, alungându-i toate reticenţele. El îi mângâia gâtul, spatele şi, fremătând de dorinţă, ea îşi încolăci braţele după gâtul

lui.

Paige ar fi dorit atât de mult să meargă până la capătul drumului pe care, deocamdată, mergeau amândoi cu prudenţă. I-ar fi plăcut atât de mult să se lase în voia flăcării pe care el o aprinsese în ea.

Îl dorea pe Cooper. Dar nu voia să aibă de-a face cu un militar, cu un soldat, cu un marinar! Refuza să ducă aceeaşi viaţă pe care o dusese mama ei. Să trăiască doar în aşteptare, în nelinişte. Să nu-şi poată împărţi zi de zi viaţa cu el.

În clipa aceea, îi veniră în minte cuvintele rostite de Cooper. „Ne va trebui mai mult de o noapte ca să ajungem în Florida. Nu sunt pe cale să te cer în căsătorie. Atunci, de ce să nu ne facem această călătorie cât mai plăcută cu putinţă? Să ne distrăm…”

Cooper o simţi crispându-se în braţele sale. Surprins, îi privi chipul care, doar cu câteva clipe în urmă, nu reflectase decât plăcere. Privirea ei se întunecase.

— Ce este, Paige?

Ar fi vrut atât de mult să fugă, să se refugieze în singurătate, să-şi potolească durerea. Dar îi era imposibil. Atâta timp cât va călători împreună cu el, va trebui să-şi construiască propriile bariere.

— Nu sunt încă pregătită să… mă distrez.

Cooper avu impresia că primeşte o palmă fulgerătoare. Îşi strânse pumnii, străduindu-se să-şi ascundă reacţia, şi se retrase un pas.

— Păcat, spuse el simplu.

Văzu obrajii ei colorându-se, şi resimţi o intensă satisfacţie. Apoi îi întoarse spatele şi se încuie în baie. Jetul puternic de apă caldă avu asupra lui un efect liniştitor.

Ce idiot fusese! Doar ştia bine că fusese cinstită cu el de la bun început.

Evident, la vremea aceea, nu bănuia că atracţia lui pentru această tânără sălbatică va atinge asemenea

proporţii. Dar se înşelase. O plăcea din ce în ce mai mult.

Paige avea stofă de luptătoare. Era puternică, voluntară, de încredere, ceea ce nu erau lucruri de neglijat pentru un marinar. De fapt, pentru un bărbat, orice ar fi fost el.

Ea însă nu-l dorea, îi dăduse de înţeles foarte limpede acest lucru.

***

— Gata? întrebă ea, cu privirea aţintită spre cuşca lui Henry pusă pe genunchii ei.

Cooper aşează ultimul pachet în portbagaj şi-l închise un pic prea violent.

— Gata, răspunse el pe un ton încordat.

Ardea de dorinţa s-o prindă de umeri şi s-o scuture cu putere. De când se trezise, Paige nu rostise mai mult de zece cuvinte. Ceea ce, în alte împrejurări, nu l-ar fi deranjat la ora aceasta matinală; acum însă, îl enerva teribil. Nu suporta felul în care îşi ferea privirea.

Se aşează pe scaunul din dreapta şi Paige demară. Câteva minute mai târziu, ieşeau din oraş.

— Hei! încotro mergi? Autostrada A10 este pe acolo! exclamă el văzând-o că se angajează în direcţie opusă.

— Ştiu, dar administratorul hotelului mi-a explicat unde se găseşte un magazin de piese vechi nu departe de aici. Şi sper să trecem şi prin faţa vreunui restaurant luând-o pe aici.

Cooper făcu o grimasă. El nu luase micul dejun – nici măcar o ceaşcă de cafea – şi femeia aceasta infernală are îndrăzneala să piardă timpul cu asemenea lucruri! Era de-a dreptul indecent.

— Magazin cu piese vechi? repetă el, de parcă auzea pentru prima oară în viaţă aceste cuvinte.

Ea nu catadicsi să-i răspundă, ceea ce avu darul să-l exaspereze şi mai mult.

— Într-adevăr, afirmă ea în sfârşit. Mi-ai spus doar că vom cumpăra un alt radiator, nu-i aşa?

În clipa aceea, Paige observă firma unui restaurant şi coti ca să intre în parcare. Şi de data aceasta, făcură fel de fel de manevre ca să ascundă hamsterul apoi dădură comanda chelneriţei, schimbând între ei doar cuvintele strict necesare.

După ce aceasta dispăru, se cufundară din nou în tăcere. Paige privea ţintă faţa de masă înfloratã. După scena petrecută ieri, nu avea curajul să-l privească pe Cooper în ochi. Regreta teribil că-l rănise prin remarca aceea. Pentru că-l rănise, ştia prea bine. Felul în care el reacţionase era elocvent.

Îi părea rău. Doamne, ce rău îi părea! îl minţise, şi încercase ea însăşi să creadă această minciună. Ceea ce era imposibil. Acum o copleşeau remuşcările. Culmea nenorocirii era că el nu se îndoise nicio clipă de sinceritatea ei! De acum încolo, era convins că îl considera doar ca pe un marinar dornic de aventură.

Chelneriţa le puse în faţă câte o farfurie şi mâncară fără să-şi vorbească. Când Cooper îşi împinse farfuria goală, Paige se strădui să-şi ridice privirea spre el.

Nu zări pe chipul lui nici urmă de furie sau tristeţe. De fapt, nu exprima nicio emoţie. El îşi termină cafeaua şi Paige simţi abia atunci privirea-i apăsătoare aţintită asupra ei. Această privire care ieri era atât de mângâietoare, nu exprima acum decât indiferenţă.

Simţi un nod în gât. Poate că era mai bine aşa.

— În ce priveşte radiatorul… începu ea.

— Da, exact, unde este problema?

Ea îşi împături cu grijă şerveţelul de hârtie.

— Ei bine… tu ai sugerat că trebuie schimbat. Că am putea găsi unul la fiare vechi. Aşadar…

Îşi drese vocea, mototolind şerveţelul în palmă.

— …am cerut câteva informaţii administratorului

hotelului azi-dimineaţă.

— Excelentă iniţiativă.

Incapabilă să ghicească dacă era vorba sau nu de sarcasm, Paige îşi încrucişă mâinile pe masă şi-şi privi însoţitorul.

— Ai spus chiar că ar fi o idee bună să schimbăm radiatorul, insistă ea, în defensivă.

— O idee bună? Acestea sunt cuvintele pe care le-am folosit?

— Poate nu chiar acestea, dar ideea era asta.

— Ei bine, m-ar surprinde, pentru că nu este deloc o idee bună!

— Dar ai spus că…

— N-are importanţă; ceea ce contează, este ceea ce am să-ţi spun în clipa aceasta: nu văd deloc de ce ar trebui să schimbăm radiatorul, asta e!

— De… ce? murmură ea, uluită.

— Am pierdut deja ziua de ieri. Dacă am face şi această reparaţie, ne-ar mai lua încă o zi. Poate chiar mai mult.

— Mi-ai cerut totuşi să am încredere în tine şi în deciziile tale! i-o trânti ea.

— Şi asta ai şi făcut până acum, nu-i aşa?

Paige încasă lovitura. Ieri, îl făcuse să sufere, şi acum plătea consecinţele.

— Am încredere în tine, spuse ea, răbdătoare. El se aplecă spre ea, furios.

— Nu! N-ai încredere nici măcar în tine, sufleţelule! Te temi să nu cazi pradă farmecelor unui marinar periculos! Dar fii liniştită, n-am să te mai deranjez.

— Cooper, eu… încercă ea cu o voce tremurată.

El o întrerupse cu un gest al mâinii apoi, sprijinit de speteaza scaunului, contemplă cu încăpăţânare, minute în şir, plafonul.

— Ţi-am spus într-adevăr că am putea să schimbăm acest radiator, spuse el în sfârşit. Dar m-am gândit mai bine

şi am revenit asupra deciziei. Ar fi vorba despre o reparaţie grea, care ar necesita cel puţin o zi de muncă.

— Am putea merge mai repede după aceea, insistă ea.

— Ar trebui să mergem cu viteza fulgerului ca să recuperăm cele două zile pierdute.

După grimasa pe care o făcu, el deduse că punea la îndoială spusele lui. Dar ce era nou în asta?

— Bun, haide, o să aruncăm o privire la magazinul acela de fiare vechi.

De ce ar avea încredere în el? se gândi Cooper cu amărăciune. Era doar un marinar.

În timp ce Paige plătea nota pentru micul dejun, el telefonă la biroul său din Camp Pendleton. Spre marea lui uimire, i se spuse că Nathan telefonase ieri şi că lăsase un număr de telefon la care putea fi găsit. Cooper notă pe o hârtie numărul.

După ce închise telefonul, examină înşiruirea de cifre. Nu, numărul acesta nu-i era cunoscut. Ce naiba se întâmpla? Era cumva Nathan internat în vreun spital?

Formă imediat numărul.

— Alo? se auzi vocea încordată a lui Nathan.

— Nath?

— Cooper! Unde naiba eşti? strigă acesta, cu o uşurare evidentă în glas.

— Într-o cabină telefonică din Tucson, Arizona, şi am în buzunar nişte cărţi de credit şi un carnet de cecuri care nu-mi folosesc absolut la nimic! Cred că n-o să te superi pe mine, sper, dacă îndrăznesc să te întreb unde eşti, de fapt, tu…

— Păi… este… este o poveste lungă. Dar ce cauţi la Tucson? De ce nu eşti la Camp Pendleton?

Cooper îşi impuse să rămână calm.

— Sunt în drum spre Jacksonville. De patru zile tot încerc să dau de tine. La Classic nu-mi răspunde nimeni, iar la tine acasă am mereu bucuria să discut cu robotul. Nu mai am

un ban, Nath. Aşa că aş fi încântat să aflu ce s-a întâmplat cu banii mei…

— Ei bine… eu…

Pe fir se auzi un oftat prelung.

— Cooper, îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Dar ştii bine că n-am deloc simţul afacerilor. Tu ai avut întotdeauna talent în acest domeniu, eu nu. Am încercat, totuşi. Trei ani de zile m-am zbătut ca un diavol, convins că voi reuşi cu timpul. Apoi, tu ai fost numit la Camp Pendleton, departe de Jacksonville, şi… şi n-am nicio scuză, Coop. Sunt singurul răspunzător de problemele cu care se confruntă astăzi Cooper Classic’s.

Cu ochii închişi, Cooper se agăţă de aparatul telefonic. Aşadar, întreprinderea pe care o crease, pe care o înconjurase cu toată dragostea şi grija înainte de a-i ceda – fără tragere de inimă – gestiunea fratelui său, era în pericol. Îşi investise toată energia în Cooper Classic’s, şi nu regretase niciodată. Datora acestei întreprinderi cele mai intense bucurii şi satisfacţii din viaţa lui. Ceea ce, la început, avusese darul doar să-l amuze şi să-i umple timpul, luase o asemenea anvergură încât se gândise chiar ca, mai târziu, să se ocupe numai de această afacere.

Şi acum, fratele lui îl anunţa că visul lui cel mai drag era gata să se prăbuşească.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu nu înţeleg nimic din afaceri, Coop…

— Ce s-a întâmplat? insistă el, gata să explodeze. Urmă o scurtă pauză.

— Am schimbat furnizorii, răspunse în sfârşit Nathan cu o voce gâtuită, şi am fost păcălit. Am vrut să extind Classic’s şi în loc de asta, aproape că am dat faliment. Contul din bancă era aproape pe roşu, iar eu eram convins că mai aveam bani.

Nathan punctă această tiradă cu un râs amar.

— Am concediat-o pe Margaret şi am încredinţat

contabilitatea firmei unei agenţii. Tipul care ne gestiona conturile s-a servit din belşug din ele, şi când am observat, el deja părăsise oraşul.

Cu coada ochiului, Cooper o vedea pe Paige plimbându-se în sus şi-n jos, rămânând însă la o distanţă politicoasă faţă de cabină. El îi întoarse spatele.

— Toate băncile refuză acum să-mi împrumute bani, continuă Nathan.

— Ai vorbit cu tata?

— Nu!

Cooper ştia de fapt că fratele lui n-ar fi făcut un asemenea demers, şi-l înţelegea.

— Am fost absolut disperat, Cooper… şi am împrumutat… de la cine nu trebuia.

În glasul lui Nathan se ghicea acum panica.

— Şi? insistă Cooper, simţind că i se opreşte inima.

— Şi am dato-n bară… Cooper încremeni.

— Sper că nu ţi s-a întâmplat nimic, Nathan. Doar n-au îndrăznit să…

— Nu încă. Dar mă caută.

— Unde a dispărut escrocul acela de contabil? L-ai denunţat la poliţie?

— Bineînţeles. Am fost vreo douăzeci de fraieriţi care am depus plângere! Individul a zburat în Brazilia, şi cu siguranţă, trăieşte într-o vilă superbă pe malul mării, pe care şi-a cumpărat-o cu banii noştri.

— Care bani? exclamă Cooper. Dat fiind felul în care ai administrat firma, nu cred că mai rămăsese prea mult de furat.

— Du-te naibii, Cooper!

— Nathan, fir-ar să fie, eu vreau să…

Îşi muşcă buzele, ca să nu spună mai multe. Fratele său făcuse tot ce putuse ca să fie bine, chiar dacă acest bine era ce putea fi mai rău. Nathan tăcea, rumegând probabil diversele evenimente care-l conduseseră la o situaţie atât

de catastrofică.

— Eşti în pericol? întrebă în sfârşit Cooper, cu o voce calmă.

— Deocamdată, nu.

— Asta contează. Ascultă, o să ne descurcăm noi cumva. La cât se ridică suma pe care ai împrumutat-o?

Nathan îi răspunse. Era o cifră destul de impresionantă, dar totuşi mai mică decât se temuse Cooper.

— Ascultă… dacă ai vinde materialul – maşinile, stocul de piese de schimb – ar trebui să scoţi suficient ca să acoperi această datorie.

— Dar Coop… nu ne-ar mai rămâne nimic! Ar fi sfârşitul firmei noastre.

Cooper scrâşni din dinţi.

— Ştiu, sunt conştient de asta. Fă-o, totuşi. Urma o clipă de tăcere.

— Coop, ştiu… ştiu cât eşti de ataşat de această afacere.

— O să încep alta… Mult mai greu poţi să cumperi un frate!

— Coop… eu… Mulţumesc.

— Voi rezolva toate astea când voi ajunge la Jacksonville. Cooper închise şi rămase câteva clipe nemişcat, privind telefonul fără să-l vadă. Apoi se întoarse încet spre Paige. Aceasta îl observase, din ce în ce mai îngrijorată. La rândul lui, Cooper ar fi vrut ca în acest moment s-o poată strânge în braţe, să-şi sprijine bărbia în părul ei, să simtă cum, în prezenţa ei, mai prinde curaj.

Aveau amândoi probleme, şi nu din cele neînsemnate. Cooper îşi făcea griji pentru soarta fratelui său şi a întreprinderii. Paige, pentru starea de sănătate a vărului ei.

Şi ea avea nevoie de încurajare. Dar, din moment ce refuza să se sprijine pe el, nici el n-avea dreptul să caute susţinere morală la ea.

Ieşi din cabină şi se apropie de ea, ignorându-i în mod deliberat privirea întrebătoare. În drum spre parcare, Paige

se hotărî să rupă tăcerea apăsătoare.

— Propun să ne încredem în vechiul nostru radiator. Dacă rămânem prudenţi, va accepta poate să ne ducă până în Florida. După aceea, tu vei lua un avion spre Orlando-Jacksonville.

Cu ce bani? se întrebă el în gând.

— Îţi plătesc eu biletul, continuă ea, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Aceasta va fi contribuţia mea la călătorie.

Cooper se încruntă.

— După cum ne-am învoit…

— După cum ne-am învoit, eu finanţez călătoria şi tu te ocupi de maşină. Dar tu ţi-ai cam asumat ambele funcţii în ultima perioadă. Probabil că ne-am fi descurcat şi cu bugetul meu, dar ar fi trebuit să dormim în maşină, şi…

— Nu.

Se aflau acum în faţa maşinii. Ea ridică spre el faţa-i încântătoare.

— Ba da! replică ea, încăpăţânată.

Buzele ei roz, cărnoase, erau atât de ispititoare… Dar era stupid, lipsit de logică! De ce ardea de dorinţa de a o cuprinde în braţe, de a o săruta ca un nebun?

În clipa aceea abia percepu uimitoarea schimbare care se produsese în ea. Privirea parcă-i era mai blândă, mai atentă. Un zâmbet tandru îi lumina chipul.

— Nu mă privi aşa! bombăni el. În cazul în care ai uitat, îţi amintesc că bărbatul din faţa ta lucrează în marină!

Paige îşi ţinu respiraţia.

— Cooper, te rog…

„Ce aşteaptă de la mine? S-o înţeleg?” în clipa aceasta, n-avea niciun chef să fie înţelegător. Fierbea de furie. Se simţea frustrat, nefericit. Iar puterea pe care o avea tânăra aceasta să-l rănească îl înfuria şi mai mult.

Cu un efort imens, îşi îndreptă atenţia către şosea, unde circulaţia se aglomerase considerabil de la sosirea lor la restaurant.

— Urcă, îi spuse el pe un ton ursuz. Trebuie să cumpărăm nişte alimente înainte să ieşim pe autostradă.

Ea nu protestă.

Cumpărăturile făcute într-un supermarket i se părură până la urmă mai uşor de suportat decât se temuse. Poate că se obişnuise? Cumpărară provizii şi plecară din magazin fără să-i acuze cineva că introduseseră în mod ilicit un rozător în magazin.

Ajuns pe autostradă, Cooper se înscrise pe banda rezervată vehiculelor lente şi avu grijă să nu depăşească şaizeci la oră. Încă un lucru cu care trebuia să se obişnuiască.

Pe măsură ce înaintau spre est, acul indicatorului de supraîncălzire urca. Preferând să solicite cât mai puţin posibil bătrâna maşină, Cooper hotărî să se oprească la fiecare două ore. La a treia oprire, Paige pregăti sandvişuri în timp ce Cooper examina motorul.

— Ei? întrebă ea întinzându-i un sandviş.

El tresări când îi auzi vocea. De la plecarea din Tucson nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

— Furtunurile radiatorului sunt într-o stare jalnică. O să le schimb când ajungem la Lordsburg.

— De acord, zise ea, observând misteriosul mecanism acoperit cu o unsoare neagră. Cât timp o să ne ia această reparaţie?

— Vreo două ore.

Ea dădu încet din cap, distrusă. Două ore ca să schimbe furtunurile. O oră ici-colo ca să lase motorul să se răcească. O viteză mai mult decât limitată. Vor ajunge oare vreodată la Plymonth?

Desfăcu harta şi urmări cu degetul drumul care le rămăsese de străbătut.

— Ar trebui să ajungem la El Paso astă-seară, ce părere ai? Cooper înghiţi ultimul dumicat din sandviş şi închise capota.

— Da. Fără îndoială, astă-seară...

Capitolul 7

Când uşa băii se închise în urma lui Cooper, Paige răsuflă uşurată. De fapt, nu prea ştia de unde venea această uşurare.

Nu, se minţea singură, ştia foarte bine.

Cooper se purtase într-un mod extrem de… amabil cu ea, astăzi. Ea însă pricepuse repede că această politeţe îi folosea lui Cooper ca s-o ţină la distanţă.

Îşi şterse părul cu gesturi bruşte, apoi se aşeză în faţa oglinzii şi începu să-l descurce.

Ar fi vrut să-l regăsească pe celălalt Cooper. Cel care se certa cu ea, care o dorea. Cel care ţinea la ea.

Dar îl alungase, şi nu era deloc sigură că îl va mai putea recupera vreodată. Nici măcar nu era sigură că ar fi fost bine să încerce. La drept vorbind, nu mai era sigură de nimic.

Paige îşi înghiţi lacrimile care ameninţau să se reverse. Nu i-ar fi de niciun ajutor să plângă.

Se ridică brusc şi se îndreptă către colţul încăperii unde se afla cuşca lui Henry. Se va consola mângâindu-l pe Henry şi şoptindu-i cuvinte dulci.

Cuşca era goală!

— Oh, nu… murmură ea. Nu acum, Henry. Zău că nu ţi-ai ales cel mai potrivit moment să explorezi locul!

Se grăbi să scotocească prin toate colţurile camerei, ridicând şi cuverturile, în speranţa că va găsi micul ghem de blană. Până la urmă, în picioare în mijlocul încăperii răscolite, ajunse la concluzia că Henry nu se putuse refuza decât în sala de baie.

Bătu uşor în uşă, cu ochii pe crăpătura dintre uşă şi pardoseală. Un hamster atât de viclean ca Henry putea foarte bine să se strecoare pe acolo.

Dinăuntru se auzea jetul puternic al duşului. Încercă să apese clanţa, dar uşa era încuiată pe partea cealaltă.

Mai bătu o dată, mai tare de data aceasta.

— Cooper! Henry a fugit din cuşcă. Cred că… este în baie. Niciun răspuns.

Şi-l imaginã pe Henry, adorabil ghemuleţ de blană, tremurând pe gresia rece şi piciorul lui Cooper apropiindu-se de el din ce în ce mai mult…

Era prea mult pentru Paige! Se vedea pierzând tot ceea ce iubea, şi totul numai din vina ei. Îl lăsase pe Waldo singur; nu fusese destul de vigilentă cu contabilitatea firmei; se bizuia doar pe umerii fragili ai lui Maggie. Îl chinuia în fiecare zi pe Henry forţându-l să traverseze împreună cu ea acest deşert fierbinte. Şi ca să pună capac la toate, îl rănise pe Cooper – această fiinţă minunată – spunându-i cuvinte nechibzuite. O idioată, asta era!

Se lăsă să alunece lângă perete şi, aşezată jos, dădu frâu liber suferinţei şi disperării care o apăsau. Lacrimi grele îi invadară obrajii.

Uşa băii se deschise brusc, lăsând să intre în încăpere un nor de aburi. Cineva o lovi pe Paige pe o parte şi căzu pe spate. Ca într-o secvenţă de film cu încetinitorul, îl văzu pe Cooper căzând mai întâi pe marginea patului, apoi aterizând pe pardoseală. Îl auzi bombănind o înjurătură. Picioarele li se încurcară în timp ce încerca să se ridice. El întinse braţele spre ea.

— Te-am lovit rău, Paige? întrebă el, îngrijorat. Te doare ceva?

Cu obrajii inundaţi de lacrimi, ea rămăsese ca paralizată, prăbuşită în colţul ei.

— Răspunde-mi, inimioară. Vorbeşte!

— Totul mă doare Cooper, suspină ea. Totul!

În fine, aproape totul. Îngenuncheat în faţa ei, Cooper o privea îngrijorat. Ea îşi şterse lacrimile cu un gest stângaci. El îi luă mâna şi-i sărută unul câte unul vârfurile degetelor.

— Nu, îngeraşul meu, nu-i totul chiar aşa de rău. Ai doar impresia asta. Dar o să ne străduim să îndreptăm situaţia.

O picătură de apă alunecă de pe părul lui Cooper şi-i gâdilă nasul. Era în faţa ei, superb, cu trupul şiroind de apă. Privirile lor păreau că se lipiseră ca un magnet care atrage fierul.

Fără să-i lase timp să mai spună ceva, Cooper îi atrase uşor chipul spre el şi puse stăpânire pe buzele ei. Paige, tremurând toată, i se ghemui la piept, răspunzând din tot sufletul acestui sărut. Trupul ei se lipea strâns de acest corp cald pe care crezuse că-l pierduse, abandonându-se profundei tandreţi a acestei clipe. Cu ochii închişi, ar fi vrut să oprească timpul în loc, să rămână pe veci prizonieră a acestor braţe în care avea impresia că renaşte.

Îmbătată de aceste sărutări înflăcărate, ameţită de mângâierile din ce în ce mai îndrăzneţe, naviga cu plăcere pe un ocean de fericire pe care nu se mai sătura să-l exploreze.

Apoi Cooper rămase brusc nemişcat şi, ca trezită dintr-un vis, ea clipi des.

— Paige?

— Da, răspunse ea cu o voce de nerecunoscut.

Chipul lui Cooper era aplecat asupra ei, răsuflarea lui caldă îi mângâia obrajii.

— Paige, eşti absolut sigură că asta vrei cu adevărat?

Abia apucă să pună această întrebare că o şi regretă, zicându-şi cât de idiot fusese. Doar un cretin perfect n-ar fi profitat de situaţie. Visase la acest moment din clipa în care o întâlnise. Acum, i-ar fi fost de ajuns să continue s-o sărute, s-o strângă în braţe…

Îi venea să râdă de prostia lui. Obiectul dorinţelor sale se afla în braţele lui, şi nu-i era de-ajuns! Nu-i mai era de-ajuns.

Voia mai mult. O voia în întregime.

Paige, cu răsuflarea tăiată, încerca să-şi recapete controlul. Cooper îi transferase ei responsabilitatea de a lua o decizie importantă. O hotărâre care-i privea pe amândoi

şi urma să aibă repercusiuni asupra relaţiei lor.

În braţele altui bărbat, n-ar fi reacţionat niciodată astfel. Dar Cooper era altfel. Trezea în ea o dorinţă nebună.

Paige oftă adânc. La ce bun să se amăgească? Ceea ce simţea pentru acest bărbat nu era doar dorinţă. Ea... Ei da, îl iubea.

Şi dragostea aceasta presupunea o mulţime de responsabilităţi. După ce vor ajunge în Florida, vor trebui să se despartă. De îndată ce va rezolva problemele cu fratele său, Cooper se va întoarce la baza lui de la Camp Pendleton. N-aveau deci niciun viitor împreună.

— Nu, Cooper... murmură ea, plimbându-şi vârful degetelor pe conturul acestui chip drag. Nu... n-ar fi bine.

Cum el se pregătea să protesteze, ea îi expuse motivele acestei hotărâri

— Avem vieţi foarte diferite, Cooper, nu ne potrivim...

— Pentru că lucrez în marină? Ea dădu încet din cap.

— Nu te...

— ...cer în căsătorie, ştiu, mi-ai spus-o deja când eram în California, îi continuă ea fraza. Dar nu sunt dispusă să am o aventură de o noapte... sau mai multe.

El o privi îndelung, apoi îşi trecu degetele prin părul încă umed.

— Cooper... protestă ea din nou, când el o cuprinse iarăşi în braţe. O sărută cu o tandreţe infinită, apoi se îndepărtă de ea.

— S-a făcut târziu, spuse el în sfârşit cu o voce răguşită. Eşti obosită, treci la culcare.

După care, se ridică şi se duse din nou în baie.

Cu faţa îndreptată spre duşul care-l inunda cu apă caldă, Cooper analiză îndelung evenimentele care se petrecuseră. Când în sfârşit închise robinetul, zâmbea.

Paige îi răspunsese cu înflăcărare la sărutări. Dorinţa ei era la fel de puternică, la fel de devastatoare ca a lui. Şi, ceea ce era şi mai important, avea sentimente faţă de el.

Se simţi cuprins de un val de speranţă.

Sigur, îi spusese că drumurile lor se vor despărţi, dar cu regret în glas. Ceea ce nu făcea decât să-i confirme bănuielile. Paharele acelea mari cu limonadă rece pe care i le dădea când verifica motorul, feliile mari de brânză pe care i le strecura în sandvişuri; privirile acelea lungi, zâmbetele cu subînţelesuri…

Paige simţea ceva pentru el, era limpede. Dar asta nu-i era de-ajuns. El dorea ca şi ea să-l iubească la fel de puternic. Ocupase deja un loc prea important în viaţa lui ca să-i permită să iasă precum intrase.

Ea ţinea la el. Pentru început, nu era prea rău. Nu-i mai rămânea decât să trudească pentru a da mai multă greutate relaţiei lor.

***

Pe la miezul nopţii, Paige se întinse leneş, apoi se ghemui lângă forma caldă întinsă lângă ea. Oftă de plăcere. Se simţea atât de bine, aici.

În mintea ei încă înceţoşată de somn, se produse brusc un declic. Forma?

Deschise ochii mari şi descoperi că era lipită de Cooper. Cu bustul gol dar îmbrăcat în blugi, acesta era întins peste cuvertură şi dormea liniştit, ţinând-o în braţe.

Paige îşi frecă încetişor faţa de umărul lui şi zâmbi. Bărbatul ăsta era încăpăţânat ca un catâr.

Adormi la loc, cu zâmbetul pe buze.

***

Soarele pătrundea printre perdele. Paige încercă să se ridice, dar un braţ o reţinu.

— Mmm…

Îi veni să râdă. Se întoarse spre Cooper, care nu-şi

schimbase poziţia de când îi descoperise prezenţa în pat.

— Foc! îi şopti ea la ureche.

Un ochi auriu se deschise imediat. În clipa următoare, Cooper dădu la o parte cuvertura care-i despărţea şi o acoperi cu trupul său, ţinând-o nemişcată.

— O asemenea glumă la o oră atât de matinală merită o pedeapsă severă! exclamă el strângând-o cu putere.

De data aceasta, nu-şi mai putu stăpâni râsul. Cooper îi presăra faţa cu sărutări uşoare, care o gâdilau plăcut. Cu pleoapele întredeschise, savura deliciul acestei treziri tandre şi jucăuşe.

— Oh, Cooper… murmură ea duios.

El continua s-o strângă în braţe când simţi ceva atingându-i piciorul. Nu era Paige. Nu putea să fie Paige. Aceasta avea încă picioarele sub cuvertură.

Acel „ceva” urcă de-a lungul gleznei. El făcu o mişcare, dar o durere ascuţită la gleznă îl făcu să ţipe.

— Henry! exclamă Paige.

Iute ca fulgerul, se aplecase deja să prindă hamsterul, dar acesta, mai iute, îi scăpă.

Cooper încă simţea muşcătura dinţilor minusculi pe gleznă. Aruncă o privire neagră de furie către vinovatul care alerga prin încăpere şi Paige făcu tot ce-i stătu în putere ca să recupereze prima animalul. Când în sfârşit prinse ghemuleţul de blană care tremura tot şi-l strânse la piept, Cooper năvăli spre ea.

— Nu! strigă ea retrăgându-se până la perete. N-a vrut să-ţi facă rău. Acum este terorizat, nu vezi?

Dar Cooper continua să se apropie blestemând „bestia afurisită”. Pas cu pas, ea se apropia de cuşca animalului. Pas cu pas, Cooper o urmărea, dându-şi frâu liber furiei.

Ea ajunse în sfârşit lângă comodă şi strecură în grabă hamsterul în cuşcă înainte să se întoarcă spre Cooper.

— Haide, calmează-te, zise ea cu o voce linguşitoare. Nu este decât un amărât de hamster. Fără îndoială că l-ai

speriat când l-ai atins, şi el a reacţionat, asta-i tot. Este atât de mic, n-ar fi în stare să te rănească.

Îşi plecă apoi privirea spre Henry, şi văzu o picătură de sânge pe mustăţile lui.

— Cel puţin, nu în mod intenţionat, adăugă ea încet.

— Rozătorul acesta afurisit mă detestă! întotdeauna m-a detestat. Mă va detesta întotdeauna.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi o privi pe Paige.

— Şi chestiunea este reciprocă! De acum, războiul dintre noi este declarat. Am vrut să fie limpede lucrul acesta.

— Cooper, răspunse ea, ar fi o luptă cam necinstită. Un bărbat de un metru optzeci şi cinci împotriva unui animal care n-are decât patru dinţişori…

— Patru dinţişori? Sunt sigur că are mai mulţi, dar şi-i ascunde!

Ea străbătu distanţa care-i despărţea şi-şi puse braţele după gâtul lui.

— Bietul meu copilaş, murmură ea tachinându-l. O să îngrijim bubiţa pe care ţi-a făcut-o.

El rezistă ispitei, dar Paige remarcă, nu fără satisfacţie, că făcea un efort imens.

— Nu sunt vaccinat împotriva turbării, bombăni el. Repede, am nevoie de o cafea!

Două ore mai târziu, rulau pe autostradă, după ce parafaseră un pact de neagresiune în faţa unui mic dejun copios.

Paige arunca priviri piezişe spre însoţitorul ei. Un marinar… Nu, va trebui să înceteze să se mai chinuie. Nu se va răzgândi. Povestea ei de dragoste cu Cooper n-ar dura decât atât cât va dura această călătorie. Se va încheia în Florida, şi ei nu-i vor mai rămâne decât amintirile.

În adâncul sufletului, Paige ştia că, de acum încolo, toată viaţa şi-o va petrece comparându-l pe Cooper cu toţi bărbaţii pe care-i va întâlni în cale. Şi era sigură, niciunul dintre aceştia nu va avea câştig de cauză în faţa lui. Gândul

că va trebui să-i spună adio îi era insuportabil.

Îl alungă imediat. Doar prezentul conta acum. Aici şi acum. Vor continua să trăiască în universul lor şi în zilele următoare. Realitatea era destul de aproape.

Orele treceau în timp ce înaintau încet spre sud-est. Peisajul era arid, monoton, dar ei parcă nici nu-l vedeau, ocupaţi să se privească, să trăncănească, să se descopere unul pe altul.

Cooper îi relată esenţialul din conversaţia cu Nathan. După felul în care îi vorbea despre Cooper's Classics, îşi dădu seama că până acum, această afacere ocupase un loc capital în viaţa lui. Vedea astfel o nouă faţetă a personalităţii lui Cooper.

— Ce păcat… murmură ea când el termină povestea. Rămaseră o clipă tăcuţi, apoi el spuse, oftând adânc:

— Aşa cred şi eu…

— Şi crezi că nu mai este nimic de făcut pentru a încerca să redresezi situaţia?

— Am serioase îndoieli în această privinţă. Dar voi şti mai multe când voi ajunge la faţa locului.

— Ai construit această afacere împreună cu fratele tău?

— Nu, la început am fost singur. De altfel, consideram afacerea un fel de hobby, pentru că deja îmbrăţişam o carieră. Şi apoi, am observat că aceasta mă pasiona. Este foarte excitant, provocator să creezi o afacere.

Se întrerupse, aproape surprins de propriile-i cuvinte.

— Dar presupun că vând castraveţi grădinarului, din moment ce tu însăţi eşti în fruntea unei afaceri, adăugă el ridicând din umeri.

— De ce n-ai ales până la urmă doar această cale, Cooper? O expresie ciudată îi apăru pentru o clipă pe faţă. Întinse mâna şi-i atinse uşor obrazul după care o trase spre el.

Paige remarcă însă că nu-i răspunsese la întrebare. Tradiţia în familia lui era probabil atât de puternică încât

nici nu se gândise poate că ar avea de ales.

Ea îşi înăbuşi un oftat şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Rămâi aici, şopti el sărutând-o pe tâmplă.

O tristeţe bruscă se insinuă în sufletul ei. Se strădui s-o alunge. Le rămăsese atât de puţin timp de petrecut împreună, n-avea dreptul să strice tot.

***

„Cald”, se gândi Paige, exasperată. Totul era mult prea cald, fierbinte chiar, şi se cam săturase. Nici măcar nu putea să se sprijine de caroseria maşinii până ce motorul se răcea. Îşi făcu vânt cu harta pe post de evantai.

Cooper termină de controlat roţile şi veni lângă ea.

— Cauciucul din stânga spate este aproape neted, spuse el aşezându-se pe vine.

Paige ridică ochii spre cer.

— Formidabil! în sfârşit, o veste bună!

Stânjenită că vorbise pe un ton atât de sarcastic, îşi făcu de lucru cu evantaiul. Cooper îi zâmbi.

— Mi se pare mie sau suntem cam morocănoşi?…

— Nicidecum, replică ea privind drept în faţă.

Zărea doar kilometri de nisip sub un soare de plumb. Cu siguranţă, în iad priveliştea era identică…

El o prinse de încheietura mâinii pe care ea o agita frenetic şi o obligă să-l privească.

— De acord, recunoscu ea fără tragere de inimă. Mărturisesc că sunt un pic cam agasată.

El îi luă harta din mână şi o aruncă în maşină prin geamul deschis.

— Faci parte cumva din rasa aceea de oameni care sunt în stare să muşte pe toată lumea dacă nu şi-au făcut cele douăsprezece ore de somn?

— Opt, îl corectă ea. Eu n-am nevoie decât de opt ore de somn.

Zâmbetul lui se întinse pe toată faţa.

— N-ai reuşit să dormi opt ore noaptea trecută?

— Nu!

— Şi regreţi? insistă el, serios de această dată. Ea îi mângâie uşor obrazul.

— Nu.

Şi spunea adevărul. Nu regreta nimic din ceea ce trăia împreună cu el.

***

Se făcuse târziu când parcară maşina în faţă la Tumbleweed Motel din San Antonio. Cooper coborî din maşină şi se îndreptă spre recepţie. Reveni cu o cheie în mână şi o sărută pe frunte pe Paige.

— Trezeşte-te, ursuleţule.

Ea deschise ochii şi se îndreptă pe scaun.

— Sunt foarte trează.

— Sigur… Du-te şi fă un duş până ce descarc maşina. Vin şi eu imediat.

— Pot să te ajut.

— Nu-i nevoie, Paige. Haide, vino.

El i-o luă înainte şi-i deschise galant uşa camerei.

— Cooper… murmură ea, cum el se pregătea să plece la maşină.

Cu faţa ridicată spre el, îşi oferi buzele. Şi ceea ce trebuia să fie un sărut grăbit, se transformă într-o îmbrăţişare pasionată.

— Gata, zise el în sfârşit, cu răsuflarea tăiată. Vin şi eu într-un minut.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Paige intră în cameră. Puse cuşca hamsterului pe masă şi, asemeni unei somnambule, se îndreptă spre baie. Aici, se dezbrăcă şi intră în cabina de duş care avea mărimea unui dulap. Jetul de apă caldă îi produse imediat o senzaţie de bine. În timp

ce se săpunea, se întrebă dacă şi astă-seară Cooper va veni în patul ei. Chiar dacă apropierea trupului era o grea încercare pentru ea, o bucura totuşi nespus. Îi plăcea să-l privească dormind, să-i simtă răsuflarea caldă pe obraz, să se trezească în braţele sale.

Erau senzaţii minunate, care în curând vor aparţine trecutului…

Capitolul 8

Pe această noapte fără lună, doar luminile maşinilor de pe şosea se strecurau prin perdelele fine. Bătrânul aparat de aer condiţionat zumzăia sub fereastră. În perioada aceasta a vieţii ei, când totul părea să se fi încurcat, zgomotul acesta i se părea liniştitor.

Ghemuită lângă Cooper, separaţi doar de cuvertură, se simţea într-o perfectă rezonanţă cu el.

— Eşti trează? întrebă el încet.

— Da.

— Astăzi am avut o zi relativ calmă, remarcă el. N-am avut nicio problemă serioasă.

— Într-adevăr.

— Ieri noapte mi-ai rostit numele în somn. Ea se întoarse spre el ca să-i vadă faţa.

— Cooper… Cooper Angelsmith, şopti ea.

El o sorbea din priviri. Apoi se aplecă şi-şi puse uşor buzele pe fruntea ei, pe pleoape, şi în sfârşit pe buzele fremătânde.

— Te iubesc, Paige.

Ea îşi ţinu răsuflarea, pradă unei nelinişti bruşte. Clipa aceasta pe care o aşteptase atât, pe care o sperase, trezea acum în ea o furtună de sentimente contradictorii.

Cooper era un om de onoare. Îi dovedise asta în mai multe rânduri. Merita deci să fie tratat cu aceeaşi consideraţie.

Ea n-avea însă dreptul să-i răspundă la această declaraţie. Ar fi necinstit să-i vorbească despre dragostea pe care i-o purta pentru că ar risca să înceapă să-şi facă planuri de viitor…

Momentele sublime pe care le împărtăşeau erau efemere. Brusc, gândul că ar fi putut-o uita îi deveni insuportabil. Îşi dorea să continue să existe în amintirea lui.

Îi va arăta lui Cooper cât de mult îl iubeşte. Se strânse

lângă el şi-şi oferi buzele. Sărutul lor era un amestec ciudat de tandreţe şi pasiune. Paige dădu la o parte cuvertura şi-şi lipi trupul cald de cel al lui Cooper.

Da, îi va dovedi dragostea ei.

Cooper însă se crispă şi se îndepărtă încet de ea. Stupefiată, îl văzu ridicându-se, apoi îndepărtându-se pentru a se duce în patul lui.

— Cooper?

— Noapte bună, sufleţelule, îi spuse el cu o voce răguşită.

***

A doua zi dimineaţă, soarele tocmai răsărea la orizont când părăsiră motelul. După micul dejun, se îndreptară către cabinele telefonice din restaurant.

Paige formă numărul lui Maggie.

— L-au mutat pe Waldo în alt salon, ieri. Nu mai este la terapie intensivă, spuse Maggie pe un ton vesel. Este încă prea devreme ca să-l suni, dar ar trebui s-o faci puţin mai târziu. Vrea să-ţi audă vocea. Îşi face griji pentru tine.

— Spune-i că totul este în regulă, Maggie. În plus, am o excelentă companie de drum, adăugă ea aruncând o privire spre cabina alăturată.

— Mmm… Băiatul acela pe care l-ai cunoscut în California este aşadar un tip cumsecade?

— Chiar foarte cumsecade.

— Ah?

În glasul lui Maggie se ghicea un interes absolut matern.

— Da, Maggie, este o fiinţă excepţională. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de minunat.

La celălalt capăt al firului se auzi râsul vesel al bătrânei doamne.

— Şi? Ai de gând să-l păstrezi? Paige îşi ţinu respiraţia.

— Nu, zise ea dintr-o răsuflare.

— Şi de ce, mă rog? Bărbaţii cumsecade nu cresc în copaci, fetiţo!

— Este militar, Maggie. Lucrează în marină, mai exact, la puşcaşii marini.

— Oh…

— Şi tu cunoşti părerea mea în această privinţă.

— Hmm, dar băiatul ăsta al tău…

— Nu este al meu, Maggie. N-am vorbit deloc cu el despre viitor…

— Şi îmi închipui că nici n-o să-i dai prilejul.

— Asta n-ar face decât să îngreuneze şi mai mult situaţia. Nu vreau în niciun caz să-l fac să… sufere.

— Fie, atunci cred că tot ceea ce simţi tu pentru el nu este cu adevărat dragoste.

Paige îşi încruntă sprâncenele.

— Nu te mai aud prea bine… N-am înţeles.

— Dacă l-ai iubi cu adevărat, ai vrea să rămâi cu el pentru totdeauna, îi explică răbdătoare Maggie, de parcă s-ar fi adresat unui copil.

— Dar îl vreau!

Dându-şi seama că ţipase, îşi apropie telefonul de gură şi vorbi mai încet.

— Aş vrea să-mi petrec toată viaţa cu el, Maggie. Dar viaţa alături de un marinar nu este viaţă. În cea mai mare parte a timpului, aştepţi să se întoarcă din misiune.

— Poate că merită să-l aştepţi.

Paige tăcu în faţa acestui argument puternic.

— Eu te sfătuiesc doar să te gândeşti, adăugă cu duioşie Maggie.

Fata îşi înghiţi lacrimile care-i frigeau ochii.

— Trebuie să te las acum; îl voi suna pe Waldo un pic mai târziu.

Închise telefonul şi rămase câteva clipe nemişcată, fixându-şi vârful pantofilor. „Poate că merită să-l aştepţi”… când ridică privirea, Cooper încă mai vorbea la telefon. Ea

se duse spre tejgheaua barului şi comandă două cafele de luat pe drum.

***

Intrară în Louisiana şi autostrada lăsă în urmă acel etern peisaj deşertic curgând acum de-a lungul orezăriilor şi a mlaştinilor sărate. Uneori, traversau chiar câte o pădurice ai cărui copaci se înălţau de o parte şi de alta a şoselei, ca nişte stăvilare înalte de verdeaţă.

Cooper nu dădea prea mare atenţie acestei schimbări de decor. Nu se mai sătura s-o asculte pe Paige povestindu-şi viaţa de zi cu zi – o viaţă pe care poate curând o vor împărtăşi. Cunoştinţele lui de horticultură fiind nule, descoperea cu interes toate procedeele utilizate în cultura orhideelor. Descoperea de asemenea soliditatea legăturii dintre Paige şi acel văr îndepărtat care apăruse ca prin farmec într-o zi la uşa ei.

— Waldo m-a ajutat întotdeauna în momentele dificile, spunea ea. În momentul acesta, el este cel care are nevoie de mine… Şi eu nu sunt acolo.

— Dar nu este singur, Paige. Mi-ai spus chiar tu că această Maggie îl vizitează în fiecare zi. Au aproape aceeaşi vârstă, nu?

Ea încuviinţă.

— Ei bine, îşi ţin unul altuia companie. Paige râse, uşor emoţionată.

— Înainte ca Waldo să aibă această criză cardiacă, erau deja aproape tot timpul împreună.

— Asta seamănă în mod ciudat cu dragostea.

— S-ar amuza teribil amândoi dacă ar auzi asta! răspunse ea, râzând în hohote de data aceasta.

— Şi totuşi… Iată cum a început şi povestea noastră. Ea se agită stânjenită pe scaun.

— Mi-ai povestit ce i s-a întâmplat lui Nathan, dar tot nu ştiu ce ai de gând să faci cu Cooper’s Classics.

El remarcă faptul că schimbase în mod deliberat subiectul şi hotărî să nu mai insiste. Poate că avea dreptate. Poate că doar o veche prietenie îi legau pe Waldo şi pe Maggie. Doar dacă nu cumva Paige se făcea că nu observă relaţia dintre cele două persoane care-i erau atât de dragi? Sau poate… prefera să nu discute un subiect atât de complex cum era dragostea.

— Nathan mi-a spus azi dimineaţă că a găsit cumpărători pentru materialele noastre, şi că afacerea ar putea fi încheiată până la sfârşitul săptămânii.

— Ai de gând să cumperi o altă firmă?

— Nu.

— De ce? înainte să apară problema aceasta, erai foarte entuziasmat când vorbeai despre Classics. De fapt, mult mai entuziasmat decât atunci când îmi povesteai despre isprăvile tale din marină.

— Este altceva, replică el, în defensivă.

— Adevărat? De ce este altceva?

Preţ de câteva clipe, îşi luă privirea de la drum şi-şi fixă însoţitoarea.

— După cum mi se pare că ţi-am mai spus, Cooper’s Classics era pentru mine… un fel de divertisment. Dar am ales să fac carieră la puşcaşii marini.

Între ei se lăsă tăcerea. Cooper bătea uşor cu mâna ritmul unei melodii pe volan.

— De acord, zise ea în sfârşit. Dacă asta ai ales tu…

***

Era trecut de ora şase când ajunseră la Bâton Rouge. Paige se gândi că i-ar fi plăcut să viziteze aceste oraşe prin care doar treceau şi din care vedeau doar motelurile, magazinele alimentare şi restaurantele deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. La Bâton Rouge ar avea printre altele plăcerea să găsească o spălătorie

automată, pentru că stocul lor de lenjerie curată se diminuase considerabil.

Într-un motel modest, îl lăsară pe Henry şi o parte din bagaje. Apoi Cooper o lăsă pe Paige la o spălătorie, iar el se duse la o benzinărie să facă plinul.

Ea umplu două maşini de spălat şi se aşeză pe unul din scaunele de plastic, privind prin hublou cum se învârtea lenjeria. Lenjeria lor.

O străbătu un fior când înţelese sensul real al cuvântului intimitate între un bărbat şi o femeie. Acesta nu se rezuma doar la sărutări, nici chiar numai la nopţi de dragoste. El cuprindea toate aceste gesturi neînsemnate care compun viaţa de fiecare zi. Intimitatea se obţine cu timpul, cu răbdare.

„Poate că merită să-l aştepţi…”

Ar suporta ea despărţirile? Singurătatea? Multe femei trăiesc astfel. Aveau acestea o forţă de caracter care ei îi lipsea, sau erau pur şi simplu inconştiente?

La urma urmei, de ce n-ar risca? Poate că despărţirile nu i se vor părea atât de grele cât credea.

Cufundată în gânduri, tresări când o mână i se puse pe umăr.

— Ah, farmecul legendar al Franţei! exclamă Cooper pe un ton teatral. Spălătoria aceasta face cât Turnul Ei ffel şi Arcul de Triumf la un loc…

Paige izbucni în râs.

— Nu, Cooper. Îmi pare rău. Există cu siguranţă în Bâton Rouge locuri minunate care poartă amprentă franţuzească, dar spălătoria aceasta nu face parte dintre ele!

— Ah? Totuşi… Unde sunt minunatele noastre veşminte? Paige arătă cu bărbia cele două maşini care erau gata să-şi termine programul.

— Nu mai rămâne decât să se usuce, spuse ea luând câteva monede din portofel.

Când se apropie de maşini, Cooper deschisese deja

hubloul şi golea una dintre cuve. Ea veni spre el, şi simţi dintr-odată cum i se înroşesc obrajii. El ţinea în vârful degetelor un sutien de dantelă şi un şort imprimat.

— Laşi hainele noastre să se afişeze împreună în public? exclamă el, suficient de încet totuşi pentru ca nimeni altcineva decât Paige să nu-l audă. Acest lucru frizează indecenţa, nu?

Ea luă în grabă lucrurile, reproşându-şi că se simţea atât de jenată de această glumă.

— Îmi place, şopti el ţinând-o de încheietura mâinii. Îmi place enorm să-mi împart cu tine micile detalii ale vieţii cotidiene.

Ea îl privi cu o strângere de inimă, şi se desprinse. Încordată la maximum, începu să aranjeze într-o pungă de plastic toate hainele mai delicate, pe care le va usca după aceea în baie.

— Vorbesc serios, Paige. Modul în care am învăţat amândoi să ne acceptăm diferenţele, punctele comune care ne unesc… toate acestea au devenit foarte importante pentru mine.

— La ce diferenţe te referi? întrebă ea. El zâmbi.

— Află că eu apreciez eforturile tale când, dimineaţa, rareori vorbeşti cu mine înainte să-mi fi băut şi a doua ceaşcă de cafea.

— Vrei să spui, înainte să fi înghiţit tot micul dejun!

— Da, ai dreptate. Îmi place descoperirea aceasta mutuală pe care o facem gradat. Îmi place să cred că va duce către ceva concret, solid.

Aceste cuvinte fură urmate de o lungă tăcere. Cooper îşi drese glasul în sfârşit şi spuse:

— Bun, acum nu ne mai rămâne decât să trecem la operaţiunea de uscare.

— Da, iar eu trebuie să găsesc un telefon. Aş vrea să încerc să vorbesc cu Waldo.

— Este unul chiar în spatele aparatelor de uscat. Du-te,

mă ocup eu de rufe.

În timp ce-şi croia drum printre copii şi coşuri de plastic, Paige îşi zise că poate nu era totul pierdut pentru ea şi Cooper. Aşa că formă numărul spitalului cu inima mai uşoară.

— Ah, iat-o pe cea mai frumoasă fată de pe pământ! exclamă Waldo, cu o voce slabă pe care abia o recunoscu. Ce mai faci?

— Îmi lipseşti mult, Waldo. Regret atât de mult că nu sunt lângă tine…

— Ştiu, frumoasa mea, ştiu. Dar curând te vei întoarce acasă, şi eu la fel. Şi pentru a sărbători asta, voi pregăti faimoasele mele enchiladas.

— Vrei să spui oribilele tale enchiladas! Waldo primi această remarcă cu un râs vesel.

— Dacă amintirile mele sunt exacte, n-ai refuzat totuşi niciodată să mănânci.

— Din consideraţie faţă de tine.

— Mincinoasă mică!

— Bun, de acord, ador enchiladele tale. Mi-au plăcut întotdeauna şi-mi vor plăcea mereu, chiar şi când vor fi mai puţin consistente. Pentru că ştii bine, ar trebui să-ţi schimbi alimentaţia la ieşirea din spital.

Waldo scoase un oftat de ţi se rupea sufletul auzindu-l.

— Între Maggie şi tine, mi-e tare teamă că o să mă trezesc mâncând lucruri la fel de insipide ca şi cele pentru bebeluşi!

Paige auzi atunci vocea lui Maggie, care protesta:

— Eşti un mofturos! încercăm doar să te ţinem în viaţă. Şi, de altfel, chiar mă întreb de ce!

Pentru că asistase adeseori la asemenea scene între cei doi vechi prieteni, Paige avu impresia că-l şi vede pe Waldo făcându-i şiret cu ochiul lui Maggie, iar pe aceasta roşind până-n vârful urechilor şi subţiindu-şi buzele.

— Când îţi dau drumul din spital, Waldo? întrebă ea.

— Cât mai curând posibil sper.

— Aşadar, n-a fost stabilită nicio dată?

— Eu am încercat să le sugerez una, dar vracii ăştia nu par dispuşi să piardă o asemenea pradă. Cu siguranţă că tocmai îmi vând sângele pe piaţa neagră! După cum ştii, am o grupă sangvină foarte rară.

Da, ea ştia asta, pentru că societatea de asigurări ceruse astfel de informaţii. Se îndoia însă că numita societate va acoperi în întregime cheltuielile de spitalizare.

— Waldo, aş prefera să nu discutăm acum despre asta, dar…

— Te ascult, frumoaso. Vrei să-mi spui cumva ceva despre marinarul acela despre care mi-a vorbit Maggie?

— Păi… nu. Este vorba despre bani. Ai tăi şi ai mei. Cu alte cuvinte, câştigurile de la Orhideele fermecate.

— Da, ce-i cu ele?

Stânjenită, se muta de pe un picior pe altul.

— Unde sunt banii aceia, Waldo? Maggie n-a găsit nici urmă de carnet de cecuri în biroul tău, şi trebuie să plătim urgent impozitele.

— Impozitele?

— Da, Waldo, unde ai pus banii? insistă ea cu o voce blândă.

— Sunt în siguranţă. Mai în siguranţă decât în orice bancă din lume.

Paige se sprijini de peretele cabinei.

— Unde?

— I-am îngropat.

— I-ai îngropat… repetă ea prosteşte.

— Da, frumoaso, îngropat. De data aceasta, băncile nu mă vor mai păcăli.

Paige inspiră profund, impunându-şi să fie calmă. Ţinând seama de starea lui de sănătate, nu trebuia în niciun caz ca Waldo să se enerveze.

— Deci… ai plătit impozitele, Waldo? urmă o pauză.

— Ciudat, nu-mi amintesc nimic…

— Administraţia Financiară pretinde că avem o restanţă de doi ani.

— Nu cred! N-aş fi neglijat niciodată o problemă de o asemenea importanţă. Toţi sunt nişte escroci.

Agitaţia pe care o simţi în glasul lui o îngrijoră.

— De acord, de acord… spune-mi unde ai ascuns banii aceia. Când ajung acasă, voi lua din ei cât va fi nevoie.

Toţi banii lor îngropaţi în pământ! Sau aproape toţi, pentru că mai folosiseră şi pentru întreţinere. Dar dacă Waldo se simţea astfel în siguranţă, ce mai conta?

— Nu pot să-ţi spun.

Paige strânse pumnii. Să nu cumva să-şi piardă răbdarea cu Waldo…

— De ce, Waldo?

— Ne-ar putea auzi cineva, aici. O să-ţi spun când vei fi în faţa mea. Şi nu-ţi face griji, ştiu exact unde se află fiecare bănuţ.

— Dar, dacă i-ai spune lui Maggie? După care eu aş suna-o acasă, şi ea mi-ar repeta totul fără niciun risc că ne-ar auzi cineva.

— Nici gând. Dacă i-aş spune lui Maggie, ea s-ar duce imediat să caute o lopată şi s-ar apuca de treabă pentru ca să nu-ţi mai faci tu atâtea griji cu blestematele acelea de impozite. Nu, ea este prea bătrână pentru asta, ar putea să se rănească.

Fără să ţină seama de strigătul de indignare care întâmpină această declaraţie, el repetă:

— Îţi voi spune totul când vei fi în faţa mea. Până atunci… pereţii au urechi.

— Dumnezeule, Waldo, despre ce sumă este vorba? Nu este totuşi averea familiei Windsor în joc!

— Nu-i nevoie de mare lucru ca să-i ispiteşti pe oameni. Am văzut într-o zi un om care a fost omorât pentru douăzeci şi cinci de cenţi şi perechea de pantofi pe care-i

avea în picioare.

Criza din 1929... Waldo tot nu-şi revenise după acel crah bursier. Oricare ar fi argumentele sale, Paige nu va reuşi niciodată să-l convingă. Pe de altă parte, nici nu voia să-l tulbure prea mult atâta vreme cât era pe un pat de spital.

Waldo o întrebă apoi cum decurge călătoria, şi ea se strădui să-i satisfacă din curiozitate. Îl făcu apoi să-i promită că va asculta de doctori, şi-i dădu lui Maggie numărul de telefon de la motel.

Oftă oarecum uşurată când închise telefonul. Waldo părea în afara pericolului şi-şi recăpătase toată vioiciunea de caracter. Paige îşi jură să vegheze de acum încolo foarte atent asupra sănătăţii sale.

Problema impozitelor rămânea însă nerezolvată. Trebuia să ajungă în Florida cât mai curând posibil dacă voia să nu-şi piardă toate bunurile. În mintea ei licărea parcă o luminiţă roşie. Termenul acordat se micşora din oră în oră. Mai erau doar patru zile până la un eventual sechestru...

Îşi muşcă buzele şi se îndreptă spre sala cea mare a spălătoriei. În ultimele două zile de călătorie nu survenise nimic neprevăzut. Poate că norocul va catadicsi să-i însoţească încă o vreme. De îndată ce va ajunge, va dezgropa banii şi-i va da lui Cooper suma necesară pentru a-şi cumpăra un bilet de avion spre Jacksonville. Până atunci, poate că îşi va mai limpezi şi gândurile...

Îşi plimbă privirea prin încăpere şi-l văzut pe Cooper împăturind cuminte rufele pe colţul unei mese. O tânără brunetă încântătoare se apropie de el şi-i propuse să-l ajute. Cum el îi refuză oferta, tânăra spuse o glumă şi se îndepărtă râzând.

Paige remarcă atunci că şi alte femei îi făceau ochi dulci. Cooper răspundea politicos zâmbetelor lor, fără însă să manifeste vreun interes deosebit pentru ele.

Dar cum ar fi reacţionat oare dacă ar fi căsătoriţi şi despărţiţi de o lungă perioadă? Depărtarea şi singurătatea

l-ar îndemna oare să fie mai receptiv la aceste manevre de seducţie? Ar fi cucerit de farmecul acestor femei? Cea pe care o va lua de soţie îşi va pune oare astfel de întrebări, mai ales seara când se va întinde singură în patul lor cel mare? Când îi va citi scrisorile, se va întreba oare dacă îi spune tot adevărul? Şi va suferi?

Mama lui Paige suferise fără îndoială, chiar dacă n-a vorbit niciodată despre asta în mod direct. Paige nici nu-şi mai amintea de câte ori tatăl său plecase pe mare. Acum i se părea că nu-l văzuse prea des pe acasă. Păstra însă amintirea mamei sale, o siluetă suplă plimbându-se noaptea prin casă.

Cu siguranţă, şi Paige ar suferi. Ea voia un soţ care să trăiască alături de ea, an după an. Un bărbat care să-i fie alături de Crăciun, de Paşti, la zile aniversare.

Da, aşadar, trebuia să-i spună adio lui Cooper. Când vor ajunge în Florida.

***

Ajunseră în camera de la motel, şi părându-i-se lenjeria cam umedă, Paige întinse câteva piese în baie. Rămase apoi o clipă în picioare în pragul uşii şi privi acest ciudat amestec de lenjerie feminină şi de slipuri bărbăteşti în culori închise.

— Ce s-a întâmplat, sufleţelule? o întrebă el venind în spatele ei. De când ai vorbit cu Waldo, mi se pare că eşti uimitor de calmă. Cum se simte?

Cooper era o fiinţă suficient de sensibilă ca să perceapă schimbările ei de dispoziţie. Dar ea nu voia să întunece aceste ultime momente de fericire care le mai rămâneau de petrecut împreună.

— Se pare că se restabileşte.

Ea se sprijini cu spatele de el şi Cooper o înlănţui cu braţele, ţinând-o strâns.

— Cei de la Administraţia Financiară cer să plătim nişte impozite care n-ar fi fost plătite de doi ani. Ne-au acordat un răgaz de nouă zile înainte să ne lichideze toate bunurile. Am telefonat la serviciul de impozite – pentru că Waldo este de obicei foarte conştiincios când este vorba despre facturi! – şi mi-au răspuns că n-au niciun act justificativ precum că această sumă ar fi fost plătită.

— Dar talonul de la carnetul de cecuri?

— Nu există niciun carnet de cecuri. Se pare că Waldo folosea ca formă de plată mandatele poştale.

— Mandate? Dar… de ce?

— Pentru că n-a depus niciodată banii noştri într-o bancă. I-a îngropat.

— Cum? exclamă el, siderat.

Ea oftă, şi el o strânse mai tare în braţe.

— Dar tu, n-ai un cont personal?

— Ba da. Waldo îmi depunea o sumă anume la fiecare două săptămâni. Dar criza lui cardiacă a survenit exact în ajunul termenului, şi eu nu mai aveam suficienţi bani în cont ca să-mi cumpăr un bilet de avion. Ca să-mi facă un serviciu, Arnold mi-a împrumutat această maşină veche. Fără îndoială că nu bănuia în ce stare se află, bietul om…

— Ai fi putut să-l laşi pe Henry la Arnold şi să iei autobuzul.

— El are trei pisici care sunt foarte lacome după şoareci şi după păsările. Pe deasupra, el nu se prea omoară după hamsteri…

— O atitudine pe care sunt gata s-o înţeleg! Neluându-i în seamă această remarcă, ea oftă din nou.

— Nu mai am, aşadar, decât patru zile la dispoziţie ca să ajung la Plymonth, să găsesc locul în care Waldo a ascuns banii – pentru că refuză să-mi spună prin telefon – să-i dezgrop, şi să plătesc impozitele acelea.

— O să ai cam mult de lucru… Dar, explică-mi de ce a îngropat Waldo acei bani.

Ea îi povesti ce i se întâmplase vărului său în timpul crizei din 1929, şi neîncrederea lui persistentă faţă de bănci.

— Înţeleg.

O luă apoi de mână şi o conduse până la măsuţa joasă pe care pusese pachetele cu alimente.

— Domnişoara preferă un sandviş cu carne de curcan, sau mai degrabă tartine cu unt de alune şi jeleu?

Mai târziu, după ce-şi terminară cina şi făcuseră amândoi duş, el se apropie de Paige.

— Am ceva pentru tine. Ea îl privi, mirată.

— Ah?

El îşi strecură mâna sub pernă, apoi o întinse spre ea cu pumnul strâns. Când îşi desfăcu degetele, ea văzu o pietricică brună care avea forma unui trandafir. Era atârnată de un lănţişor împreună cu un inel de agăţat cheile.

— Nu-i mare lucru, este un breloc, zise el zâmbind. Aş fi preferat să-ţi cumpăr perle sau diamante, dar din păcate bugetul nostru nu-mi permite să fac asemenea nebunii. Voiam însă ca tu să ai o amintire a acestei călătorii. De fiecare dată când vei folosi cheile, îţi vei aminti de aventura noastră. Ea acceptă cadoul cu o mână şovăitoare.

— Piatra aceasta se numeşte trandafirul deşertului, adăugă el. De data aceasta, ea nu-şi mai reţinu lacrimile.

— Trandafirul deşertului… şopti ea.

Niciun diamant din lume n-ar fi avut pentru ea atâta valoare ca această bucăţică mică de rocă.

— Este o floare care creşte pe pământurile aride. Ca şi tine, Paige. Tu eşti trandafirul meu de deşert.

În seara aceea, ea adormi ţinând floarea strâns în podul palmei.

***

Soneria stridentă a telefonului o trezi brusc pe Paige din

somn. Se ridică dintr-un salt şi, trecându-şi braţul peste Cooper, ridică receptorul.

— Alo?

Cât o fi ceasul? în niciun caz nu putea fi centralista care să-i trezească la ora asta.

— Paige? se auzi vocea tremurată a lui Maggie. Fata făcu ochii mari, dintr-odată în alertă.

— Ce s-a întâmplat, Maggie?

— Waldo a avut o nouă criză cardiacă, şi... nu se simte prea bine. Maggie îşi ţinu răsuflarea înainte să continue.

— De data aceasta, riscăm să-l pierdem, copila mea... încheie ea dintr-o răsuflare.

Capitolul 9

Paige strânse cu putere receptorul.

— Când s-a întâmplat asta?

— S-a întâmplat cam acum o oră. Şi linişteşte-te, acum doarme. Doctorii i-au dat calmante.

Fata îşi dădu capul pe spate, pradă unei furii neputincioase împotriva sorţii, împotriva vieţii. Ea ar fi trebuit să fie acolo, lângă Waldo. Lângă Maggie. Şi în loc de asta, traversa liniştită Louisiana, bucurându-se de fiecare clipă petrecută în compania lui Cooper.

— Voi veni cât mai curând posibil, spuse ea cu o voce gâtuită. Ar fi vrut atât de mult să poată spune „într-o oră", sau „Mâine", dar nu era sigură dacă va putea ajunge nici în două zile. Acum, ura cumplit maşinile!

— Fii prudentă, Paige. Oricum, deocamdată nu-l poţi ajuta cu nimic pe Waldo. Şi eu ştiu că încerci să ajungi cât mai curând posibil.

De îndată ce închise telefonul, Paige dădu la o parte cuvertura şi coborî din pat. Cooper, care se trezise la începutul conversaţiei, o văzu îndreptându-se către baie şi ieşind apoi cu braţele pline de lenjerie.

— Ce faci? exclamă el, ridicându-se la rândul lui din pat.

— Trebuie să plecăm, imediat! Nu mai am nicio clipă de pierdut. Când se aplecă peste geanta de voiaj ca să-şi pună lucrurile, Cooper îi puse uşor mâna pe umăr.

— Ce i s-a întâmplat lui Waldo, Paige? Ea ridică spre el o privire pierdută.

— A avut încă o criză cardiacă. Maggie plângea la telefon. După o scurtă pauză în care respiră adânc, adăugă:

— Şi Maggie nu plânge niciodată…

Îi aruncă lui Cooper o privire speriată. El o strânse în braţe.

— Foarte bine, vom pleca imediat. Ocupă-te şi adună lucrurile; în acest timp, eu voi plăti camera la recepţie.

Ea încuviinţă, cu obrazul pe pieptul lui cald.

— Cooper… şopti ea.

— Da?

— Nimic special… Mulţumesc. El o sărută cu tandreţe.

***

Lui Cooper nu-i trebui mult timp să se îmbrace şi să se ducă la recepţie. Destul de încordat, se duse la cabina telefonică. Ridică receptorul, ezită o clipă, apoi formă numărul pe care-l ştia pe dinafară.

Câteva secunde mai târziu, auzi în receptor vocea cunoscută. Se înarmă cu curaj, gândindu-se la Paige.

— Alo, tată? Am nevoie de ajutorul tău.

***

— Eşti sigur că ai luat-o pe drumul cel bun? întrebă Paige. Nu-mi amintesc să fi trecut pe aici la sosire.

O clipă mai târziu, el se înscrise pe şoseaua ce ducea la aeroport.

— Dar, Cooper, ce căutăm pe aici?

El se opri în faţa agenţiei Delta şi coborî din maşină. Paige îl urmă şi-l privi, contrariată, când îl văzu scoţându-i geanta de voiaj din portbagaj.

— Cooper?

El îşi asuma un risc, ştia asta. Fără îndoială că era nebun s-o lase să plece astfel când nici nu discutaseră în mod serios despre natura sentimentelor lor. Şi dacă nu era încă sigură că-l iubeşte? Dacă îl uita de îndată ce va ajunge în Florida?

În mintea lui se îmbulzeau fel şi fel de gânduri contradictorii. Dacă Paige nu pleca acum, risca să-şi piardă afacerea, să piardă ultimele clipe ale lui Waldo. Dar pe el nu-l va pierde.

Se întoarse spre ea.

— La ghişeul companiei Delta te aşteaptă un bilet spre Orlando. Te-aş însoţi cu plăcere până acolo, dar nu pot să abandonez maşina aici.

— Dar… cum?

— L-am sunat pe tata.

— Dar…

— Ssst… să nu mai vorbim. De acord? Haide, grăbeşte-te şi urcă în avion.

El întinse mâna spre ea, scuturându-i un fir invizibil de praf de pe bluză.

— Du-te la Waldo şi Maggie, adăugă el cu blândeţe. Rezolvă problema aceea a impozitelor. Eu te ajung din urmă cu maşina.

Strâmbă din nas şi făcu o grimasă comică.

— Şobolanul rămâne cu mine. Bun, de acord, Henry… Ochii mari şi albaştri aţintiţi asupra lui se umplură de lacrimi.

— Oh! Cooper, murmură ea agăţându-se de gâtul lui.

El o strânse cu putere în braţe. Cum putea s-o lase să plece astfel? Avea impresia că-şi pierde inima, sufletul.

— Du-te, îi spuse el în sfârşit, cu o voce răguşită. Pe curând.

Paige urmări cu privirea maşina până ce aceasta nu mai fu decât un punct mic în depărtare, apoi îşi luă geanta de voiaj şi se îndreptă cu paşi de automat spre ghişeul companiei Delta.

„Pe curând”, îi spusese el.

Dar situaţia va fi cu totul alta când se vor reîntâlni. Călătoria lor se sfârşea aici.

***

Cu inima strânsă, Paige intră în holul de sosire al aeroportului din Orlando. Maggie se repezi imediat spre ea

cu braţele întinse. Se îmbrăţişară, emoţionate.

— Mi-ai lipsit atât de mult, Maggie, spuse ea în sfârşit. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost aici să te ocupi de Waldo…

— Dar eşti iarăşi printre noi. Doar asta contează. Continuând s-o ţină pe bătrâna doamnă după umeri, Paige se îndreptă spre zona de livrare a bagajelor.

— Cum se simte Waldo? întrebă ea. Când te-am sunat de la aeroportul din Bâton Rouge, mi-ai spus că până la urmă nu era chiar atât de grav pe cât te temuseşi.

— Omul ăsta este un fenomen, Paige. Zău! Are o asemenea poftă de viaţă că nicio boală nu-i vine de hac. Bineînţeles, este încă slăbit după acest ultim atac, dar doctorii spun că în timp şi cu un tratament potrivit, ar trebui să mai aibă ani buni de trăit.

— Ei bine, asta-i o veste grozavă!

— În orice caz, ar fi trebuit să nu-l las să lucreze atât de mult la Orhideele fermecate. Afacerea aceasta este a mea, nu a lui. Trebuia să mă ocup mai mult de ea.

— Vorbe… Puteai să-i spui tu orice, nu te-ai fi înţeles cu el. El este domnul Ştie-tot, nu te-ar fi ascultat. Este un adevărat catâr!

Paige zâmbi slab. Îşi văzu în sfârşit geanta de voiaj pe banda rulantă; o luă şi o puse pe un cărucior. Cele două femei mergând una lângă alta, ajunseră la ieşirea din aeroport.

— În orice caz, marinarul acesta a dat dovadă de o amabilitate extraordinară cumpărându-ţi un bilet de avion, copila mea.

Paige oftă, întrebându-se dacă apăsarea pe care o simţea în suflet se va atenua cu timpul sau va trebui să trăiască toată viaţa cu ea.

— Da, într-adevăr, răspunse ea.

Îşi imagină cât de mult îl afectase pe Cooper faptul că a trebuit să-i telefoneze tatălui său. Plătise însă acest preţ al

orgoliului numai pentru a-i veni ei în ajutor.

— Mi-ai spus că va veni şi el curând aici, nu-i aşa?

Paige încuviinţă încet din cap, gândindu-se că această reîntâlnire a lor va fi urmată de o a doua – şi ultima – despărţire. Cu toate acesta, era nerăbdătoare să-l revadă pe Cooper.

Când ajunseră lângă maşina cea vechea a lui Maggie, Paige îi luă cheile din mână.

— Dar…

— Niciun dar! Ştiu că nu-ţi place să conduci, şi în ultima vreme ai fost obligată s-o faci adeseori.

În timp ce se îndepărtau de zona aeroportului, Maggie îi spuse lui Paige noutăţile privitoare la firmă. Îi povesti că ea însăşi îl ajutase la treabă pe Sam, angajatul de la pepinieră, şi-l adusese şi pe Joe, fiul unui vecin, ca să le dea o mână de ajutor. Dar nu fusese plătită nicio factură, niciun salariu achitat.

Paige opri maşina în parcarea spitalului şi, cu mâinile încă pe volan, se întoarse spre bătrâna ei prietenă.

— Ce ne-am face fără tine, Maggie, eu şi cu Waldo? Maggie dădu timid din cap, roşind de plăcere.

Zece minute mai târziu, intrau amândouă în rezerva ocupată de Waldo. Acesta era întins în pat, cu ochii închişi şi Paige îşi simţi inima plină de tandreţe faţă de acest biet chip livid. Îmbătrânise atât de mult în doar două săptămâni. În ziua în care ea plecase spre Tipilo, el era plin de viaţă, radia bucuria de a trăi.

Ea îi şopti numele, temându-se să nu-l trezească.

— Paige? exclamă el cu o voce dogită.

Ochii lui albaştri rătăciră prin încăpere înainte de a se opri pe faţa ei.

— Ce să mă fac cu tine, Waldo? Este de-ajuns doar să mă întorc cu spatele şi gata, ai necazuri!

Un zâmbet slab flutură pe buzele pacientului.

— Ei da, frumoasa mea. Nu pot să trăiesc fără tine…

— Bine, n-am să mai plec niciodată dacă nu eşti în stare să fii cuminte.

— Haide, nu mă mai certa. Totul e-n regulă. Voi ieşi de aici peste câteva zile, şi o să vă demonstrez tuturor că sunt perfect sănătos.

— Hei, uşurel. Trebuie să discutăm câteva lucruri noi doi, dragul meu Waldo. Orhideele fermecate s-au extins, firma s-a dezvoltat. Afacerea noastră a devenit de acum prea importantă ca să fie susţinută doar de trei persoane. Maggie mi-a spus că Joe le-a fost de mare folos, ei şi lui Sam, aşa că o să-i propun o slujbă.

— Pff! Joe ăsta nu-i decât un puşti, protestă Waldo ridicând din umeri.

— După spusele lui Maggie, se descurcă foarte bine. Waldo se încruntă.

— Acesta este cumva un mod elegant de a-mi spune că nu mai este nevoie de mine? Să las locul tinerilor, nu-i aşa?

— Waldo, dacă n-ai fi acum în spital, bolnav, ţi-aş arăta eu ţie!

— Şi eu la fel! interveni Maggie, cu obrajii roşii de furie.

— Auzi! Bolnav! De parcă tipii ăştia de la spital s-ar pricepe la ceva!

Observând că Waldo pălise de furie, Paige se aplecă spre el, îl sărută pe frunte şi-l împinse uşor, până când acesta fu aşezat mai comod sprijinit de speteaza patului. Îi întinse apoi un pahar cu apă, întrebându-se cum să abordeze subiectul banilor îngropaţi fără ca Waldo să se enerveze.

— Hram... Trebuie să vorbim despre impozitele acelea, Waldo. El dădu obosit din cap.

— Îţi aminteşti să le fi plătit în ultimii doi ani? Ai păstrat chitanţele?

— Nu... nu-mi amintesc. Habar n-am. Despre ce vorbeşti? copila mea?

Paige îi zâmbi liniştitor şi-i repetă ce-i spusese ieri la telefon.

— Dar oricum, nu este nicio problemă, pentru că avem aceşti bani, nu-i aşa? zise ea.

— Desigur.

— Bun. Unde i-ai ascuns, Waldo? Ai notat undeva?

— N-am notat nicăieri. Totul este aici înăuntru, răspunse el, lovindu-şi tâmpla cu degetul.

— Bine. În acest caz, explică-mi unde i-ai ascuns.

— I-am împrăştiat în mai multe locuri. Ca măsură de siguranţă.

— Sigur, înţeleg. Dar unde, Waldo? Unde?

El îşi trecu mâna peste frunte, concentrându-se.

— Ia să vedem…

Chipul lui exprimă la început stupoare, apoi groază.

— Nu mai ştiu. Nu mai ştiu unde i-am îngropat!

***

Fără Paige, drumul acesta cu maşina era teribil de plictisitor. Cooper se obişnuise cu trăncăneala ei, cu micile atenţii cu care-l răsfăţa.

— Tu ce zici, bătrâne? Presupun că şi ţie îţi lipseşte?

Se întorsese spre Henry, a cărui cuşcă era pusă pe scaunul de alături, fixată cu centura de siguranţă. Hamsterul se apropie de el şi, ridicat pe lăbuţele din spate, îl fixă cu mărgeluşele lui negre.

— Da, eram sigur, continuă Cooper dând din cap. Este o fată minunată. Şi cred că şi ea mă iubeşte. De fapt, chiar sunt sigur.

Se întrerupse brusc. Iată că acum stătea de vorbă cu un rozător! îi aruncă o privire piezişă hamsterului care continua să-l privească.

— Mă întreb dacă ne-am putea înţelege amândoi. Pe o perioadă mai lungă, poate…

Micuţul animal îşi încreţi botul.

— Trebuie să mă înţelegi, Henry. O iubesc. Şi nu vreau s-

o pierd. Şi tu eşti celibatar, aşa că ar trebui să înţelegi ce vreau să spun. Fireşte, independenţa este ceva ce trebuie apreciat. Dar nu înseamnă nimic în comparaţie cu plăcerea de a fi cu Paige.

În loc de orice răspuns, Henry îşi linse lăbuţele şi apoi îşi spălă urechile cu ele.

— Crede-mă, Henry, mi-ai împărtăşi părerea dacă ai avea şi tu o Paige în viaţa ta. În viaţa ta de hamster, bineînţeles. Nu, de data asta este sigur, o voi cere în căsătorie de îndată ce ajung la Plymonth.

***

— Dar trebuie să fie undeva! exclamă Paige punând jos lopata.

Scoase din buzunar o batistă şi-şi şterse faţa transpirată.

— Poftim, mai răcoreşte-te.

Maggie îi întinse un pahar mare cu apă în care pluteau cuburi de gheaţă. Paige îl bău dintr-o suflare, continuând să privească în jurul ei. Era o casă modestă construită cu vreo treizeci de ani în urmă. Apoi, erau cele cinci sere. Stejari, pini, azalee şi gropi. Douăsprezece gropi mari, proaspăt săpate.

— Dacă aş fi Waldo, unde aş fi îngropat eu aceşti bani? murmură Paige. Unde?

Maggie depărtă braţele într-un gest de neputinţă.

— Dacă aş şti, ţi-aş spune. Dacă măcar Waldo ar şti!

— Prefer ca, deocamdată să nu-şi facă griji. O să aibă tot timpul mai târziu, până când o să-i sucesc gâtul!

Cum Maggie ridică sprâncenele, nedumerită, o linişti făcându-i cu ochiul.

— Glumeam, Maggie. Şi acum, du-te în casă. Este prea cald aici pentru tine.

— Mi-am petrecut toată viaţa în Florida, copila mea, şi după cum vezi, încă n-am murit!

— Maggie, te rog, insistă Paige cu o voce blândă.

— Bine, bine... Dar insolaţia nu este rezervată exclusiv femeilor în vârstă!

Maggie se îndepărtă cu un aer semeţ şi Paige oftă, plimbându-şi din nou privirea în jurul ei. Apoi strânse din dinţi şi se puse din nou pe treabă. Terenul era al ei, şi nimeni nu i-l va lua! Nimeni!

***

Cu ochii măriţi de uimire, Cooper intră pe aleea proprietăţii, privind în jurul lui. Pământul acesta fusese răvăşit de vreun animal de o talie destul de mare. Chiar de o turmă de animale, ţinând cont de numărul de găuri...

O mişcare îi atrase atenţia şi, întorcându-se, o văzu pe Paige aşezată la câţiva metri de el, la umbra unui arţar. Îşi făcea vânt cu pălăria de paie. Se îndreptă spre ea, cu zâmbetul pe buze.

Paige îl văzu pe Cooper înainte ca acesta să ajungă lângă ea. Se temea de durerea pe care o va provoca această reîntâlnire, pentru că în curând va fi urmată de o nouă despărţire. Această temere însă dispăru imediat, lăsând pentru moment locul unui val de bucurie.

— Cooper! strigă ea repezindu-se în braţele lui deschise. El o strânse cu putere şi-i acoperi faţa cu sărutări.

— Mi-ai lipsit atât de mult, sufleţelule.

— Şi tu mi-ai lipsit, Cooper, răspunse ea, râzând. Şi n-au trecut decât două zile de când ne-am despărţit.

— O veşnicie, murmură el cuprinzându-i buzele.

Cu răsuflarea tăiată, se îndepărtă în sfârşit de ea şi, cu vârful degetelor, îi curăţă urmele de pământ de pe faţă.

— Ai amabilitatea să-mi explici şi mie ce înseamnă toate aceste gropi? o întrebă el.

Paige făcu o grimasă.

— Waldo nu este în stare să-şi amintească unde a ascuns

banii.

— Nu se poate! Nu şi-a notat undeva, nu şi-a desenat vreun plan?

— Dacă a făcut-o, tot nu-şi aminteşte, murmură ea.

— Înţeleg. Aşa că te-ai apucat de treabă… Ea încuviinţă.

— Deocamdată, am recuperat două mii de dolari, adică un pic mai mult de jumătate din suma datorată la impozite.

Nu mai avea decât două zile la dispoziţie ca să găsească şi restul. Două zile!

— Şi n-ai nici cea mai mică idee despre locul unde ar fi putut să-i ascundă?

— Se pare că are o preferinţă pentru borcanele goale de maioneză.

— Borcane de maioneză… repetă el, perplex.

Paige îl privea de parcă încerca să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură a lui Cooper. Profilul lui. Culoarea ochilor. Râsul lui. Tandreţea.

Era timpul să-l lase să plece. Avea şi el propriile-i probleme de rezolvat. O să-i spună să păstreze maşina, pentru că n-avea bani ca să-i plătească un bilet de avion.

— Păi, să ne punem pe treabă fără să mai zăbovim, spuse el atunci. Timpul ne presează.

— Po… poftim? murmură ea, uluită.

— Dă-mi şi mie o lopată, te rog. N-am de gând să sap cu mâinile goale.

— Dar… Cooper…

El îi puse un deget pe buze.

— Ai nevoie de ajutor, Paige. Afacerea mea s-a dus naibii, a ta încă mai există. Asta este, gata cu vorbăria.

***

După vreo opt ore de muncă, scoaseră strigăte de bucurie când dădură peste borcanele cu bani ascunse sub nişte plăci de buret şi acoperite cu iarbă. De data aceasta,

erau toţi banii. Aceştia depăşeau chiar suma datorată impozitelor.

Emoţionat, Cooper o ridică în braţe şi o învârti. Lipită de pieptul lui gol, Paige vedea arborii învârtindu-se deasupra ei.

Foarte încet, aproape cu teamă, îşi plecă privirea spre el şi întâlni doi ochi mari, aurii. La fel de aurii ca orizontul la această oră de amurg.

Cu răsuflarea tăiată, rămase ţintuită de această privire care exprima o mulţime de sentimente.

Când el vorbi, o făcu cu o voce surdă, tremurată.

— Să ne căsătorim, Paige…

Capitolul 10

Paige avea senzaţia că o cuprinde ameţeala. Nu! Era imposibil!

Avusese totuşi grijă să-şi ascundă dragostea pentru Cooper. Dar se pare că nu îndeajuns, din moment ce astăzi o cerea în căsătorie. Ar fi vrut atât de mult să poată accepta. Era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume. Dar dacă rostea acum acel da ritual, peste câţiva ani vor suferi amândoi.

Era imposibil să-şi unească viaţa cu cea a unui marinar. De neimaginat.

— Ei bine? insistă el cu un zâmbet cald. Aştept răspunsul tău…

— Eu… eu nu pot să accept, reuşi ea să articuleze, evitându-i privirea.

O tăcere prelungită urmă cuvintelor ei.

— Nu poţi… să accepţi? repetă el pe un ton ferm. După tot ce am trăit împreună? După momentele pe care le-am împărtăşit? Mi se pare că am dreptul la nişte explicaţii, nu crezi?

— Cred că ţi-am spus deja motivul când eram încă în California. Pentru că… lucrezi în marină.

El îi dădu drumul, şi deodată ea avu impresia că se prăbuşeşte în gol. Lumina dulce a apusului de soare îi scotea acum în evidenţă trăsăturile aspre.

— De atunci, situaţia a evoluat între noi, recunoaşte. Ne-am schimbat amândoi! Ai curajul să negi?

Ea scutură uşor din cap. Avea dreptate. Atâta dreptate…

— Te iubesc, Paige. Şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Ea îl privi, mută, pierită de durere.

În sfârşit, el se retrase un pas şi, cu faţa spre cer, lăsă să-i scape un prelung oftat.

— Ce idiot am fost… murmură el. Ce biet idiot!

Deja se îndepărta, şi ea n-avea dreptul să-l reţină. Când îi

întoarse spatele şi se îndreptă spre portiţă, înţelese că avea de gând să plece chiar în seara aceea spre Jacksonville. N-avea însă bani, n-avea niciun mijloc de transport.

— Aşteaptă!

El se opri şi ea se apropie în fugă, ţinând în mână un pumn de bancnote de douăzeci de dolari.

— Ia banii ăştia, Cooper. Dă-mi voie măcar să finanţez o parte a acestei călătorii, aşa cum am promis.

Pe obrajii ei curgeau şiroaie de lacrimi fierbinţi, sărate. Cu ochii mijiţi, Cooper fixa banii din mâna ei. N-ar fi vrut să-i ia, Paige era convinsă, dar n-avea de ales. În fine, cu un gest repezit, îi luă, şi-i puse în buzunar şi-şi continuă mersul.

— Cooper!

El se opri brusc, fără însă să se întoarcă.

— Cooper, te… iubesc.

— Se pare că nu este de-ajuns! aruncă el, furios.

***

Când se urcă în taxi, Cooper fierbea de furie. Şi nu trebuia în niciun caz ca această furie să se domolească, să lase locul durerii.

O oră mai târziu, se suia în avion. Sperase să facă această călătorie împreună cu Paige. Ar fi vorbit despre căsătoria lor. Ar fi făcut planuri pentru luna de miere. Şi după aceea s-ar fi întors împreună la Camp Pendleton.

Nu pot să accept! Cuvintele acestea îl obsedau.

Îşi înăbuşi o înjurătură şi-şi lăsă capul pe spate, pradă unei insuportabile senzaţii de solitudine. Se săturase să mai călătorească singur prin viaţă…

***

Prin faţa a ceea ce fusese Cooper’s Classics trecea o

stradă cu patru benzi. În vitrina magazinului, acum gol, atârna un panou pe care scria „De vânzare”.

Cooper îşi lăsă capul pe o parte.

— O să scoatem un preţ bun, Nath, ceea ce ne va permite amândurora s-o luăm de la capăt... Când au construit strada aceasta cu patru benzi?

— La puţin timp după plecarea ta. Cartierul este în plină dezvoltare. Coop... Eu n-am niciun drept să mă ating de vreun ban în toată această operaţiune.

Ridică mâna, împiedicând orice obiecţie a fratelui său mai mare.

— Eu n-am investit niciodată în Classics şi timp de trei ani am avut un salariu mai mult decât decent.

— Am mai discutat despre asta şi ştii bine că nu voi reveni asupra deciziei.

Nathan ridică încet privirea spre magazin, cu o expresie de dezolare pe faţă.

— Îmi... pare rău, Coop, zise el încet. Cooper se întoarse spre el.

— Şi mie îmi pare rău, Nath. Dacă nu te-aş fi lăsat să conduci singur această afacere, n-am fi azi într-o asemenea situaţie.

Aşteptase prea multe de la un tânăr de douăzeci şi doi de ani, recent licenţiat în ştiinţe economice. La cei douăzeci şi cinci de ani ai lui, Nathan purta deja pe umeri povara unui eşec.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile fratelui său, Nathan scutură din cap.

— N-am fost niciodată priceput în afaceri, Coop. N-am semănat deloc cu tine. Dar m-ai pus să administrez eu Cooper’s Clasics pentru că tu nu puteai fi disponibil şi pentru că aveai încredere în mine. Ţi-am trădat această încredere.

— Sunt la fel de vinovat ca tine, Nath. Vreau totuşi să-ţi pun o întrebare: de ce nu mi-ai telefonat când au început să

apară problemele? Poate că am fi putut evita dezastrul.

— Tu m-ai ajutat întotdeauna, Coop. Toată lumea s-a străduit să mă ajute, în familie. Dar tocmai asta este, nu mai suport să fiu ajutat!

Cooper tresări. Îşi privi fratele şi zări în ochii lui suferinţa datorată unor ani lungi de frustrări.

— Ai fi vrut să fii şi tu marinar, spuse el atunci cu voce scăzută, înţelegând dintr-odată toată grozăvia situaţiei.

— Da.

— Şi… de ce n-ai spus niciodată?

— Pentru că tradiţia familiei cerea ca fratele cel mare să îmbrăţişeze această carieră. Tu te-ai sacrificat, aşadar, iar eu nu puteam fi mai prejos.

— M-am sacrificat? repetă Cooper, stupefiat.

— Fir-ar să fie, Coop, ştii bine că ai un simţ înnăscut al afacerilor! Este evident că vocaţia ta este asta. Dar, ca să nu-i superi pe părinţi, ai intrat în marină. Asta numesc eu sacrificiu, şi încă unul extraordinar.

Cooper se încruntă. Gândul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte. De când se născuse, i se tot spusese că va face o carieră în marină, şi nu-şi pusese niciodată întrebări asupra acestui subiect.

— Dumnezeule! exclamă Nathan, văzându-i faţa răvăşită. Să nu-mi spui că n-ai privit niciodată situaţia din acest unghi!

— Eu… Da, ai dreptate.

Nathan izbucni într-un hohot de râs şi-l lovi cu palma pe umăr.

— Nu sunt sigur dacă tata va aprecia această schimbare de roluri.

— Mmm… nu-i sigur. Totuşi, nu este un individ atât de rău pe cât credeam noi uneori.

— De acord. Aşa că te las pe tine să-i anunţi vestea!

***

În picioare în faţa unui şir de orhidee, Paige le admira formele voluptuoase, lăsându-se îmbătată de parfumul lor. În faţa acestei parade de frumuseţe singurătatea ei i se părea şi mai dureroasă.

— Hei! Iarăşi eşti cu capul în nori? îi strigă Waldo, pe care nu-l auzise venind. Am crezut că trebuia să iei masa cu Maggie şi cu mine…

— Îmi pare rău, Waldo. Am… avut mult de lucru. Nici nu ştiu când a trecut vremea.

Cu o sprânceană ridicată ironic, el privi lănţişorul pe care ea îl ţinea în mână. Un lănţişor la capătul căruia era atârnat un trandafir dintr-o rocă brună.

— Da, da… îmi dau seama…

Ea tuşi uşor, stânjenită, şi-şi puse brelocul în buzunar.

— Masa este gata?

— Da. Şi nimeni nu pregăteşte mai bine hamburgerii ca nevasta mea! spuse el cu mândrie.

Paige zâmbi. Waldo se căsătorise cu Maggie în urmă cu două luni, de îndată ce a ieşit din spital şi, de atunci, nu rata nicio ocazie să vorbească despre nevasta lui. Se instalaseră în casa lui Maggie, şi Paige locuia acum din nou singură.

— Nu prea mi-e foame, Waldo, zise ea cu un zâmbet forţat. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău după marinarul acela care a plecat! Maggie mi-a spus că era un tip foarte bine. De ce nu-l suni, frumoasa mea? Două luni, nu-i mare lucru…

Suferinţa pe care încerca s-o înăbuşe din seara când Cooper o părăsise ieşi brusc la lumină, luând-o pe nepregătite. Incapabilă să-şi stăvilească valul de lacrimi, se refugie în braţele întinse ale vărului ei.

— Ba da… Waldo! Este… prea târziu.

— Haide, uşurel, puiule. Linişteşte-te. Ia povesteşte-i totul

bătrânului Waldo.

Cum să-i explice inexplicabilul? Cu două luni în urmă, refuzând să-şi petreacă singură viaţa de soţie de marinar, asemeni mamei sale, îl gonise pe Cooper. Din seara aceea, îşi pierduse somnul, pofta de mâncare, pofta de viaţă!

— Poate că este mai bine să fii soţie de militar decât soţia unei fantome! declară ea brusc, ştergându-şi obrajii. Îl iubesc atât de mult, Waldo.

El îi mângâie cu duioşie părul.

— Ştiu, draga mea.

— Am încercat să dau de el la Camp Pendleton.

— Şi?

— Nu mai este acolo.

— De ce nu-i scrii? Cu siguranţă, cei de acolo îi trimit corespondenţa.

— I-am scris. Nu mi-a răspuns. Şi cum aş putea să-i reproşez? Cine ar vrea să aibă de-a face cu o nebună înzestrată cu un hamster?

O voce caldă, inconfundabilă, răsună atunci la intrarea în seră.

— Eu.

Paige ridică brusc capul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— ...Tu?

Respiră adânc, de parcă aerul nu-i mai ajungea, şi nu putea să-şi desprindă privirea de chipul acesta mult visat. Foarte vag, realiză că Waldo o şterge de lângă ei.

Cooper încuviinţă tăcut din cap.

Ea străbătu atunci distanţa care-i despărţea şi se aruncă în braţele lui. Ghemuită la pieptul lui, avu dintr-odată impresia că viaţa îşi relua cursul în jurul ei.

După un timp, Paige zări o cuşcă pusă la picioarele lui Cooper.

— Ce... ce ai adus acolo? El zâmbi, stânjenit.

— O soaţă pentru Henry. Viaţa de celibatar nu este întotdeauna nostimă...

Priviră amândoi ghemotocul de blană alb cu negru, ascuns într-un cuib de talaş, care se încăpăţâna să le întoarcă spatele.

— Se pare că au unele puncte comune, nu crezi? adăugă el, ironic. Sunt la fel de fermecători şi unul şi celălalt…

Paige izbucni într-un hohot de râs şi se strânse din nou la pieptul lui Cooper.

— Am încercat să-ţi telefonez. Unde ai fost?

— Acum sunt aici. Asta contează.

— Fireşte! Şi până când poţi să rămâi?

— Atâta timp cât vei vrea tu.

— Cooper! Nu vreau să te mai las să pleci. Niciodată!

— Asta speram şi eu să te aud spunând. Ai în faţa ta un civil, Paige. Mi-am dat demisia din marină.

Ea îşi muşcă buzele, împărţită între bucurie şi tristeţe.

— Oh! nu, Cooper. M-aş fi obişnuit cu viaţa asta. Te-aş fi aşteptat…

El o cuprinse în braţe şi-i povesti discuţia avută cu fratele său, precum şi deciziile care decurseseră din ea.

— Cred că părinţii tăi sunt furioşi.

— Nu, pentru că Nathan a preluat ştafeta. Şi cine ştie, poate că fiul nostru cel mare va continua tradiţia…

Un zâmbet fericit înflori pe buzele ei. Fiul lor…

— Dar bineînţeles, adăugă el cu o expresie prefăcut preocupată, ar fi preferabil să facem mai întâi acest băiat…

Pe un ton aparent sever, ea îl lovi uşor pe umăr cu vârfurile degetelor.

— Angelsmith, cred că ţi-am spus deja că aventurile de o noapte nu mă interesează.

El îşi trecu mâna peste frunte, prefăcându-se că reflectează.

— Ia să vedem, cred că de atunci replica mea s-a schimbat. Da, asta e! Ce-ai zice de o aventură care să dureze toată viaţa?

Ameţită de atâta fericire, Paige îşi oferi buzele, şi avu

impresia că, în clipa aceea, toate orhideele care-i înconjurau îşi desfăceau corolele în cinstea dragostei lor.

Sfârşit